233

FOLKEBIBLIOTEKET
KVITSØY

A

QUISLING HAR SAGT —

II

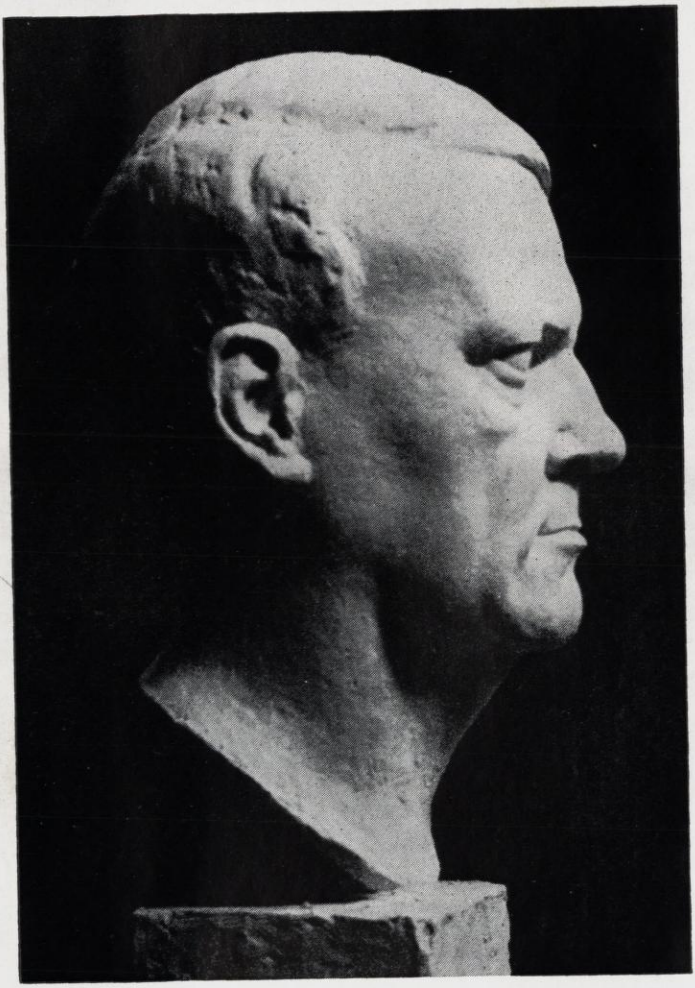

Vidkun Quisling

QUISLING
HAR SAGT - II

Ti års kamp
mot katastrofepolitikken

FOLKEBIBLIOTEKET
KVITSØY

I KOMMISJON HOS
GUNNAR STENERSENS FORLAG
OSLO 1941

Redaksjon: H. N. Østbye
Trykk: J. Chr. Gundersen

Vår slekt er kommet til å leve i ragnarokk da Fenrisulven og Midgarsormen er sluppet løs.

Midgarsormen er verdensslangen, DEN JØDISKE KAPITALISME. *Og det er Fenrisulven som gaper der borte i det røde Russland.*

Er det ikke Lokes avkom som reiser sig mot vår slekt?

Av Quislings tale
Jonsokkvelden, 23. juni 1941.

Vi lever i en tid som er preget av utløsningen av en jødisk inspirert verdenssammensvergelse mot den européiske sivilisasjon. De største motsetninger i verden idag reduserer sig i virkeligheten til en tvekamp mellem jødedommen og det européiske prinsipp.

Således fullbyrdes på en merkelig måte den i den urnordiske mythos levende forestilling om, at den strid som går gjennem verdenslivet, mellem arier og jødemakt, skulde ende i en siste uhyre kamp, ragnarokk, ariernes mørke, fremkalt av at arierne optok jødene i sin midte og derved svekket sin gudemakt.

Men ariernes verden går kun under for å gjenfødes herligere. I den avgjørende kamp blir verdensslangen og krigsulven, jødenes skrekkelige avkom, felt. Det gamle går under, og en ny verden skyter frem, befolket av en livskraftigere og lykkeligere menneskeslekt.

Av Quislings tale i
Frankfurt a/M. 28. mars 1941.

1930

Russland og Vi.

Fra Vidkun Quislings bok Russland og Vi — utkommet i 1930 — gjengis følgende avsnitt:

Russland fremstiller sig allerede fra de eldste tider som et land hvor nordisk og asiatisk vesen kjemper med hverandre om herredømmet. Denne kamp er nu ført over til vårt hjemlige folk og til våre egne sinn. Ja, man kan med en viss rett si at de største motsetninger i verden i våre dager, og i vårt land i særdeleshet, reduserer sig til en tvekamp mellem det nordisk-européiske prinsipp og det asiatisk-orientalske prinsipp, som er *bolsjevismen*.

I denne verdenskamp rykker marxismen frem på bred front basert på et fullt utarbeidet og gjennemført system, omfattende tilværelsens alle områder og som viser sig å være en for massene akseptabel verdensanskuelse. Ja, en *verdensreligion*, hvor troen på jordiske utopier erstatter troen på himmelen, og hvortil en tredjedel også av vårt folk iallfall i navnet bekjenner sig.

Skal vi få vårt folk bort fra denne kortskalle-religion og forhindre at marxismen før eller senere slår igjennem, trenges et grundig og bredt anlagt oplysningsarbeid.

Vårt folk må bringes til å forstå at dets livgivende grunnlag er dets nordiske avstamning og egenart og en virkelig religiøs og ansvarsbevisst livsopfatning. Som

FOLKEBIBLIOTEKET
233
KVITSØY

ethvert annet samfund der vil redde sig fra en alvorlig krise, må det finne tilbake til sitt grunnlag, og på dette grunnlag utfolde sine krefter.

(Side 108. Kulturelle og åndelige område.)

Mange har forelsket sig i Bolsjevik-Russland uten å kjenne gjenstanden for sin kjærlighet.

Den bitre sannhet er den at den russiske revolusjon har lite bud til oss uten som et avskrekkende eksempel. Videre at bolsjevikene ikke bare er de russiske jakobinere i både godt og ondt, men den russiske revolusjons tragedie er at Russlands folk nu efter tretten års uhørte prøvelser, i mange henseender står langt tilbake for der hvor de begynte. Den som vil studere den russiske revolusjon i dens nuværende skikkelse, finner berøringspunkter ikke bare i den franske revolusjon, men også i forholdene i Russland under det gamle regime. De fleste av de mangler der som var gjenstand for de revolusjonæres lidenskapelige kritikk og agitasjon, og for den øvrige verdens misbilligelse, det er i det vesentlige de samme onder som Russland fremdeles sliter med, og oftest i verre grad: absolutisme, ufrihet, militarisme, ringeakt for individet og dets rett, hemmelig politi, hungersnød, sosial ulikhet, uløste bondespørsmål, statens brennevinstrafikk o. s. v., o. s. v.

Lenin og hans følge har vært gode ødeleggere, men dårligere opbyggere. Russland står idag som for en menneskealder siden, foran nye omveltninger.

(Side 110. Russlands eksempel.)

Bare det vi har sett i Russland av revolusjonens virkninger på det fysiske område av menneskelivet (folkehelse og rase) er nok til å gjøre bolsjevismen til en av

de dystreste tildragelser i menneskehetens historie. Den humane iakttager vil feste sig ved revolusjonens uhyre menneskeofre i sin almindelighet. Mens den mer videnskapelig anlagte kanskje særlig vil tenke på at revolusjonen har gått så hårdt utover Russlands intelligens og høiere menneskemateriell. Fra begge synspunkter er bolsjevismen en forbrytelse, større enn kapitalister og imperialister noensinne har gjort sig skyldig i. Og fra det siste synspunkt i særdeleshet (som raseødeleggende) en synd imot historiens hellige ånd, som ikke tilgis hverken nu eller i eftertiden.

(Side 115. Russlands eksempel.)

Man behøver ikke gjøre sig illusjoner om at vår norske sivilisasjon er så meget tykkere. Vikingblodet ruller ennu i de fleste nordmenns årer som en sterk understrøm. Og om nordmennene vel aldri har vært disponert for vellystig grusomhet, så har de heller ikke veket tilbake for å blinde sine motstandere og riste blodørn på dem.

Våre besteforeldres og oldeforeldres tid var ennu hine hårde dager, da kvinnene til gilde bar likskjorten med.

De fleste mennesker i vårt land er heller ikke kommet lenger enn at de i virkeligheten ikke holdes i ave av moralske overbevisninger (som man kanskje innbiller sig), men av frykt for statens straffende hånd og fremfor alt av samfundets faste hevd og skikk.

Når disse autoriteter vakler eller opløses, slik som det alltid skjer i en sosial revolusjon, da våkner de lavere instinkter hos mennesket, og mennesket bruker sin fornuft ofte bare til å være mer dyrisk enn dyret. I slike tider kommer også ulvene frem av skogene. Gamle og nye

forbrytere finner sin anledning under de opløste forhold. Den slags underjordiske spiller en stor rolle i enhver sosial revolusjon. Gruopvekkende eksempler kan man berette om det fra Russland.

(Side 116. Russlands eksempel.)

Slik er de naturgivne kraftlinjer i Russlands utenrikspolitikk. Fra sin sentralstilling mellem maktene dras Russland nu som før mot vest, mot øst, mot nord, mot syd. Likesom tsar-regjeringen arbeider bolsjevikene på alle kompassretninger. Samler kanskje nu og da sin kraft på én linje. Kastet tilbake der, legger de sig på en annen. Men med revolusjonen er skjedd to radikale endringer.

For det første kjenner Russlands utenriksmål ikke lenger andre grenser enn jordklodens. Det streber ikke lenger som før bare til havet, det frie hav på alle kanter. Det stopper ikke lenger op ved de store européiske nasjonalstater. Men sikter nettop på å tilintetgjøre også disse i deres egenskap av kapitalistiske og imperialistiske stater.

For det annet: Det skal ikke lenger være nasjonal storrussisk erobringspolitikk, men «befrielse» av all verdens undertrykte klasser og folk i en sammenslutning av «sosialistiske» republikker, uten noe folk som det egentlig herskende.

Russland er stillet i verdensrevolusjonens tjeneste. De russiske soldater avlegger ikke lenger ed til cæsar. *De må foran Lenins grav sverge å kjempe for verdensrevolusjonen.*

(Side 134. Utenrikspolitikken.)

Hvad vi har sett under betraktningene av Russlands utenrikspolitiske forhold kan ikke annet enn gi et sterkt inntrykk av at det mangler ikke på anledninger til at dette spørsmål om konflikt med Russland kan bli aktuelt. Både i Asia og på Russlands grenser mot Europa er situasjonen slik at verden når som helst kan finne sig plutselig innviklet i en alvorlig krig mot en motstander, nesten like fryktelig som det keiserlige Tyskland, og det midt i en betenkelig verdenskrise.

Et sådant krigersk opgjør er uundgåelig hvis bolsjevikene holder sig i Russland lenge nok til å kunne få befestet det sosialistiske (kommunistiske) system og samlet tilstrekkelige krefter. Men man må også gå ut fra at i tilfelle av truende indre katastrofe i Russland, vil bolsjevikene efter gammel resept søke å dekke over eller avverge denne katastrofe *ved å provosere krig*. Det er ikke vanskelig. Med Polen f. eks., har Russland uavbrutte tvistigheter som når som helst kan vendes til væpnet konflikt.

«Må vi gå,» sa engang Trotzky, «*så skal vi slå døren slik i efter oss at det runger over hele verden.*» Nu, Trotzky selv fikk jo ikke anledning til å gjøre større smell før han gikk. Og slik kan hende med hele bolsjevikstyret, hvis krisen kommer hurtig og maktstjelende på dem, og især hvis den skyldes indre uenighet.

(Side 166. Utenrikspolitikken.)

Således ønsker bolsjevikene fremdeles fred. Men de ruster for krig, som de mener må komme fordi de dog allikevel *vil* den, om enn ikke nu. Tanken på verdensrevolusjon opgir de ikke.

(Side 172. Utenrikspolitikken.)

Den indre politikk og utenrikspolitikken øver alltid stor innflytelse på hverandre. Men særlig blir det tilfelle i en revolusjon som den russiske. Der kan man ikke gjøre sig op noe samlet billede før vi, som nu, har betraktet både de indre og ytre forhold. *Så ser vi da Russland for oss som verdensrevolusjonens verksted og festning, med front mot Asia og Europa, og med sine agenter og blenkere over hele kloden fra Australia, Syd-Afrika og Argentina til Norge og Island, fra Mexico og Seattle til Japan.* En opgave som synes skapt for Russland som det ligger der bredt og naturrikt i sin sentrale, og dog noe bortgjemt og utilgjengelige stilling mellem øst og vest. *En sjettepart av alt land, og en tolvtedel av menneskene på jorden.*

(Side 175. Sammenfatning i utsyn.)

I Russland avgjøres den européiske sivilisasjons skjebne. Europa står i forbindelse med den russiske revolusjon overfor to muligheter: undergang, eller en ny og avgjørende landevinning, som vil føre den européiske sivilisasjon utover hele det ellers vanskelig tilgjengelige eurasiatiske kontinent, og bevirke en gjenfødelse av den européiske sivilisasjon som holder på å forkomme i sitt gamle, nu for trange hjem. *Russland og Europa kan ikke i lengden skilles.* Spørsmålet er bare *om det blir Europa som forener Russlands nasjoner med sig,* hvilket forutsetter bolsjevismens nedkjempelse. *Eller om det blir Sovjetforbundets grenser som flyttes vestover.*

(Side 182. Sammenfatning og utsyn.)

Chansene for verdensrevolusjonen er således små *såfremt verdensfreden kan bevares.* Men dette utelukker ikke revolusjonære utbrudd i både det ene og det annet land.

Særlig ikke hvis man fortsetter med en politikk laisser faire og med halve forholdsregler. Og hvis slikt skulde hende at freden blir brutt på det européiske kontinent, så vet ingen hvad det kan føre til. Under alle omstendigheter har Europa i vente ennu mer alvorlige vanskeligheter med Russland enn det hittil har hatt. Men likesom Rom til slutt efter mange kriser blev ferdig med Mithridates, således vil Europa på sin måte bli ferdig med bolsjevikene. Til slutt vil Europas høiere politiske utvikling og høiere sivilisasjon seire over de mindre utviklede naboer og opløse dem i sig. Det har vi all grunn til å tro.

Men undergangen truer kanskje på lumskere måte. Som man vet dominerer de mindreverdige menneskeslag Europa mer og mer alene ved sin sterkere formering. *Det er i denne forandring i menneskетypene sammen med bolsjevismen at dødsfaren ligger for den vesterlandske sivilisasjon.*

(Side 183. Sammenfatning og utsyn.)

Ingen kan si når denne vending (sammenbrudd av sovjetstyret) inntreffer. *Ett er sikkert, at for hvert revolusjonsjubileum er bolsjevikene ett år nærmere enden.* Tre fjerdeparter av det russiske folk vil denne slutt, og en god halvpart av bolsjevikene ønsker slutt på Stalins politikk. Men selv om Stalin faller, så er heller ikke derfor bolsjevikstyret forbi. Det revolusjonære oligarki holder det ulykkelige land med tusen midler, energiske, hensynsløse menn med årvåkent politi og lydige soldater til sin rådighet, og de har mektige interesser å forsvare: sine monomane idéer, og makten og livet. Det er derfor at det er en god chanse for *at bolsjevikene i Russland fortsetter*

så lenge at de ved sin revolusjonspolitikk som blir mer og mer utfordrende, får Russland op i alvorlige konflikter med utlandet. Det er iallfall det alternativ som bolsjevikene selv regner med, og som også verden gjør klokt i å innrette sig efter. Og det er også kun det som kan bringe en ordentlig oprydning i Russland.

(Side 194. Sammenfatning og utsyn.)

1931

Redegjørelse for Nordiske Folkereisning's Retningslinjer

OSLO 1931
DET MALLINGSKE BOGTRYKKERI

1. Vi lever i et tidsskifte, midt i en revolusjon i mer enn én betydning av dette ord. Forandringene i menneskenes livsforhold foregår så hurtig og er så dyptgripende at utviklingen antar en voldsom karakter, likesom det råder en almindelig usikkerhet med hensyn til hvad fremtiden vil bringe.

En vesentlig årsak til denne verdensomfattende krise i sivilisasjonens historie må søkes i den kjensgjerning at en rekke nye idéer, opfinnelser og opdagelser helt har endret betingelsene for menneskenes liv her på jorden, mens de menneskelige samfundsformer ennu ikke har rukket å tilpasse sig de nye forhold. Således opstår kriser og brytninger både innen de enkelte land, og mellem landene innbyrdes, krig og sosiale revolusjoner.

2. De mest betydningsfulle av disse motsetninger er:

a) At verden i virkeligheten holder på å vokse sig sammen til en enhet, mens landegrensene ikke alene opretholdes, men ytterligere pointeres.
b) Motsetningen mellem arbeidsmakt og kapitalmakt.
c) Kolonifolkenes reaksjon mot den européiske og amerikanske imperialisme.

3. En hovedfaktor i denne verdensomveltning er den internasjonale revolusjonære kommunisme som er blitt herre i Russland, og som basert på dette mektige land

søker å utnytte de internasjonale vanskeligheter til å bringe hele verden til revolusjon og gjennemføre sin doktrinære løsning overensstemmende med de marxistiske grunnsetninger. Således utdypes verdenskrisen og kan meget vel bli katastrofal.

4. Også Norge er på det alvorligste innviklet i denne internasjonale krise, og dens følger for vårt land er blitt voldsomt skjerpet ved vanstyre i stat og kommuner, og ved våre politikeres mangel på forutseenhet og på evne til å behandle tidens problemer. Med sorg og bekymring ser hver nordmann sitt land dag for dag gli som maktstjålent dypere og dypere i en stadig alvorligere politisk, økonomisk og sosial krise som holder på å ødelegge landet. Vårt folks velstand og krefter ødes i ufruktbar partipolitikk og meningsløse arbeidskonflikter. Samfundets enhet og sammenheng er brutt. Den bolsjevikiske og rabulistiske ånd brer sig i våre byer og bygder, og i bakgrunnen truer en blodig sosial revolusjon, den største tragedie et folk kan opleve. Vårt folk synes angrepet av en dødelig sykdom som fører det mot anarki og opløsning.

Slik kan det ikke i lengden fortsette. Selv om det ellers i verden var fred og normale forhold, så vil vi på denne måte til slutt komme i ulykke og bli kastet på skraphaugen som nasjon. Så meget uheldigere er vår stilling som situasjonen ute i verden, således som fremhevet, langtfra er fredelig og normal. Ytre og indre vanskeligheter kan når som helst forene sig for å ødelegge oss. Man må være mer enn blind for ikke å se at vårt samfund, og hvad det inneholder av verdier, befinner sig i den største fare.

Derfor er uroen og usikkerheten for fremtiden stadig voksende i vårt folk. Men også forbitrelsen over vårt politiske stell, og viljen til å gjøre ende på disse ødeleggende tilstander som fornedrer oss og stjeler vår kraft.

5. En god del av våre vanskeligheter skyldes den internasjonale krise vi lever oppe i, og kan bare bøtes med internasjonale forholdsregler som ikke alene er avhengig av oss. Men stort sett står det i vår egen makt å rette på de forhold som holder på å ruinere oss, likeså vel som disse for en vesentlig del er selvforskyldt. Det gjelder imidlertid å finne botemidlene, og herunder holde fast for øiet at en krise ikke bare rummer farer, men også muligheter for en ny fremgangsrik utvikling.

6. Det er i dette land en hel del borgere som tror den truende sosiale revolusjon avverget med det blotte argument at Norge er ikke Russland. Det er ikke de folk som kommer til å redde landet fra revolusjonen. Likeså-litt synes det nuværende parlamentariske system med sin ufruktbare partipolitikk å kunne løse våre nasjonale opgaver. Marxismen, som en tredjedel av vårt folk iallfall i navnet bekjenner sig til, og som er en hovedhindring for vår nasjonale gjenreisning, den er en slags religion og kan derfor ikke effektivt bekjempes med programmer bestående av usammenhengende valgagn. Heller ikke med en lunken borgerlig politikk som enten vil at alt skal bli ved det gamle eller som går på akkord med de revolusjonære.

Men vi må helt til bunns i saken. Vårt politiske syn og vår politiske gjerning må være grunnet på og gjennem-

trengt av det sanne nasjonale, og av en dyp og moralsk verdensanskuelse, må likesom bolsjevismen være en politisk-religiøs bevegelse. Og det må være en *folke*-reisning. Det er fra folket forandringen må komme, bryte frem av folkebevisstheten, som finner sig selv, befrir sig fra fortrollingen, og endelig i farens stund erindrer at over de enkelte partier står det hele folks store parti.

7. En sådan folkereisning må bygge på det faktum at nordmennene sammen med de andre skandinaviske folk utgjør kjernen i den store folkefamilie som representerer det mest verdifulle raseinnslag i menneskeslekten, den store nordiske rase. Disse raseegenskaper som vi er bevarere av, forplikter samtidig som de betinger en bestemt politikk ute og hjemme. Vi skal ikke ta til løsen importerte, mindreverdige idéer som slett ikke passer for vår egenart. Men vår politikk må, foruten å stemme med tidens krav, også være overensstemmende med vår rases behov og streben. Nasjonal gjenreisning er fåfengt arbeide hvis man ikke gjenopliver den nordiske ånd. Vårt folks fremgang henger uløselig sammen med bevarelsen av dets nordiske blod, og tar vi ikke vare på vår nordiske egenart, taper vi den.

8. Det annet grunnlag for folkereisningen, likesom det er det for vårt folks eksistens, må være en åndelig og ansvarsbevisst opfatning av tilværelsen. Når vi erkjenner de dype sannheter i det historisk forgangne og historisk bestående, og ser de store ting som folk av nordisk rase har utrettet for verdensutviklingen helt fra historiens begynnelse inntil denne dag, da de står kraftige som aldri før. (Den indiske, persiske og gresk-romerske kultur,

likesom den européiske og den amerikanske kultur skyldes vesentlig nordiske folks innsats.) Og vi samtidig er overbevist om at det er guddommens vilje som åpenbarer sig i verdenshistoriens utviklingsgang. Så må vi også, uten å underkjenne andres betydning og innsats, ha lov til å tro på de nordiske folks, og deriblandt vårt norske folks, fortsatte misjon i verden. Mange tegn tyder også på at de nordiske folk her i det egentlige Norden nu er kallet til å spille en ny og større rolle i utviklingen, idet de trekkes mer og mer inn i verdensbegivenhetene. Og alt stort er begynt som smått.

9. På dette dobbelte grunnlag, (rase og åndelig livsanskuelse) og overensstemmende med tidens behov må vår politiske nyorientering bygges. Som ethvert annet samfund der vil redde sig fra en alvorlig krise og gjenfødes, må vårt folk finne tilbake til sitt livgivende grunnlag, og på dette grunnlag utfolde sine krefter. Og med en riktig vurdering av samfundets og den enkeltes rolle. Målet ligger i de enkeltes, i personlighetens utvikling, men denne er knyttet til samfundets utvikling. Samfundet (fellesskapet) er et middel, ikke mer. Og de beste skal lede.

Ved således å forbinde «den nordiske tanke» med en religiøs og moralsk verdensopfatning så vel som med hensynet til den moderne utviklings krav, fremstår en politisk lære som både bygger på realiteter og er noe å leve og dø for. Alene en sådan bevegelse (religiøst bestemt, nasjonal, sosial og nordisk, eller om man vil sosial-individualistisk) vil ha den grundighet og følelsesbetoning som kreves til å overvinne den tredobbelte bøig i vårt samfund: borgernes slapphet, en misforstått

liberalismes tvetydighet og feige halvhet, og den kommunistisk-sosialistiske quasi-religion.

10. Vi utformer denne politiske nyorientering klart, bestemt og positivt i fem enkle, logisk opbyggede punkter (retningslinjer) med de tilhørende mest vesentlige utfyllinger. Og vi må forlange av alle deltagere i folkereisningen at de skriftlig forplikter sig til denne bestemte politiske anskuelse.

11. Vårt *første punkt* gjelder samfundets indre sikkerhet og frie utvikling, som er alvorlig truet av den revolusjonære arbeiderbevegelse. Statens første primitive opgave er å sikre sine undersåtter mot gjensidige overgrep. Denne sikkerhet har vi ikke i dette land så lenge den kommunistiske oprørsbevegelse får utvikle sig som hittil. Hovedmidlet til å fri vårt folk fra de fremmede, mindreverdige og kompromitterte marxistiske idéer må være et grundig og bredt anlagt oplysningsarbeide, og en positiv politikk. Man behøver ikke å ta mørket ut av et værelse før man slipper lyset inn. Men slik som forholdene ligger an, er det kommet så langt at en bekjempelse med idéer alene ikke er av tilstrekkelig hurtig virkning. Der trenges anvendelse av alle lovlige midler og at forskjellen mellem politikk og forbrytelse slåes fast. Folket må forlange at det vernes om statens autoritet, og at statsmyndighetene tar slike forholdsregler at arbeide og eiendom og folkets fredelige og organiske utvikling trygges.

12. Retningslinjenes *annet punkt* fremsetter sammenfattet det positive grunnlag for den nye politiske orientering, overensstemmende med det som er fremholdt foran, nemlig: vår nordiske avstamning og egenart,

og en åndelig og moralsk opfatning av tilværelsen. Da de fleste mennesker også i vårt land er legemlig eller åndelige blandinger, er det i rasespørsmålet først og fremst spørsmålet om en *innstilling* og da den *nordiske*. Det gjelder å bringe vårt folk til å forstå at rasen, menneskenes nedarvede typiske og åndelige konstitusjon, er den avgjørende og muligens den viktigste faktor i den historiske utvikling, samt at det for vårt folks vedkommende dreier sig om en av jordens elite-raser, med derav følgende opgaver og ansvar. Da videre hele den norske befolkning, til tross for den raseinnblanding som har funnet sted på forskjellige kanter av landet, utvilsomt er av dette nordiske blod, er det vår opgave å utnytte dette blodsforhold som et *samlende moment*, og ikke la uvesentlige forskjelligheter i type og anlegg, som kan påvises hos befolkningen, særlig i de forskjellige landsdeler, virke til unødig splittelse.

Betoningen av det rasemessige må heller ikke utarte til overvurdering av ens eget, og til undervurdering av andre og det felles menneskelige. Ved de ømtålelige forhold som det her gjelder, må man i tide være opmerksom på dette, om enn feilen foreløbig består i at man ikke har tilstrekkelig øie for rasens betydning og verdi.

Også i det tilhørende spørsmål om religion og livsanskuelse fordres særlig toleranse og takt. Hvad vi vil er at det norske folk forstår at det må bygge på en åndelig og ansvarsbevisst opfatning av tilværelsen, og ikke på den anskuelse at verden er en dampmaskin og menneskene et tilfeldig produkt av materien.

13. I *tredje punkt* er tatt op tidens brennende sosiale spørsmål. Det gjelder å gjenoprette samfundets enhet

og sammenheng ved å få arbeiderne bort fra de fordervelige marxistiske idéer, og vinne dem for en nordisk, solid og byggende *nasjonal arbeiderpolitikk* som kan fremme deres egne og det heles interesser.

Ved å gi arbeiderspørsmålet en så sentral og fremstående plass i vårt program, understreker vi vår vilje til først og fremst å gjøre folkereisningen til en reisning av de brede lag. Hvis vi ikke kan forsone kapital og arbeide, og bryte den tvedeling av vårt samfund som stivner mer og mer til, så driver samfundet uvegerlig mot den katastrofe som marxismen forutsier, og som den russiske revolusjon er et så fryktelig eksempel på. Også for landets sikkerhet utad i disse farlige tider er det av avgjørende betydning å skape en solidere sosial bygning. Et hus som er splidaktig med sig selv kan ikke bestå.

Men vi går i vår programstilling ikke bare ut fra disse i og for sig vektige nok motiver. Vi har også andre mål for øie. I vårt land er den nasjonale kultur ikke båret av en herskende overklasse av fremmed oprinnelse, slik som ofte er tilfelle andre steder. Men folket er stort sett ens, og har likesom det nasjonale nettop sitt tyngdepunkt i de brede lag på land og i by. I disse lag er derfor i vårt land særdeles mange virkekraftige menn og kvinner, og disse kan ikke komme til sin rett hverken under de nuværende forhold, eller, og ennu mindre, med de chanser for individet som marxismen kan stille i utsikt. Det er fremfor alt disse undertrykte evner som har krav på bedre vilkår, og det er fra ethvert synspunkt både en plikt og en nasjonal fordel å hjelpe dem til de kår som svarer til deres forutsetninger.

Forsåvidt arbeiderbevegelsen innen rammen av det heles vel arbeider på denne samme opgave, arbeiderklas-

sens frigjørelse, er den en helt berettiget bevegelse som både fortjener sympati og støtte, og det er denne streben som i virkeligheten bærer arbeiderbevegelsen. Imidlertid er som bekjent *ledelsen* av den norske arbeiderbevegelse mer og mer gått over til å søke løsningen efter de av den tyske jøde Karl Marx utarbeidede grunnsetninger, og har med vedtagelsen av sitt nugjeldende prinsipielle program helt knesatt denne politikk. Arbeiderbevegelsen er blitt sammenblandet med marxismen. Det er en av folkereisningens hovedopgaver å fri vårt arbeidende folk fra denne begrepsforvirring, og dermed hele nasjonen fra den mare som ligger over den idag.

Premissene for den marxistiske lære er kritikk av vår samfundsordning. Og i denne kritikk er det meget som er berettiget. Det er også dette forhold som har gitt marxismen dens store tilslutning. Men marxismens konklusjoner er feilaktige. Det er fremfor alt det marxistiske system som er forkastelig. I særdeleshet kan det ikke være den samfundsordning som det norske folk må legge til grunn for sitt fremtidige virke. Visstnok kan den marxistiske ordning opvise sider av systemet som har sine fordeler. Men disse er alle av forholdsvis underordnet betydning. På den annen side medfører den marxistiske ordning ikke alene tapet av økonomisk frihet, men resulterer i en nedsettelse av næringslivets nyttevirkning, som igjen bevirker en følbar senkning av livets nivå for alle samfundslag, også for arbeiderne. For arbeidernes vedkommende er også å merke at arbeidets stilling likeoverfor kapitalen blir svekket i det marxistiske system ved at kapitalmakten der er forenet med den politiske makt. Uaktet makten teoretisk utøves og utnyttes i arbeiderklassens navn, blir den marxistiske næringsdrift faktisk

statskapitalisme, hvor en gjeng av partipolitikere inntar privatkapitalistenes plass.

For den revolusjonære sosialismes vedkommende — kommunismen — kommer dertil at forsøk på dens gjennemførelse er forbundet med uhørte forbrytelser mot menneskelighet og moral, og med uhyre materielle og åndelige ødeleggelser.

Mot dette ruinerende marxistiske system, setter vi en positiv nasjonal arbeiderpolitikk således som skissert i retningslinjenes punkt 3, sammenholdt med punkt 4.

Istedenfor til *klassen*, appellerer vi til nasjonalfølelse og rasebevissthet og til den individuelle selvfølelse og opdrift. I en arbeiderbefolkning som den norske skulde disse begreper ha større slagkraft enn «klassen», hvad enten denne tas i nasjonal eller internasjonal utstrekning.

Istedenfor klassekamp setter vi godvilje og samarbeide, først og fremst mellem de enkelte ledd i samme næringsvei, dernest mellem alle samfundets virksomheter, samt mellem land og by. Likesom vi ved å la arbeidere og funksjonærer bli delaktige i kapitalen, vil gjøre dem mer interessert i bedriftens resultater.

Det er også av den største betydning at det åpnes lettere vei for dugelige arbeidere og arbeiderbarn til å ta sig frem i samfundet. Tross vår demokratiske samfundsordning finnes ennu mange stengsler før hver nordmann kan føle at han har chanser til å ta sig frem til de plasser i samfundet som han har forutsetninger for.

*

Retningslinjene kan kun gi enkelte springende punkter med hensyn til denne folkereisningens arbeiderpolitikk.

14. *Fjerde punkt* gir retningslinjene for den almindelige samfundspolitikk, hvis opgave må være å organisere vårt samfund som en nasjonal og sosial nordisk folkestat på individualistisk grunnlag, og med et sterkt og stabilt styre.

Den nuværende ordning medfører således en skadelig forkludring av begrepene om samfundets styre, og unødig store offentlige utlegg. Dertil kommer at den også har til følge et misbruk av den almindelige stemmeretts prinsipper. Politisk like stemmerett fastslår alle individers likeberettigelse, og tjener forsåvidt den individuelle utvikling. Men anvendt på det økonomiske område, og satt på spissen, utarter den til meningsløsheter. Lignende betraktninger kan gjøres gjeldende for de sosiale og kulturelle områder av samfundslivet.

Under disse omstendigheter er et sterkt behov for et riksorgan, et *riksting*, bestående av representanter for de forskjellige nærings- og fagorganisasjoner som kan avlaste de nuværende statsorganer i den utstrekning disse ikke lenger svarer til tidens krav, og hvori de nevnte organisasjoner direkte kan tale sine interesser og samtidig finne sin utjevning, dels sig imellem, dels i den enhet som uttrykker hele samfundets streben og vilje. I tilslutning til Stortinget vilde man således kunne få etablert et to-kammersystem (Storting og Riksting) som tilfredsstillet alle krav.

I nøieste sammenheng med dette spørsmål står det nevnte brennende spørsmål om etablering av et bedre samarbeide mellem de enkelte ledd i samme næringsvei, i særdeleshet mellem kapital og arbeide. Et virkningsfullt og organisasjonsmessig middel hertil vil være oprettelse av *næringsråd* for de forskjellige næringsveier, sammen-

satt av representanter for kapital, ledelse, funksjonærer og arbeidere (laugsorganisasjon).

Ved en kombinasjon av disse to organisasjonsformer (riksting og næringsråd) synes det mulig å sikre et harmonisk samarbeide så vel vertikalt som horisontalt mellem samfundets næringer, fag og klasser, og derved muliggjøre samfundets organiske utvikling på en naturlig og fredelig vei.

15. Endelig kommer i *femte punkt* i tilslutning til den positive hjemmepolitikk også kravet på en positiv utenrikspolitikk, sammenfattet i følgende hovedsats:

«Fremme kulturelt, økonomisk og politisk samarbeide mellem nordiske og nordisk innstillede folk over hele verden, og sikre vårt eget lands plass og innsats under de omveltninger og nydannelser om nu pågår.»

Disse store linjer i utenrikspolitikken fremgår som en nødvendig konsekvens av grunnlaget for denne bevegelse. På den ene side holder verden på å vokse seg sammen til en enhet og landegrensene faller. På den annen side er den særpregede nordiske rase, hvortil det norske folk hører, representert i en rekke andre folkeslag utover verden. Det er da naturlig at det internasjonale samarbeide som påtvinger sig i vår tid, først og fremst søkes etablert med disse beslektede folk. Hvor er disse folkeslag? Det er i de andre skandinaviske land, i Holland og Flamland, Det britiske rike, Tyskland, Amerikas forente stater, og store islett i andre land hvor den nordiske rase dog ikke er i samme grad fremherskende.

Verdenssivilisasjonen hittil er for en vesentlig del skapt og båret frem av den nordiske rase, og av nordisk innslag i andre folkestammer. Hele denne sivilisasjon er nu truet av mindreverdige rasers kulturnedbrytende

bevegelser. Skal denne krise kunne overvinnes, er det en hovedbetingelse at de forskjellige nordiske og nordisk innstillede folk finner hverandre, og når frem til et redelig og forståelsesfullt samarbeide for verdens organisasjon og fredelige utvikling. Samtidig vil en sådan utenrikspolitikk trygge Norges stilling i verden, og kunne til fordel for oss selv og andre, skape virkefelt for det overskudd av kraft som ikke kan vente å finne anvendelse innen vårt eget land med dets begrensede muligheter. Denne målbevisste utenrikspolitikk vil således også kunne bidra til å løse en god del av våre indre vanskeligheter.

1932

Quislingsaken.

Av Quislings innlegg i stortingsdebatten 29. juni 1932.

Jeg mener således at det materiale som foreligger, fastslår det som for mig er en urokkelig kjensgjerning, at det her i dette land pågår en planmessig revolusjonær bearbeidelse i det øiemed å bringe vårt samfund til revolusjon før eller siden.

Spørsmålet er da om man skal lukke øinene til for dette. Jeg mener *nei*. For det første må man verne om statens autoritet. Folk må ha tillit til statsmyndighetene, ha tillit til at orden og sikkerhet opretholdes. Det er en nødvendig forutsetning for et samfunds eksistens, det er den første forutsetning. Jeg mener det er nødvendig ikke å lukke øinene til for disse fenomener også av to andre grunner:

For det første fordi de betegner en alvorlig fare for vårt folks fremtid og

for det annet fordi disse fenomener er i vesentlig grad årsaken til vår økonomiske misère og er en hovedhindring for vår økonomiske og nasjonale gjenreisning.

Hvad dette siste punkt angår, så vil jeg peke på hvorledes streiker og lockouter — man behøver ikke skille mellem dem, det er vanskelig å skjelne mellem de to ting — overensstemmende med beslutninger av Arbeiderpartiet siden 1918 har fått en mer og mer politisk karak-

ter. *Det er ikke* noe å si på at folk slutter sig sammen for å bedre sine økonomiske kår, det er det ingen som har noe imot, men at dette utnyttes i *politisk* øiemed, det burde ikke være tillatt i et *rettssamfund.* Vi vet hvad disse ting koster vårt land i direkte tap, men hvad de koster indirekte er vanskelig å si. Blandt de dokumenter som er fremlagt lå også et papir som var funnet hos bolsjevikagenten *Söderström,* den samme som fikk dette berømte telegram fra Moskva, han har skrevet op for sig selv hvor mange politiske streiker de har forsøkt å lage her i Oslo. Han angir selv 28 streiker på 3 år. Et ganske betraktelig tap av arbeidsdager og arbeidslønn og fortjeneste for alle parter.

*

Det spørsmål som man da må ta op er: Hvorledes skal vi møte disse fenomener, hvorledes skal vi overvinne denne tendens i vårt samfund? Hvis man har fått det *inntrykk av mig at jeg vil det skal skje bare med politimessige foranstaltninger og med lovparagrafer og undertrykkelse, så vil jeg si at man har misforstått mig helt ut.* Det er så at et rettssamfund må forsvare sig mot disse ting; i tider som våre er det farlig at det skjer åpenbart rettsbrudd uten at saken tas op. Og disse overgrep går for sig på en rekke områder av samfundslivet. De revolusjonære forsøker å legge hånd på det ene og det annet punkt i vårt offentlige liv, trenge sig frem litt efter litt overalt, og således litt efter litt lage det slik til at det hele kan gå så å si umerkelig over i nye former. Samfundets forsvarskrefter må derfor settes inn på alle disse punkter. Men med disse nødvendige defensive foranstaltninger *kommer man ikke inn på sakens kjerne.* Det blir en ytre ting.

Den eneste mulighet for å overvinne de bolsjevikiske tendenser

er positive ting. Det er oplysning for det første. *Jeg er overbevist om at når de norske arbeidere fikk ordentlig rede på hvorledes dette henger sammen, hvad dette fører til, og hvad det skal føre til, så kommer den kommunistiske virksomhet i vårt land efterhånden til å synke sammen av sig selv.* Men denne oplysning alene er ikke nok. Den eneste sikre utvei mot bolsjevismen er derfor *en positiv nasjonal politikk.*

Bolsjevismens fremgang skyldes ikke bare ødeleggende krefters arbeid, *men også mangel på en skapende politikk* (hos de borgerlige partier). Den henger også sammen med verdenskrisen, selvfølgelig. Ved sin agitasjon utbytter den krisen, og ved sin propaganda søker den å dra krisen over mot de mål som den har satt sig. Men bolsjevismen stikker forferdelig dypt, og den griper vidt om sig. Den kan derfor bare møtes med en politikk som stikker enda dypere, og som griper enda videre omkring sig. *Det er her to verdensanskuelser som møtes, det må vi huske på.*

At massene lytter til kommunismen og til marxismen, *det er ikke noe dårlig tegn i og for sig.* Det er uttrykk for en dump, uklar følelse av at alt ikke er så bra, det står ikke så bra til som det burde. *Massene lider under dette forhold, de søker en løsning på det, og det er den løsning vi skal gi dem,* og som bolsjevismen har forsøkt å gi dem, men som den *aldri kan* gi dem.

Jeg har lest gjennem papirer som disse stakkars norske gutter som har vært i Russland, er blitt fratatt når de er blitt arrestert i disse saker, og jeg kan ikke annet enn si at det har gjort et dypt inntrykk på mig å se denne fanatisme, denne religiøse begeistring hvormed de er gått inn for denne sak. *Denne vill-ledte ungdom mener det ærlig, mange av dem, det er ingen tvil om det.*

Bolsjevismen er først og fremst en antireligiøs bevegelse. Det er kjernen i bolsjevismen. Derfor kan den bare møtes med *en fornyelse av de åndelige krefter.*

En *annen* kjerne i bolsjevismen er at den søker *å løsgjøre underverdenens krefter*, den søker å løsgjøre underklassene og de undertrykte folk over hele verden — riktignok for siden å kneble dem — og dette moment må vi møte ved *at vi står på vårt eget*, ved at vi forstår at vi tilhører en høitstående folkeætt, at vi har noe virkelig å møte dem med på dette punkt, og at det ikke tjener til interesse for noe lag av vårt samfund å gå med på denne løsning av underverdenen over den hele jord.

*

Disse idéer som jeg her har skissert er ikke annet enn det som man så voldsomt har kritisert mig for fra arbeiderhold. Man har beskyldt mig for fascisme. Ja, hvad er fascisme for noe? Det betyr noe for italienerne — for andre betyr det et skjellsord. *Moskva kaller Arbeiderpartiet fascistisk.* Jeg vet ikke hvad de mener når de kaller mig en fascist.

Til slutning vil jeg pointere at når jeg har gått inn for dette, så *er det ikke for å gå mot de norske arbeidere, men det er for å gå mot den revolusjonære ledelse av arbeiderne.*

*

Jeg har reist mig mot dette fordi jeg vet hvad det betyr, i fast overbevisning om den fare som dette innebærer for vårt land, og sikker på at det til sist skal lykkes å sette disse folk utenfor, *at de norske arbeidere til slutt vil kaste dem og deres falske og fordervelige lære overbord og at de vil opta en nasjonal arbeiderpolitikk til gagn for sig selv og det hele folk.*

Det overveldende antall av de norske arbeidere er ikke for denne revolusjonære politikk. De går med og stemmer på dette revolusjonære program og det er stor fare for at de i et gitt øieblikk kan bli revet med som elementer i en massebevegelse, men de har ikke gjort sig klart hvad dette (marxismen) innebærer.

*

Jeg er også forvisset om *at det innen arbeidernes ledere er et ganske stort flertall som ikke deler disse synspunkter, og jeg skulde ønske at de hadde det moralske mot til å stå på det standpunkt, som jeg er sikker på er deres egentlige indre standpunkt.* Vi skal huske på at vi lever i en merkelig tid. Vi har stort ansvar ikke bare likeoverfor dem som gikk forut for oss, men vi har også et ennu større ansvar for dem som kommer efter oss. *Det er i slike tider som våre at en nasjons skjebne blir bestemt for hundrer av år fremover.*

1933

Klare linjer.

«Nationen» 27. februar 1933.

Jeg er «Nationen» takknemlig for at den i forbindelse med regjeringskrisen har reist spørsmålet om hvad jeg siktet til i min tale i Stortinget like før bonderegjeringens fall. Det er to punkter som «Nationen» trekker frem:

1. Min uttalelse om ønskeligheten av at det dannes en nasjonal riksregjering.
2. At mange skal ha opfattet mine uttalelser derhen at jeg erklærte mig fri og ferdig med Bondepartiet.

Hvad dette siste punkt angår, så vil jeg for det første si at jeg hadde offentlig så tydelig som det teoretisk har vært gjort av noen politiker her i landet, redegjort for mitt politiske syn lenge før jeg selv trådte inn i aktiv politikk. Og jeg antar at det var denne redegjørelse, og den omstendighet at den i hovedlinjene falt sammen med Bondepartiets linjer, som gjorde at jeg uten noen som helst egen foranledning blev anmodet om å gå inn som forsvarsminister i bonderegjeringen. Det var også på min side det samme forhold som gjorde at jeg efterkom anmodningen.

De linjer som jeg antydet i mitt innlegg i Stortinget forleden avviker ikke på noe område fra det politiske syn som jeg i skrift og tale hadde gitt uttrykk for lenge før jeg kom inn i bonderegjeringen. Skulde dette ikke passe for Bondepartiet idag, måtte det være fordi Bondepartiet har skiftet signaler, og ikke jeg.

Det burde være klart for enhver at når Bondepartiet bare teller $^1/_6$ av Stortingets stemmer, så har det ikke vært mulig for dets regjering å gjennemføre mer enn en del av de ting som partiets grunnsyn tilsier. Men det er min

opfatning at dette grunnsyn faller i tråd med alt det som er sundt i det norske folk, og som må frem i vår nasjonale politikk.

Som jeg understreket i mitt innlegg må det nu være et grunnkrav at man fullt ut gjør sig klart de *fundamentale prinsipper* for selve vårt folks eksistens, og bestemt setter alt inn på å hevde og gjenreise disse. Som ethvert samfund som vil redde sig over en alvorlig krise og gjenfødes, må også vårt folk finne tilbake til sitt livgivende grunnlag, og på dette grunnlag utfolde sine krefter.

*

Det er vårt bondesamfund som fremfor noen annen del av vårt folk har bevart og fremdeles er bærer av disse prinsipper. Bondepartiet som forutsetningsvis er det politiske organ for bondesamfundet burde derfor også nettop derved være det selvfølgelige redskap for denne vesentlige del av den nasjonale gjenreisningspolitikk, som her kanskje i ennu høiere grad enn annet steds bør ta sin begynnelse i reetableringen av en sund og blomstrende bondenæring.

*

Så lenge Bondepartiet ikke her svikter, og så lenge det ellers i sin politikk holder klare og faste nasjonale linjer, akter jeg efter evne å støtte dette partis politikk.

Hvad dernest angår min uttalelse om dannelse av en *nasjonal riksregjering*, så siktet jeg selvfølgelig ikke til noen samlingsregjering sammensatt av de forskjellige partier i kompromissets tegn, og aller minst under herr Mowinckels liberalistiske ægide. Det er nu helt klart at *denne* samarbeidslinje ikke fører fram. Det burde være til-

strekkelig å henvise til krisekomitéens fiasko. Det er ikke kompromisser med partipolitikere, hvis planløse og opportunistiske politikk allerede bærer hovedskylden for vår nuværende misère, som kan føre den nasjonale politikk til målet.

*

Det er forbausende at den slags tanker som dominerer alle land idag, og har gjort det i all historie under lignende forhold, skal, når de fremsettes i vår egen nasjonalforsamling, mottas som virkelighetsfjern fantasi, og ikke som noe der fremtvinges av hårde kjensgjerningers ubønnhørlige lov.

Oprop undertegnet
av Vidkun Quisling.

Opfordring til Nasjonal Samling.

Følgende kjensgjerninger er foranledningen til denne opfordring:

1. Den økonomiske, sosiale og politiske utvikling i vårt land gir anledning til alvorlig bekymring, berører direkte enhver nordmanns eksistens, og kan bli avgjørende for hele vårt folks fremtid.
2. Hver dag som går med det nuværende styre og stell betyr en videre forarmelse av vårt samfund og av den enkelte, med en sosial og økonomisk katastrofe, ja politisk utslettelse, som endelig resultat. Og dog har vi i virkeligheten anledning til å legge om vårt samfundssystem på en sådan måte at nettop de nuværende vanskeligheter kan danne grunnlaget for en snar overgang til fremgangsrik utvikling.
3. Med det nuværende partivesen er imidlertid utelukket å opnå den kursendring i politikken som er en nødvendig forutsetning for den økonomiske og sosiale gjenreisning og nyordning som må komme.
4. De store, gamle partier har uttømt sin opgave i forgangne forhold. Ingen av dem har evnet å samle vårt folk om spørsmålet sosial ening, som er det viktigste politiske spørsmål i vår tid. De er ved hele sin opbygning og sine tradisjoner og gjennem sine tillitsmenns innsats hittil, så innkapslet i det gamle

at en tilstrekkelig omlegning innenfra er ugjørlig. De bærer dessuten alle sin del av skylden for vår nuværende misère. De har også av den grunn ikke forutsetningen for å anvise veien for den reformasjon som nu kreves.

5. Bondepartiet er et forholdsvis nytt parti. Det er ikke i den grad som de andre partipolitiske partier bundet av partitradisjoner. Men i sitt navn, og ikke i liten utstrekning i sin politikk, er det et klasseparti. Og det er uvillig til å opta opgaver som et landsparti. Det har programforpliktet sig til en rekke saker av nasjonal betydning og til å løse bondens krise. Men det har ikke hatt den indre kraft til å gjennemføre disse opgaver.

   Bondens sak likesålitt som den nasjonale sak kan føres frem fra en enkelt klasses standpunkt og gjennem partipolitikk. Det kan bare skje ved en nasjonal samling som med full forståelse av bondens og landbrukets grunnleggende betydning for det hele, sammenfatter de nasjonalt innstillede fra alle stender og lag i det norske folk.

6. Erfaringen viser imidlertid at det er en illusjon å vente sig gunstige resultater av en samling i kompromissets tegn mellem de nuværende borgerlige partier, også utenom det, at det liberalistiske Venstres politiske syn er sterkt marxistisk anstrøket. For øvrig har Venstre vært uvillig til å delta i en samling uten at Arbeiderpartiet er med.

7. Høire med Frisinnede folkeparti og Bondepartiet tilsammen vil ikke kunde opnå noe absolutt flertall ved høstens valg. Den politiske utvikling vil således — hvis intet gjøres — fortsette på den samme

uhellsvangre måte som før. Situasjonens nøkkel i Stortinget vil fremdeles ligge i lommen på folketribuner som bærer kappen på begge skuldrer.

8. Det som det derfor fremfor alt gjelder om nu, er å vinne tilhengere for en bestemt samfundsbevarende politikk fra de mange partiløse (1/4 av velgerne stemte ikke ved siste valg) og fra partiene til venstre. Det gjelder at tungen på Stortingets vektskål dannes av en gruppe med rene, sterke linjer, og bevisste, byggende mål. Da den nuværende partigruppering i Stortinget er ca. 70 borgerlige mot 80 av Venstre og Arbeiderpartiet, kreves dertil at ved høstens valg alt settes inn på å erobre de få plasser som er nødvendig for å opnå et sikkert, samfundsbevarende flertall til støtte for en positiv nasjonal politikk.

9. I slike stormfulle tider som vi nu er gått inn i, er det nødvendig å ha *en kampdyktig politisk organisasjon med positive idéer, som i slagkraft kan måle sig med marxismen og er i pakt med framtiden.* Slik som det nu er, monopoliserer revolusjonspartiene folkets trang til fremskritt og til politisk og sosial nyorientering. I den borgerlige døgnpolitikk finnes ikke engang antydning til forsøk på å se problemene i sammenheng og overensstemmende med tidens og nødens krav. Det eneste som gjøres er spredte tiltak som ikke rekker utover det som er nødvendig for å holde det gående på en slags vis fra dag til dag.

10. Den politiske grunnstemning i vårt folk idag er lede over partipolitikken. En voksende uro og usikkerhet for fremtiden. Mistrøstighet over de knugende skatter og gjeldsbyrder. Forbitrelse over de meningsløse arbeidskonflikter og fagforeningstyranniet, over

den bolsjevikiske og rabulistiske ånd, som støttet av fremmede makter brer sig i våre bygder og byer. Over de konservatives mangel på innsats og de liberales tvetydige spill med landets og dets borgeres skjebne. Ved siden av bonden som drives fra gård og grunn står tusener av arbeidsløs ungdom. *Det norske folk er i virkeligheten kommet til en skillevei hvor valget er så skjebnesvangert som aldri før i dets historie.*

Når situasjonen er slik, er folket nødt til å finne tilbake til sig selv og til grunnlaget for sin kraft. Den eneste farbare vei ut av uføret er resolutt å opta arbeidet for en åndelig og nasjonal vekkelse og samle alle de krefter som har den samme positive innstilling, i en aktiv nasjonal og sosial bevegelse *på tvers* av partiene.

Denne bevegelse skal ikke være noe parti i samme betydning som de partipolitiske partier. Men en bevegelse utenom partiene, en organisert reisning, hvor bonde, arbeider og borger kan finne hverandre og samles om løsningen av de felles, nasjonale opgaver. Det gjelder en nasjonal konsentrasjon av spredte viljer og krefter.

Første hovedpunkt:

Et nasjonalt riksstyre. Statspolitisk fornyelse. Slutt på fagforeningstyranniet og allslags omveltningskommunisme i Norge.

Annet hovedpunkt:

Orden i pengestellet og i de offentlige finanser. Avvikling av gjeldskrisen.

Tredje hovedpunkt:

Planlegging og samarbeid i næringslivet. Høining av den nasjonale produksjon og bedring av massenes kår. Arbeid for alle.

Fjerde hovedpunkt:

Organisasjonen av det solidariske samfund. Klassekampens ophør (sosial ening).

Femte hovedpunkt:

En bestemt nasjonal vilje i vår handelspolitikk og vår utenrikspolitikk og et effektivt forsvar,

forenet med arbeidet for en bedre verdensorganisasjon og for den fredelige fremgang i verden.

Utdrag av særtrykk utdelt 17. mai 1933.

FOLKEBIBLIOTEKET
KVITSØY

1934

Arbeidernes fiender.

«Nasjonal Samling» 1. mai 1934.

Verden vil bedras. Den blir også bedratt. Det største bedrag av dem alle, i format, i dybde av skurkaktighet og i høide av frekkhet, *er det orientalske verdenskomplott som har slått op sitt hovedkvarter ved breddene av den elv, hvor Europa slutter og Asia begynner* og som også har sine agenturer her i Norge, både i det såkalte norske Arbeiderparti og i det spesifike Moskva-kommunistiske parti.

Verdenshistorien kjenner ikke noe lignende. Heller ikke i Norge har vi noensinne før oplevet make til at en stor del av folket i sin åndelige, politiske, sosiale og økonomiske nød kaster de felles-menneskelige prinsipper og sitt folks idé til side for å søke forløsning og «frigjørelse» i en innført og av fremmede ledet oprørsbevegelse som slett ikke passer med norsk lynne og lag, og som i sig selv er grunnfalsk og av det onde.

Frigjørelse?

Nei, trelldom og vanære, politisk utslettelse.

Sosial rettferd?

Nei, likhet i elendighet og slaveri og himmelskrikende urettferdighet og vilkårlighet.

Et slaraffenland, det drømte og lovede paradis på jorden, skapt med egne hender som det heter i «Internasjonalen»?

Nei, det riktige helvete, i sammenligning med hvilket Dantes inferno synes malt med vannfarver.

Å måtte innrømme at en er tatt ved nesen av disse internasjonale folke- og arbeiderbedragere og deres norske håndlangere kan for mange være et personlig nederlag. Men kjensgjerningene taler nu høit og inntrengende. Her kan det, her *må* det ikke lenger være noen vaklen, hvis en ikke, bevisst eller ubevisst, vil tjene den kommunistisk-marxistiske verdensseier, og sitt eget folks undergang. Våre arbeidere i særdeleshet må lære å innse at både videnskap og erfaring har bevist endelig og avgjørende *at kommunismen og marxismen ikke bare er uholdbar og uskikket, men fordervende og ødeleggende på alle livets områder*, og spesielt at det ikke kan være det samfundssystem som det norske folk må legge til grunn for sitt fremtidige virke. Arbeiderne skal merke sig at den marxistiske stat har avslørt sig som en brutal politistat, og den marxistiske næringsdrift som den verste utbytterform av kapitalisme, som *statskapitalisme*, drevet av en bande av partipolitikere og fagforeningsledere.

Nødankeret i farens stund.

«Nasjonal Samling», 14. 6. 1934.

Det er en skjebnesvanger mangel ved våre borgerlige partipolitikere som i denne tid bestemmer over vårt folks skjebne, at de ser på tingene fra et ensidig *økonomisk* synspunkt, og ikke også fra et statspolitisk og moralsk. Deres valne forsøk på å bekjempe den økonomiske krise innskrenker sig til utilstrekkelige enkelttiltak som ikke kan virke sig ut som noe helt, og derfor ikke kan føre frem. De forstår ikke at denne økonomiske krise ikke bare er av økonomisk natur, men er en *statskrise*, ja en *folkekrise*, og at Norges skjebne nu står i et punkt hvor

det åndelige og moralske, det politiske og det sosialøkonomiske krysses. De forstår ikke at det som forberedes i vårt land er en fullstendig omveltning av vårt samfundsliv, og at dette er det aktuelle hovedspørsmål i Norge idag. De vil ikke forstå det, for den dag de innrømmer å forstå det, innrømmer de også sin egen evneløshet og sin skyld, og at de ikke har noe annet å gjøre enn å vike plassen.

Derfor blir det også i alle dagens store politiske spørsmål bare begått feil, og det skjebnesvangre feil, således som nu også i det avgjørende spørsmål om fagorganisasjonens stilling.

Stortingets kapitulasjon likeoverfor marxistenes demonstrasjoner avdekker en gruopvekkende mangel på innsikt i landets virkelige stilling og i de massepsykologiske lover til hvis frie spill land og folk blir overlatt av politikere uten framsyn og uten evne til å løse vanskelighetene i tide. Nødankeret har igjen glippet, tross alle fete forhåndsord i de borgerlige aviser.

Ja, den forferdelige sannheten er den at det norske statsskib idag driver for vind og vær i farlig farvann. Derfor øker uroen for fremtiden med hver dag i folket, men også harmen over landsens styre og stell og *viljen til å gjøre ende på disse ødeleggende tilstander som svekker og margstjeler oss.*

Ytringsfriheten.

«Nasjonal Samling», 16. 8. 1934.

Flere av de borgerlige aviser, med storbladene i spissen, har i de siste dager dratt til felts mot at Moskvakommunistene og det såkalte norske Arbeiderparti søker å forstyrre Nasjonal Samlings møter. Deres redaksjons-

spalter er med ett blitt oprørt over at marxistene således likeoverfor anderledes tenkende så grovt krenker den ytringsfrihet som marxistene selv i slik utstrekning nyter fordel av og misbruker når det gjelder å fremme de marxistiske mål og deres egne interesser.

Det er som en skulde høre visdommens og rettferdighetens rolige og kloke og virkningsfulle ord. Og hvem må ikke dele denne hellige forargelse over at marxistene imot alle forutsetninger utnytter vårt frie samfunds rettigheter til å undergrave dette samfund, for å innføre en voldsordning som er en blank fornektelse av disse samme friheter? Hvem må ikke med avsky eller hån se på det frekke hykleri hvormed marxistene bekymrer sig om folkestyre og folkefrihet og samtidig ikke kan holde sig fra allerede nu å krenke folkefriheten så grovt, når det gjelder en politisk motstander, som dog selv bare vil det beste for folket?

Ikke noe rettenkende og objektivt menneske kan se anderledes på disse ting.

Men *allikevel*, hvorledes er det egentlig fatt med denne rørende borgerlige bekymring for ytringsfriheten også for NS, og med denne strålende rettferdighetssans som krever at en politisk motstander dog allikevel skal ha sin rett?

*

Vi for vår del som i første rekke er skadelidende ved de påtalte utskeielser, vi er på det rene med at denne innsats for ytringsfriheten bare er et ord for galleriet, altså *humbug*, som det meste annet i norsk partipolitikk. Det er en kjensgjerning at den borgerlige presses svindelagitasjon mot NS både før og efter stortingsvalget har bidratt like meget som marxist-presssen til å skape den pogrom-

stemning, hvis konsekvente utslag de nu markerer å være så forarget over. Og mer enn den marxistiske presse har den borgerlige presse med sine skandaløse skriverier mot NS bidratt til å gi massepøbelen den utløsende forståelse av at likeoverfor NS kan en tillate sig alt. *I sådanne tider gis ikke noe farligere og mer lokkende for en forvillet massesjel, ikke noe mer provokatorisk.*

Vi skal ikke her innlate oss på noen analyse av det folkebedrag som kalles borgerlig presse- og ytringsfrihet. Heller ikke skal vi hefte oss ved det uverdige om enn smarte forhold at så mange frie menn og kvinner uten kritikk lar det døgnblad de abonnerer på være bestemmende for deres politiske mening. Vi vil bare igjen peke på den skandaløse måte hvorpå NS' nasjonale stevne i Trøndelag og på Stiklestad blev behandlet av Norsk Rikskringkasting, av Norsk Telegrambyrå og av størstedelen av den borgerlige presse.

Er det noen kvalitetsforskjell mellem denne borgerlige åndssensur og åndsterror, og den marxistiske, med overfall og hyl og skrik, så er det dette at den første er mer utspekulert og feigere og sjoflere enn den siste. Og vi tar heller ikke feil, når vi antar at den forargelse og forbitrelse som dette forhold har vakt på mange virkelig rettenkende hold, er en medvirkende og vesentlig årsak til visse borgerbladers nu plutselig påtatte bekymring for NS og ytringsfriheten.

Således har vi her igjen et nytt bevis på *at marxismen og den borgerlige partipolitikk er to alen av samme stykke.* Det er bare to sider av det samme egoistisk-materialistiske livssyn. Og de virkelig nasjonale borgerlige velgermasser er like vill-ledet av *sin* presse og *sine* partipolitiske

ledere, som arbeidermassene er det av *sine*. Vi NS-folk må lære å skjønne *at vi har mot oss en enhetsfront og sammenhengende bøig av truende egeninteresser omfattende alle det partipolitiske spektrums farver fra fiolett-melkeblått Høire over grønt, gult og lyserødt Venstre til ultrarøde Moskva-marxister.*

Vi må se denne hårde kjensgjerning i øinene og selv bli herdet. Vi har ingen ærlig hjelp å vente av noen av disse. Og vi behøver den ikke. Heller ikke til å skaffe oss den ytringsfrihet vi trenger. Vi setter vår lit til vår egen stadig voksende styrke og til vår saks rettferdighet og sannhet. *Den store sak vi har tatt op å skape et samlet Norge i pakt med tidens lov* lar sig ikke hverken *tie* ihjel eller *lyve* ihjel eller *slå* ihjel. Den vil seire til slutt med den uundgåelige sikkerhet som ligger i selve tingenes utvikling.

Da vil det også bli en ektere og sannere ytringsfrihet i Norge enn den forlorne og falske frihet som marxister og det gamle styres menn nu på like grunnlag er like bekymret for.

Sovjet og Folkeforbundet.

«Nasjonal Samling», 13. 9. 1934.

Efter hvad avisene forteller, må det vel nu ansees gitt at det er ordnet slik at Sovjet-Samveldet blir optatt i Folkeforbundet og også får en permanent plass i rådet. Optagelsen er sikret ved det nødvendige $^2/_3$ flertall av medlemsstatene i forsamlingen, deriblandt *Mowinckel*, Norge. — —

*

Bolsjevikstyret har tidligere alltid stillet sig til det ytterste avvisende likeoverfor Folkeforbundet. Og i bolsjevikenes presse, taler og bøker har forbundet alltid

vært fremstillet som en liga av kapitalistiske imperialistiske røvere og med hovedopgave å bekjempe Sovjet-Samveldet og den truende verdensrevolusjon. Det var først da Folkeforbundet omsider skulde ta fatt på sin egentlige opgave, og konferansene om den umulige nedrustning skulde begynne, at fristelsen til å fiske i rørt vann blev for sterk for bolsjevikene. Bolsjevikene deltok da som bekjent i konferansene som de mest overbeviste advokater for en radikal *nedrustning*, og mange — både statsmenn og godtfolk rundt om i landene — lot sig dupere av disse ulver i fåreklær. Og nu drar de altså under full musikk inn i forbundets forsamling og råd, som de tidligere har overøst med skjellsord hvis make en bare finner i kommunistiske leksika. — —

*

Hvad er det som har bevirket en slik helomvending som for få år siden virkelig fremstillet sig som utenkelig? Det er utviklingen i det fjerne Østen og i Tyskland. Japan er gått ut av Forbundet, og bolsjevikene mener da at det er fordelaktig for dem å ha Forbundet å støtte sig til i den ulmende konflikt i Østen, hvor de har små chanser hvis den skulde slå ut i åpen krig. For det annet er det utviklingen i Tyskland, som også er gått ut av Forbundet, og den omgruppering i Europa som skjer som følge av *nasjonalsosialismens voksende maktstilling* i Mellem-Europa. Frankrike og Sovjet-Samveldet føler sig begge truet, nærmer sig hverandre, og mener begge *å kunne bruke Folkeforbundet til å holde det opstigende Tyskland i ave*. Likesom franskmennene i sin tid brukte tyrkerne mot Østerrike og det gamle tyske keiserrike, bruker de nu bolsjevikene mot «det tredje rike». Likesom

det republikanske Frankrike før verdenskrigen allierte sig med det autokratiske Russland mot Tyskland, allierer det kapitalistiske og borgerlige Frankrike sig nu med det marxistiske Russland mot den gamle fiende, og får verdensrevolusjonens stat inn i den liga hvis mål dog skal være så temmelig nøiaktig det motsatte av det som Sovjet-Samveldet er en fanatisk og uomvendelig forkjemper for. — —

*

Nu må man ikke tro at Sovjet-Samveldet har latt sig lure inn i Forbundet og lar sig temme der. Det er riktignok et gammelt trick å forsøke å nøitralisere en motstander ved å gi ham en stilling i arbeidet. Det er naturligvis også en mengde velmenende og naive folk i alle land som i likhet med vår statsminister (Mowinckel), innbiller sig at nu har de fanget inn bolsjevikene i et saklig mellemfolkelig samarbeid og styrket Forbundets stilling. Men vi for vår del tillater oss å være av en annen opfatning, iallfall så lenge vi ikke får beviser for at vi tar feil.

Bolsjevikene er folk som kjenner sine interesser og vet å ivareta dem. De som vil spise suppe med dem, må ha en lang skje. Vi kjenner Russland og bolsjevikene og vi har sett hvorledes alle de tidligere forsøk som har vært gjort for å få bolsjevikene inn i nasjonenes favn, har vært totalt mislykket, forsåvidt som de alle bare har bidratt til å *styrke* bolsjevikene, og til å svekke den øvrige verdens motstandskraft mot disse svorne fiender, som uten avlatelse arbeider på å sprenge den europeisk-amerikanske verdenssivilisasjon i luften. Marxismen og den øvrige verdensordning er som ild og vann. *Ingen virkelig forsoning er mulig mellem dem.*

Undergang for den ene eller annen part, kanskje for begge, det er den eneste utgang på det spørsmål. Det er iallfall det som bolsjevikene selv er helt på det rene med og regner med, og som også verden vilde gjøre klokt i å innrette sig efter. Efter vår mening vilde de store mellemfolkelige og européiske spørsmål som Folkeforbundet skulde beskjeftige sig med, kunne løses langt bedre om Sovjet-Samveldet var satt helt og holdent utenfor, og om forholdet til det var blitt betraktet som et internasjonalt fellesanliggende.

Men det er i forholdet til marxismen på akkurat samme måten som mellem staten og mellem partiene i de enkelte land. *Egeninteressene forhindrer samling*, en enig front mot den felles og farlige fiende. Og på den måten graver de «borgerlige» stater og partier graven både for sig selv og andre. — —

Norge og Folkeforbundet.

«Nasjonal Samling», 20. 9. 1934.

Av telegrammer fra Genf ser vi at statsminister *Mowinckel* har vært med på å sende Sovjet-veldet en særlig innbydelse til Folkeforbundet. Likeledes ser det ut til at Mowinckel også i Genf, iallfall i formell henseende, har kunnet spille den tradisjonelle Venstre-rolle som tungen på vektskålen. *Norge* representert av Venstre-regjeringen — *var blandt de 34 stater som akkurat så vidt sikret Sovjet-veldets innbydelse det nødvendige* $^2/_3$ *flertall* av de representerte 51 stater. 17 stater var imot.

*

Vårt folk har i en rekke år latt sig mate med følelsesbetonte syner og humanitære utopier, i stedet for å spørre

sig selv om hvorledes tingene virkelig er, våre egne forhold og de andre folk som vi har med å gjøre. På den måten skader vi både oss selv og den sak vi mener å tjene. På den måten blir en slik sprikende forskjell mulig mellem ord og gjerning som mellem Mowinckels svulmende fredstaler og statens forretningsmessige våpensalg. *Og på den måten kan vi, som her pekt på, engang måtte utsone våre lederes uvitenhet og feil.* — —

*

Det er på tide at vi får en riktigere forståelse både av de sanne plikter og av de virkelige kjensgjerninger. Det overveiende flertallet av det norske folket ønsker *at Norge gjør sin aktive innsats i folkenes verdensfellesskap for fredens sak.* Og de er sikkert villige til å ofre meget for et virkelig effektivt, reelt og sundt fredsarbeid. Men de er *ikke* villig til å opgi vårt lands nøitralitet for å gjøre Norge til en brikke i stormaktenes intrigespill. Vårt riksstyre plikter nu å finne utveier til så langt råd er å sikre Norge mot skjebnesvangre følger av den aksjon som Mowinckel har gitt sin stemme og støtte i Genf.

I kampens hete.

«Nasjonal Samling», 4. 10. 1934.

Det er makelig å drive med strømmen. Det er først når en reiser sig mot den for å demme op mot den og søke å lede den i et annet leie, at en merker hvor sterk strømmen er, og hvor fortvilet langt det er kommet mot stupet, der all ting fortapes.

Vårt norske folkesamfund er nu på alle områder av livet utsatt for nedbrytende krefters arbeid. Vårt samfunds utvikling er et bytte for jernhårde lover som er

sterkere enn de enkeltes ønsker og vilje. Det borgerlige — liberalistiske samfundssystem bryter efterhånden sammen i eget forfall og under det planmessige undergravningsarbeid hvormed marxistene søker å bane vei for sin internasjonale kommunistiske slavestat. Således opstår et mektig strømdrag retningsbestemt av disse krefter som efter tyngdens lover trekker vårt folk mot opløsning og undergang. De borgerlige lukker øinene til for denne forferdelige kjensgjerning og lar sig drive med uten evne og vilje til å sette noe nytt og sterkt imot.

Vi i Nasjonal Samling derimot reiser oss brått imot strømmen. Og vi får også føle dens fossende kraft. Det blir først således tydelig hvor langt vårt samfund i virkeligheten er kommet, kommet på veien mot den slutt som blev spådd for dette system: *at det skulde ende i søle og blod.* — —

*

De åndelige og fysiske gangstermetoder som våre motstandere nu bruker mot oss er vel for en vesentlig del ubevisst utslag av den samfundspsykose som følger med forfallet og av at svake eller onde hjerner går varme i valgkampen. Men hvad særlig angår *den fysiske terror* som nu søkes øvet mot vår bevegelse, så er den også et direkte varsel og uttrykk for det skrekkvelde, det såkalte proletariatets diktatur som er hovedlinjen i marxismens politiske taktikk, og likeledes for den løsslippelse av underverdenen som er et så karakteristisk trekk ved den samfundsomveltning som marxistene (Arbeiderpartiet og Kommunistpartiet) arbeider for. Ved siden herav forfølger imidlertid våre motstandere dermed og fullt bevisst også to nærmere mål.

For det *første* allerede nu å terrorisere våre folk og

dem som sympatiserer med vår bevegelse eller kan ha lyst til å høre hvad våre talere har å si. Vi håper imidlertid at frie nordmenn ikke i lengden vil la sig by slikt, selv om selve rettsordenen er i forfall i landet vårt. Det skulde være et hovedtrekk i vår folkekarakter at jo mer motstand vi møter i en rettferdig sak, desto fastere og mer bestemte blir vi på å føre den igjennem. Jeg tviler derfor heller ikke på at ingen NS-folk vil la det mangle på mot og utholdenhet og på noen måte lar sig avskrekke av disse skremmeforsøk.

Men for det *annet* vil jeg alvorlig henstille til alle NS-folk at de heller ikke føier våre motstandere ved å la sig forlede til den optreden som marxistene ønsker å fremprovosere. Det er forståelig at disse stadige angrep og overfall fremkaller sterk forbitrelse og at det særlig blandt våre unge folk kan være et brennende ønske om å ta revanche. Men å foreta noe slikt skritt utenom nødvendig nødverge, vil under de foreliggende omstendigheter bare være å gå marxistenes ærender.

Ved sann oplysning skal vi splitte marxismens mørke.

«Nasjonal Samling», 11. 10. 1934.

I januar 1848 uttalte den kjente politiske forfatter *Tocqueville* følgende profetiske ord i det franske storting:

«*Ser dere ikke at blandt de arbeidende masser har litt efter litt utbredt sig meninger og idéer som ikke bare tar sikte på å skifte ut denne eller hin lov, denne eller hin minister, denne eller hin regjering, men på å omstyrte hele s a m f u n d e t, på å ryste det grunnlag som det hviler på? Og tror dere ikke at dersom slike meninger får feste rot, dersom de får en nesten*

almindelig utbredelse, dersom de trenger dypt inn i massene, at de ikke da før eller senere må hitføre de frykteligste omveltninger? Jeg tror at vi nu er sovnet inn på en vulkan.»

Disse ordene blev sagt året efter at Marx' *kommunistiske manifest* utkom, opropet til dannelsen av den internasjonale marxistiske bevegelse og den dag idag grunnlaget og retningslinjer for denne, og altså også for det såkalte norske Arbeiderparti. Allerede innen en måned efter Tocquevilles tale brøt februarrevolusjonen ut og gav en første bekreftelse på riktigheten av hans ord. Men jeg har villet trekke dem frem her igjen, fordi de også er like rammende for situasjonen nu, og ikke minst i vårt land.

Det er av avgjørende betydning at vi nøitraliserer og uskadeliggjør disse eksplosive marxistiske idéer hvis ødeleggende virkning allerede Tocqueville pekte på. Vi må ikke gå trett av å oplyse vårt folk om:

1. at det såkalte norske Arbeiderparti er helt og holdent marxistisk,
2. om de tanker som marxismen bygger på og hvad dens virkelige mål og resultater er i motsetning til marxistenes falske og forlokkende slagord,
3. om marxismens machiavelliske taktikk og arbeidsmetoder.
4. om marxismens organisasjoner og apparat her i landet og internasjonalt,
5. at marxismen er liberalismens skygge og det konsekvente og avsluttende utslag av det samme rasjonalistiske og materialistiske livssyn,

6. at marxismens enorme utbredelse i Norge skyldes ikke bare den marxistiske agitasjon og de samfundsomveltende krefters arbeid, men like meget det liberal-kapitalistiske system i sig selv og de borgerlige partiers mangel på evne og vilje til å sette noe nytt og sterkt imot.

7. at den borgerlige politikk og de gamle, borgerlige partier derfor heller ikke kan være noe bolverk mot marxismens syndflod, men tvert imot — for øvrig overensstemmende med marxist-teorien — skaper forutsetningene for marxismens gjennemførelse, likesom de har gjort det for dens opkomst.

8. at de liberal-kapitalistiske borgerlige partier og de marxistiske partier således faktisk danner *en borgerlig-marxistisk enhetsfront* som bare kan overvinnes av en bevegelse som NS, der bygger på et helt annet livssyn, og som i den pågående forvirring og opløsning av gamle former, *vil skape en ny og sterk form for vårt folks fremtidige liv.*

9. at borgerlige velgere derfor styrker den samfundsbevarende front ved å gå over til NS, mens de faktisk svekker de verdier de mener å bevare, og styrker marxismen, ved å bli i sine gamle partier,

10. at de norske arbeidere finner i NS det som de i virkeligheten lenges efter, men som de alltid forgjeves vil søke i marxismen, og at den som går inn for den av det såkalte norske Arbeiderparti representerte internasjonale jødemarxisme, er enten en forfører eller en forført. Bevisst eller ubevisst arbeider han med å trellbinde og ødelegge sig selv, sine efterkommere og sitt folk.

Oplysningskampen i disse spørsmål er ennu i sin begynnelse og dumhet og uvitenhet, treghet og misunnelse er som bekjent stormakter i historien og i politikken. Men sannheten er sterk og den vil seire. Når innsikten her er vunnet, så vinner også vår nasjonale samlingsbevegelse fremover, og NS vil gå som seierherre gjennem målet.

1935

Stortinget.

«Nasjonal Samling», 10. 1. 1935.

Jo almindeligere stemmeretten er blitt, og jo mer «folkestyre» vi har fått, desto *mindre* innflytelse har velgerne og folket. De partipolitiske partier er ikke lenger talerør for folket, men omvendt, — partiorganisasjonene arbeider til beste for sig selv alene og søker med agitasjonens tusen midler å narre velgerne til å tjene deres formål.

Politikken skulde ha den høie opgave å lede folket for historien og Herrens ansikt og med ansvar, ikke bare likeoverfor samtiden, men også likeoverfor de slekter som gikk foran, og de som kommer efter. Men politikken er for de flestes vedkommende blitt en fortsettelse av privatgeschäften, bare med andre midler. Og nu har da denne samme partimoral tillatt de partipolitiske partier å drive spillet så langt at landet står på kanten til å få en marxistisk regjering og bli kastet ut i anarki og oppløsning. Ja, en kan som bekjent endog ofte nok høre det resonnement selv av ledende borgerlige partipolitikere at «nu må Arbeiderpartiet slippe til regjeringsmakten for at marxistene ikke skal få flertall ved stortingsvalget i 1936.»

*

Så dypt er vi altså sunket i partisumpen her i Norge. *Det er ikke spørsmål lenger om å skaffe landet det best mulige styre, men om et riksstyre som kan styre så slett at det blamerer sig.*

Borgerlige velgere ta standpunkt!

Tiden er inne til masseopslutning om Nasjonal Samling.

«Nasjonal Samling», 17. 1. 1935.

Situasjonen idag: Venstres samfundsskadelige mindretallsdiktatur.

Mowinckels triumf: Hvis de andre borgerlige stemmer mot regjeringen, henviser han Kongen til marxistene.

— — — De gamle, borgerlige partier, Høire og Venstre, tilhører det 19de århundres foreldede forhold som historisk ophørte med verdenskrigen. De opfylte da en opgave i vårt samfundsliv — ellers vilde de ikke ha eksistert. Men når disse opgaver er uttømte, og partiene fremdeles turer frem med sine utlevde partilinjer og partimotsetninger og sin kjøp- og salgspolitikk, da er de blitt en utelukkende landeplage.

Disse partier, som ifjor feiret sitt 50-års jubileum, er ikke lenger på noen måte fremmere av, men under ethvert synspunkt, en *hindring for vårt fedrelands trivsel.* Deres krampaktige fastklamring ved livet fører under tidens trykk samstundes til en bornerthet i partiånden og til en kompromisspolitikk som for virkelig frie og sterke naturer har noe oprørende i sig. Man tenker sig bare Venstres latterlige partihovmod som *saltet* i norsk politikk, som vil tape sin kraft hvis det blandes, og på samme tid dette rudimentære «frihets- og fremskrittsparti»s umulige blanding av liberalisme og marxisme, av alvor-

lig vestlandskristendom og frekk gudløshet og kulturbolsjevisme, av «Dagen» og «Dagbladet», av nynorsknasjonalisme og danske-fjesk, av bonderomantikk og dekadent internasjonalisme, av «folkestyre» og mindretallsregjering, av «frihet» og tvangsinngrep, av avholdssak og portvinstraktater.

Å holde fast ved slike sykelige partidannelser, som vesentlig nærer sig av reminisenser og av egoistiske særinteresser, og det efter at en er blitt overbevist om disse partiers utilstrekkelighet, det er virkelig en ille anbragt lojalitet. Vi finner det tvert imot nettop aktverdig at en til beste for landet gjør sig løs fra dette overleverte og uverdige partiuvesen.

Man bør også erindre *at marxismen er liberalismens skygge* og bare er opstått som en reaksjon mot den borgerlige politikk og ut ifra samme materialistiske grunnsyn som denne. Den borgerlige politikk og marxismen er som væsken i kommuniserende rør. De borgerlige partipolitikere kan derfor aldri overvinne marxismen. —

Fedrelandsforræderi hvis de borgerlige partier lar det bli MARXISTREGJERING I NORGE!

En statsminister som i Stortinget erklærte å representere et revolusjonært klassekampparti?

En kirkeminister som hevder at kristendom er opium for folket?

En forsvarsminister som vil snu våbnene «til den riktige kant»?

En finans- og tollminister som smuglet gull fra Russland til bolsjevikrevolusjonen i Norge?

«Nasjonal Samling», 24. 1. 1935.

Ved at Bondepartiet henvendte sig til regjeringen med en henstilling om at det dannes en flertallsregjering, og ved at statsministeren avslo å efterkomme denne henstilling, er inntrådt en situasjon hvor en regjering av Arbeiderpartiet fremtrer som en mulig utgang på den politiske krise som således er opstått.

— — Det har ingen betydning for bedømmelsen av dette spørsmål om enkelte ut fra sitt personlige syn på forholdene, eller av partipolitiske spekulasjoner «tror» at et slikt eksperiment vil løpe av uten katastrofale følger. Heller ikke er det avgjørende om denne subjektive opfatning eventuelt skulde vise sig å være riktig, hvad jo selvfølgelig er mulig. Men det avgjørende er at en ikke *har lov til å krenke grunnlaget for vårt retts- og kultursamfund og ikke lov til å sette dette grunnlag i fare.* Dessuten er jo forholdet det at det finnes ikke noe menneske som idag fyldestgjørende kan garantere et heldig forløp av en marxistregjering.

Vi vil minne om at Stortinget selv med stort flertall har bedømt Arbeiderpartiet som *forfatningsstridig* og *lovstridig* i sine mål og bestrebelser. Med $^2/_3$ flertall bekreftet Norges Storting efter grundige undersøkelser av alle foreliggende forhold at Arbeiderpartier er et revolusjonært klassekampparti, som ved organisert klassekamp kjemper for å gjennemføre en *marxistisk* samfundsorden uten hensyn til om partiet har folkeflertallet bak sig eller ikke — *altså med vold.* Og at *så lenge partiet holder fast ved sitt prinsipielle program, må en gå ut fra at dette program* (som er marxistisk, revolusjonært og internasjonalt) *er grunnlaget for partiets virksomhet*, bestrebelser og mål, og at det vil bli søkt *virkeliggjort.*

Siden disse utredninger og stortingsdrøftelser er ikke inntruffet noe som har avsvekket Arbeiderpartiets

revolusjonære marxistisk-kommunistiske karakter. Tvert imot. Vi har oplevet slike ting som den revolusjonære fagkongress siste høst, hvis radikale vedtak endog synes å ha bibragt statsminister Mowinckel en viss forståelse av alvoret i den situasjon *som han mer enn noen norsk politiker har ansvaret for.* — —

Det norske folk kan da vel ikke så fullstendig ha tapt reaksjonsevnen at det blir stående likegyldig overfor det uhyrlige fenomen at deres politiske tillitsmenn nu vil spille rikets styre i hendene på revolusjonsmenn som de for kort tid siden med hele sin stillings ansvar har bedømt således som skjedd?

*

En må spørre: Er virkelig det norske folk så slått med blindhet, uvitenhet og dvaskhet at det finner sig i at de borgerlige partipolitikere med velberådd hu våger å stille dem overfor et slikt regjeringsalternativ som en meget sannsynlig mulighet?

*

Hertil kommer den internasjonale situasjon og Arbeiderpartiets *internasjonale* forbindelser. Norge er ved de par siste års begivenheter blitt en viktig brikke i det internasjonale spill, ikke minst i de internasjonale intriger av jøde-liberal-kapitalismen og marxismen som søker å innsirkle og knuse de voksende nasjonale bevegelser i Europa. Det såkalte norske Arbeiderparti er både på den ene og annen måte et redskap for disse dunkle krefter som truer vårt lands frihet og selvstendighet. Partiet stiller sig *overensstemmende med sitt prinsipielle program solidarisk med Sovjet-veldet og arbeider likesom dette for et verdensforbund av marxistiske samfund*, en verdens Sovjet-republikk, altså for et Sovjet-Norge. — —

*

Å overse disse kjensgjerninger under de nu inntrådte forhold, er ikke bare å la lovene sove. Det er å muliggjøre et marxistisk revolusjonært partis maktovertagelse på «lovlig» vis, hvilket er absurd foruten at det kan bli katastrofalt for land og folk. Selv om Arbeiderpartiet kunde mønstre et tilsynelatende flertall i vårt folk, så har det ikke dermed erhvervet noen som helst rett til å gjennemføre en omveltningspolitikk som bryter hele grunnlaget for vårt retts- og kultursamfund. Tvert imot vilde mindretallet da ha plikt og rett til å forsvare forfatningen og rettssamfundet. Så meget mer har de borgerlige partipolitikere nu en sådan plikt likeoverfor loven og historien. Hvis de borgerlige partipolitikere ved lettsindig evneløshet og partiegoisme nu overlater statsapparatet til et marxistisk parti, setter de fedrelandet og vårt folk i overhengende fare, og når vårt folk engang — om enn kanskje sent — våkner til forståelse herav, vil det ganske sikkert kreve dem til ansvar på en måte som vi her i landet har innbilt os ligger utenfor virkelighetens verden.

Til kamp mot marxismen.

«Nasjonal Samling» 14. 3. 1935.

Marxismen samler de misnøide og «ufrie» og lover å skape et samfund med paradisiske tilstander for de undertrykte klasser. Hvordan dette «paradis» arter sig i praksis, har man tilstrekkelige eksempler på fra Sovjet-veldet, «arbeiderstaten» som opstod på likhaugene av 30 millioner mennesker og som ennu idag — efter 17 års forløp — så langt fra frembyr noe ordnet samfund som det alene er et statskapitalistisk terrorvelde, hvor all makt ligger i hendene på et fåtall diktatorer.

Marxismen er den mest sataniske lære som noensinne har funnet talerør blandt menneskene. I utrolig grad lar folket sig blende av dens *propaganda* i stedet for av dens *resultater*. På denne måten har marixsmen efter hvert trengt sig dypt inn i vårt samfundsgrunnlag, så dypt inn at det hele truer med å ramle sammen. Liberalismen, som umerkelig glir over i den rene feighet og selvopgivelse, har ikke maktet å holde vargen ute. Snarere tvert om.

*

Det er idag kommet dit hen at de norske marxister er i ferd med å bli overlatt regjeringsmakten, hvorved de får makt og midler til å innlede et spill av den mest skjebnesvangre betydning for land og folk. Vi i Nasjonal Samling *protesterer* mot dette, og vi protesterer ved å igangsette en antimarxistisk kampanje over det hele land. Gjennem denne skal vi så langt evner og midler rekker spre oplysning om marxismens sanne vesen og om dens resultater i praksis. *Alle* NS-folk mobiliseres til dette felttog.

Quisling om regjeringsskiftet:

Den nye regjering må ta avstand fra Arbeiderpartiets revolusjonsprogram.

Stortinget har selv med 2/3 flertall erklært det forfatningsstridig.

Hvad som nu er de borgerlige stortingsmenns simple plikt.

Nasjonal Samling, 21. 3. 35.

En ting er å ville gjøre slutt på Mowinckel og Venstrestyret. Men en annen ting var å gjøre dette på en slik måte at det uvegerlig måtte medføre at marxistpartiet fikk regjeringsmakten, og at man på forhånd var på

det rene med dette og ikke foretok sig noe virkelig effektivt for å finne en annen og positiv løsning. Ved på det vis å styrte en i et hvert fall erklært samfundsbevarende regjering, — og på premisser som for den som kjenner Bondepartiets fortid, fremstiller sig som ikke så lite av partipolitisk humbug, har Bondepartiet hengt sig op på en krok som det aldri blir skåret ned av i levende live.

*

De norske bønder vil ikke tilgi sine ledere denne svik likeoverfor program og valgløfter, og i virkeligheten også overfor bondereisningen og den nasjonale sak.

*

— — Men for det at de, til og med i tider som nu og mot bedre vitende, har krenket grunnlaget for vårt retts- og kultursamfund, *og i strid med Norges konstitusjon og lover* har overlevert styremakten i vårt fedreland til en erklært revolusjonær og kommunistisk partiledelse av internasjonal karakter, og derved satt det norske folks og rikes livsinteresser i fare, for det skal de en gang få svare for folkets og historiens domstol.

Forsåvidt mulig å mildne denne dom har de borgerlige partier i Stortinget bare én ting å gjøre: stemme marxiststyret ned første gang det fremstiller sig i nasjonalforsamlingen, og dernest skyve partihensyn og personlige hensyn til side *og overensstemmende med grunnloven hjelpe til å danne en handlekraftig nasjonal riksregjering, uavhengig av partipolitikken.* Det er *ikke* nok at de borgerlige partier straks forlanger i Stortinget at marxistregjeringen tar høitidelig avstand fra det revolusjonære marxistiske program. Det må være en selvfølgelig ting. Det er også de

borgerlige stortingsmenns simple *plikt* å sørge for at landet uten ophold fries fra den forfatningsstridige og av Folkets Hus' ledede regjering som de i sin rådvillhet har skaffet oss på halsen. — —

En nasjonal opgave.

«Nasjonal Samling», 2. 5. 1935.

De nasjonale opgaver har vært skjøvet ut i glemsel i de senere decenniers forfallsperiode i landet vårt. Liberalparlamentarismen som naturnødvendig lar et nasjonalt opbud drukne i partipolitikkens smålige kjegl, førte til Haag-dommen og den nasjonale skjensel vi led i *Grønlandssaken*. Vi oplever så at efter denne dom, som blev hilst med glede, særlig i den Moskva-støttede og fedrelandsfiendtlige marxistpresse, går de norske utenriksrepresentanter krumkneet og bukkende atter inn i et nordisk samarbeide som savner reelt grunnlag.

Vi har i frisk erindring utenriksminister *Kohts* uforbeholdne tilslutning til utenriksministermøtet i København, som man skrøt av hadde «vakt sterk opmerksomhet i Folkeforbundets korridorer». Det må samtidig bemerkes at den samme herr Koht i selskap med *Mowinckel* og *Hambro* i den norske forhandlingsdelegasjon i 1923—1924 begikk alle de dumheter som kunde begåes i spørsmålet om Scoresbysund. Men det er åpenbart ikke mange som har satt denne begivenhet i tilbørlig sammenheng med den danske Steglich Petersens uttalelse efter Haag-dommen: at oprettelsen av Scoresbysund blev et av hovedpunktene for Danmarks seier i Haag. Det forbauser oss ikke at utenriksministermøtet vakte opmerksomhet i korridorene i Genf. Men det er uriktig og kan

innebære farlige konsekvenser å gi den store omverden inntrykk av at der idag råder enighet i Norden.

Nordmenn kan aldri godta Kieltraktaten og glemmer aldri dens urett mot vårt folk. De rene linjer for et nordisk samarbeide går uavkortet over misgjerningen i Kiel. Det bør danskene forstå — og det bør ennu bedre den norske utenriksledelse forstå.

Frihetsdagen.

Hvorledes vilde de borgerlige folkerepresentanter idag forsvare sin holdning ansikt til ansikt med 1814-mennene? Hvad nasjonaldagen krever av oss.

«Nasjonal Samling», 16. 5. 1935.

Kunde fedrene fra Eidsvoll idag «sjå att på jordi», så vilde de ikke kjenne sitt folk og land.

Utrolige tekniske og materielle fremskritt er gjort i de fire slektledd fra 1814 til nu. Men større enn overraskelsen over den gledelige ytre utvikling, *må skuffelsen og sorgen være over den måte hvorpå slekten til ugjenkjennelighet har forkludret Eidsvoll-mennenes livsverk.* Forkludret en rettsindig og rett-tenkt statsform og styremåte for dette land. Forkludret *retten og friheten,* det som er det viktigste og helligste for et folk, og som er forutsetningen for varig materiell velferd.

*

Men partipolitikerne, og folkets likegyldighet likeoverfor deres styre og stell, har satt grunnlaget for vårt retts- og kultursamfund i fare, ikke bare ved å ødelegge Eidsvollforfatningens klare linjer, men også ved mangel på fremsyn og evne til å løse utviklingens opgaver itide. Norge har idag til og med et riksstyre som er utgått av en bevegelse, *hvis politikk og mål er en blank fornektelse*

både av grunnlovens prinsipper og av det norske folks nasjonale idé.

De borgerlige folkerepresentanter, som alle som én har samtykket i dette, hvorledes vil de uten å rødme kunde forsvare denne sin holdning ansikt til ansikt med sine forgjengere fra 1814 hvis innsats vi idag feirer?

Matskatten og marxismen.

«Nasjonal Samling», 20. 6. 1935.

— — Arbeiderpartiets utvikling arter sig i det hele tatt mer og mer som en kjempe-illustrasjon til det berømte Schopenhauer-ord: *Det falske og absurde avslører sig for det meste til slutt selv, derved at det på sin topp blomstrer ut i selvmotsigelser.*

Fred — en tvingende nødvendighet.

Referat av Quislings tale 24. 9. 1935 i Ingeniørenes Hus.

Quisling avslører i en mektig tale de internasjonale krefter som bruker Folkeforbundet som et krigsinstrument.
Kreftene under overflaten.

«Nasjonal Samling», 26. 9. 1935.

— — Det later dessverre til å være lite håp om en fredelig utgang av den situasjon som nu optar sinnene så sterkt. De krefter som rører på sig under overflaten, legger sig ikke i første omgang. Og det er ikke *konflikten mellem Italia og Etiopia* som er det primære. Det alt overskyggende i situasjonen er den uhyrlighet at *konflikten trekkes inn på et européisk plan til avgjørelse ved en ny verdenskrig.*

*

Quisling gav et interessant utsyn over forholdene i Abessinia, barbariet og undertrykkelsen og fremforalt det forferdelige slaveri som hersker. Han behandlet videre Etiopias optagelse i Folkeforbundet. — —

England som nu optrer som selve Folkeforbundets eksponent i konflikten, *protesterte i sin tid mot Etiopias optagelse i Forbundet.* Norges representant, *Fridtjof Nansen, advarte* også. Og Etiopia har efter optagelsen ikke foretatt sig noe for å opfylle sine forpliktelser med hensyn til å avskaffe slaveriet og undertrykkelsen. Det er også på det rene at de abessinske krigerbander *gjør stadige overfall på de italienske og britiske områder.* På italiensk område er bare det siste år gjort mer enn 50 overfall, med styrker optil 10 000—15 000 mann.

Italia er en av eksponentene for den nye samfundsordning som arbeider sig frem gjennem liberalismens og marxismens ruiner. Den nye ordning har fått sin spesielle form i Italia, som den har fått sin spesielle form i Tyskland og rundt om i landene søker man på samme måte frem til en organisk samfundsorden ved den nasjonale reisning. Vi i Nasjonal Samling kopierer hverken Tyskland eller Italia, men hver på vår vis gir vi uttrykk for det nye som arbeider sig frem i tiden.

Akkurat på samme måten som vår bevegelse her i landet møter en liberalistisk-marxistisk enhetsfront, møter de nasjonale bevegelser Europa over en internasjonal enhetsfront av samme systemer. Disse krefter mener nu å kunne bruke situasjonen til å knekke Italia. Som det het i overskriften i en marxist-avis forleden dag: «England vil knuse det fascistiske system i Italia.» Det er det altså spørsmålet gjelder.

*

Kreftene som står bak er de samme som i årrekker har arbeidet for oprettelsen av en jødisk verdensrepublikk. De slog det første slag under den franske revolusjon under mottoet «Frihet, likhet og broderskap» og det neste slag under den russiske revolusjon. Begge revolusjoner representerer hver sin fløi av det samme materialistiske system.

Det har i denne tid vært øvet et veldig trykk på Folkeforbundet, på rådet og på komitéene. *Hovedaktørene i dette spill sitter godt skjult, men enkelte våger sig frem i dagen.* Det er de som har fått makten i Sovjet-veldet. De mener at nu dages det for verdensrevolusjonen.

Stortinget må innkalles!

Utenriksminister Koth anbefaler den krigsaksjon som Norge trekkes med i.

Ut av Folkeforbundet!

«Nasjonal Samling» 3. 10. 1935.

— — De fleste andre folkeforbundsstater har tatt situasjonen op til grundig overveielse og til dels drøftet den i sine nasjonalforsamlinger. Men Norge, hvis interesser er relativt verst truet i denne sak, har ennu ikke rørt en finger.

Den nuværende utenriksminister har på langt nær de egenskaper som kreves av en forutseende utenriksminister. Hvad utenrikskomitéen angår, er det tilstrekkelig å henvise til de sørgelige resultater den hittil har fremvist, sist overfor England med hensyn til *fiskerigrensen* nordpå. Vårt vasallforhold til England har så meget mer vekt, som det nu viser sig at England ved direkte henvendelser til forbundsstatene vil sette krigen (sanksjonene) i verk.

*

I betraktning av disse forhold, finner vi situasjonen så vidt alvorlig for vårt land at Stortinget snarest bør sammenkalles for å drøfte tingene og ta et klart standpunkt. Vi protesterer mot at norsk ungdom sendes ut i en meningsløs krig som følge av de sanksjoner som nu anbefales av Norges utenriksminister. Vår mening er at Norge øieblikkelig bør varsle sin utmeldelse av Folkeforbundet til sikring av freden innad og utad.

Vårt krav: Norge — nøitralt!

Lettsindig spill med vårt land.
Vi går ikke i krig — hverken for England — Italia — Etiopia eller for den jødiske internasjonale.

«Nasjonal Samling», 10. 10. 1935.

Stormaktsgruppen i Folkeforbundet, som representerer russisk bolsjevisme og engelsk imperialisme, går til sanksjoner. Norges stilling i det farlige spill er besluttet av den såkalte utenrikskomité i et formiddagsmøte av folk som tidligere har kompromittert sig på det groveste i norsk utenrikspolitikk.

Situasjonen har atter og med styrke skapt aktualitet om NS' første krav: En handlekraftig, nasjonal riksregjering, uavhengig av partipolitikken.

Bedraget i fredens navn.

«Nasjonal Samling», 17. 10 1935.

Nasjonal Samling har helt fra Etiopia-konfliktens begynnelse klart og bestemt hevdet det syn at det var galskap i *fredens* navn å trekke kolonialkonflikten i Etiopia inn på européisk grunn til avgjørelse ved en ny verdenskrig. Vi har fremholdt — støttet til dokumentasjoner, at Sovjet-veldet og dets verdensomspen-

nende erobringsorganisasjon — Komintern — avventer en ødeleggende krig mellem de vest-européiske makter som det endelige tidspunkt for sin avgjørende fremtrengen. Særlig i stater som idag har jaget marxismen på porten, og i denne henseende ikke minst Italia!

Videre har vi påvist hvordan Englands imperialistiske interesser er det hele grunnlag for denne erobrerstats plutselige og sterke *fredsiver.*

Facit kan bare bli at *Folkeforbundet er et instrument i hendene på bolsjevikiske og imperialistiske stormaktsinteresser, og at disse også er den primære drivfjær i sanksjonene.*

En like selvbestaltet som ansvarsløs parlamentarisk institusjon ved navn utenrikskomitéen, anført av internasjonalistene Hambro, Mowinckel og Koht vedtok en lørdag formiddag at Norge skulde følge Sovjetveldets og Englands sanksjoner helt og fullt. Ikke bare at Norges nøitralitet hermed opgis, men fattige, norske fiskere skal for den såkalte freds skyld — d. v. s. i knefall for den sovjet-engelske imperialisme, bringe ofre som en rekke andre stater nekter å være med på.

Har ikke *Sovjet-veldet* fått forsyne sig nok av norske fiskeres interesser i Ishavet?

Og har ikke *engelskmennene* allerede kommet langt nok op i det usle matfatet for fiskeribefolkningen nordpå?

Nasjonal Samling. — Vår stilling innad og utad.

«Nasjonal Samling», 31. 10. 1935.

— — Man konsentrerer sig nu om å stoppe de nasjonale bevegelsers fremmarsj. Det er Moskvas siste parole, under det store slagordet: Mot krig og fascisme. De kan agitere med dette og vedta resolusjoner her hjemme, men til for alvor å stanse oss mangler de enten

mot og handlekraft eller også føler de at vi er blitt for sterke.

All utvikling slår fast:

Vi er bundet til å seire!

Arendalsaken.

«Nasjonal Samling», 14. 11. 1935.

Den 24. juli iår holdt Nasjonal Samling et torvmøte i Arendal i forbindelse med reisen til vårt riksmøte i Stavanger. Marxistene, assistert av enkelte borgerlige elementer, prøvde å ødelegge dette møte med direkte aksjon og voldshandlinger. I begynnelsen var situasjonen endog temmelig kritisk. Det var bare en håndfull av våre folk foruten et svakt politi til å verge høittalerbilen og hindre de marxistiske angripere fra å velte bilen og ødelegge den og undertegnede foredragsholder. Dette var deres uttalte og åpent tilstrebte hensikt. De både skrek det og søkte å sette det i verk. Først eftersom flere og flere av våre folk inntraff, lyktes det å holde urostifterne i tømme og gjennemføre møtet som for øvrig var besøkt av omkring tre tusen mennesker.

Marxistenes aksjon var tydelig planlagt på forhånd og på ingen måte fremprovosert ved uttalelser fra NS-folkenes side. Uroligheteне og angrepene satte plutselig inn øieblikkelig møtet begynte. Disse planlagte voldshandlinger mot ytringsfrihet, liv og eiendom rett i ansiktet på politimyndighetene er så meget mer graverende som de ikke er annet enn ledd i en organisert landsforrædersk og høiforrædersk virksomhet som Stortinget i 1932 tydelig har klarlagt og også stemplet på en eftertrykkelig måte.

Å dømme efter politimesterens uttalelse til mig efter møtet, *var myndighetene også helt på det rene med hvem som*

ledet uroligheterne. Men istedenfor å ta sig av disse illgjerningsmenn, finner myndighetene det altså mer i pakt med sin opgave i det norske rettssamfund å la Barabas gå fri, og i stedet sette Nasjonal Samling under tiltale for en forseelse som ikke er noen forseelse.

De revolusjonære voldsmenn som var på ferde 24. juli og som er sluppet fri, gikk så langt i sin brutalitet at de legemsbeskadiget flere NS-folk, og deriblandt vår kampfelle Chr. Knudsen fra Porsgrunn, på en sådan måte at det ikke var deres skyld at han ikke mistet sitt ene øie, heller ikke at ikke andre av våre folk blev slått fordervet.

Det er myndighetenes første plikt å opretthold orden og sikkerhet og de rettigheter som loven hjemler folket. Hvis ikke myndighetene gjør sin plikt, er det *folkets* plikt, og dermed dets rett å forsvare loven mot lovbryterne. Den 24. juli hadde det ikke vært noen vanskelighet for politiet efter at våre folk var kommet til stede, med deres hjelp å arrestere urostifterne og således straks hevde statens autoritet og respekten for lov og rett.

Men i stedet for å gjøre dette, eller iallfall senere å forfølge saken, foretar myndighetene sig ingenting overfor disse forbryterske agenter for den bolsjevikiske verdensrevolusjon og vårt folks ødeleggelse. De stedlige myndigheter bøier sig tvert imot for urostifternes vilje og *legger vanskeligheter i veien for våre møter*, slik at revolusjonsmennene opnår sin rettsstridige hensikt å kneble ytringsfriheten for vår nasjonale bevegelse, som ikke vil annet enn på lovlydig og fredelig vis å fremme landets og folkets vel. Og statens øverste myndigheter, ja de er urostifternes revolusjonære og lovstridige partifeller!

1936

Et varsko til alle nordmenn!

Av et oprop i 1936.

Et stort drama utspilles i Europa: kampen mellem den internasjonale jødiske marxisme og de nasjonale bevegelser — *mellem en gudløs internasjonal materialisme og en nasjonal, idealistisk livsanskuelse.*

*

Hvem vil seire? — Hele vår sivilisasjons fremtid avhenger av det. Skal det bli verdensbolsjevismen med avskaffelse av eiendomsrett, frihet, familie, fedreland og religion, og hele folket i slavekår i en verdenssovjetrepublikk under jødisk diktatur?

Eller skal det lykkes Europas folk å redde sig fra det blodige marxistiske eksperiment og finne utløsning for sin nasjonale kraft i en nyordning i samhøve med utviklingen og tidens krav?

*

Det marxistiske system, som bygger på rov, plyndring og hat og vil gjøre alle, undtatt de politiske ledere, til eiendomsløse, til proletarer og statsslaver, er *ikke* løsningen. Menneskene skal ikke trekkes ned i blod og søle. De skal løftes opover mot frihet og rettferd, gode og trygge kår for alle. Og veien til det er ikke den borgerlige halvmarxisme eller Arbeiderpartiets kommunisme, men *Nasjonal Samling.*

Vi vil ikke proletarisere folket. Vi vil bygge et samfund hvor enhver har chanse til å skape sig et godt hjem og et rimelig og rettferdig utkomme.

Nordmenn!

Forlat klassekampfronten! Forlat den borgerlige klassefront! Forlat marxistfronten! Forlat den røde folkefronten!

Fri dig fra fortrollingen og gå inn for en nasjonal politikk, som skal redde vårt land fra det truende fremmedvelde og bygge den nye stat av frie nordmenn.

La oss som frie mennesker søke å løse samfundsvanskelighetene i samarbeid på fredelig vis, med plan og framsyn i arbeidet, slik som det sømmer sig norske kvinner og menn.

La oss ved samlet innsats, ikke bare overvinne tidens vanskeligheter, men også se og utnytte store muligheter til rik framgang, og reise folket til nytt liv, politisk, økonomisk og moralsk.

Nu gjelder det ikke partier. — Nu gjelder det folket og fedrelandet.

Kommunistregjeringen og kristendommen.

Den norske kirke i hendene på internasjonale ateister. Statsråd Torp: Kristendomsundervisning er alkohol for barnesjelen.

«Nasjonal Samling», 2. 2. 1936.

At Norges nuværende regjering er en ulovlig regjering i avgjort strid med Norges konstitusjon og lover, kan ikke være tvilsomt. Det fremgår klart og tydelig av en rekke kjensgjerninger.

Marxistregjeringens stilling fører til slike meningsløse forhold, som at Norge nu har en handelsminister (Madsen) som har smuglet russisk gull til landet for å lage bolsjevikrevolusjon her. En justisminister (Lie) som på trykk opfordrer til å bryte loven; og, mens en ny verdenskrig truer, to forsvarsministre (Torp og Madsen) *som har vært offisielle ledere av en organisert aksjon for å gjøre vårt forsvar uskikket til å verne landet*, og hvorav Monsen har erklært i Stortinget *at hans parti vil lage oprør i tilfelle av at vårt land skulde bli nødt til å mobilisere.*

Marxistregjeringens utenriksminister har likeledes i strid med våre nasjonale interesser bragt vårt land i utenrikspolitiske forviklinger som bryter vår nøitralitet og kan føre til krig, i beste fall bringe landet og det arbeidende folk store økonomiske tap. Det kan bare være gjort enten av udugelighet eller ut fra slike partipolitiske

spekulasjoner som dem som kom til tydelig uttrykk i kringkastingen 27. oktober 1935, hvor en marxist rett ut sa, at når «arbeiderne» denne gang la sig i selen for freden (d. v. s. for militære sanksjoner som i virkeligheten fører til krig), så var det for å knekke Italia for fascismens skyld, som stengte veien for marxismen.

Men den mest anmassende og anstøtelige siden ved denne i virkeligheten *kommunistiske* regjering er det skandaløse forhold *at den norske kirke idag styres av folk som er programforpliktede ateister*. Det vil si tilhengere av den, ikke bare *gudløse*, men erklært religionsfiendtlige marxisme?

Sjefen for Kirkedepartementet og hele regjeringen ellers er erklærte marxister (kommunister).

Dette forhold er i åpenbar strid med grunnloven, såvel som med folkeflertallets vilje i vårt land.

Marxismen, som er et bedrageri overfor arbeiderne, vil også utrydde all religion.

Den nuværende regjering er ikke bare *utgått* av det marxistisk-kommunistiske norske Arbeiderparti. Den har også *i sin tiltredelseserklæring utrykkelig henvist til partiets program*, som grunnlag og retningslinjer for sine bestrebelser. I programmet gis i første punkt som grunnleggende betraktning *en åpen bekjennelse til marxismen* og den historiske materialisme, altså til *ren gudløshet*. Det uttales klart og tydelig at partiet «bygger på marxismen» — som er ateistisk og religionsfiendtlig. Hele programmet er revolusjonær-kommunistisk. Dertil erklærer Arbeiderpartiet «full og ubrytelig solidaritet» med det kommunistiske Russland, hvor det drives den mest brutale og blodige utryddelse av kristendommen og all religion.

Marxismens ABC uttaler at ved en riktig opdragelse av barn og ungdom vil man i løpet av et eller to slektledd ha opnådd religionens fullstendige utryddelse.

Marxismen er antikristendommen.

Men marxismen er ikke bare en økonomisk, sosial eller politisk lære. Den er ikke bare den totale kapitalisme, — statskapitalismen, med derav følgende totalt diktatur, total imperialisme og total militarisme. Den vil også være en slags religion for sine tilhengere, en motreligion, en *anti-religion*. Derfor tåler den ikke noen annen religion, åndelig bevegelse eller noe annet trossamfund ved siden av sig. Det er den totale og gudsfiendtlige materialisme som skal settes i system over hele verden og ophøies til den eneste tillatte livsanskuelse. Dette er *marxismens dypeste mening og hensikt.*

*

Overensstemmende med disse mål har regjeringspartiet på sitt program at det kjemper for «internasjonal samling på klassekampens grunn» og for «et verdensforbund av de sosialistiske samfund».

Med dette marxistiske verdensrike menes klart og tydelig *Norges innlemmelse i det eneste sådant eksisterende forbund, nemlig «Forbundet av sosialistiske sovjet-republikker», USSR, Sovjet-veldet.* Dette er kjernen i den vordende verdens sovjetrepublikk, ifølge bolsjevikenes grunnlov. Men det er ikke et forbund av frie og selvstendige stater. *Det er en under Moskva autokratisk organisert statskapitalistisk, militaristisk og imperialistisk «kirkestat», hvor troslæren er den gudløse marxisme.* Dens herredømme er befestet og sikret ved bedrag og vold, under jernåket

av en krets frafalne internasjonale jøder som arbeider hånd i hånd med det internasjonale mammonvelde — *for et jødisk verdensherredømme.*

*

Fra eldgammel tid kjenner vi idéen om et mektig anti-kristelig herredømme som skal komme, og hvis hensikt er forførelse til det onde og maktsykt fiendskap mot Gud. Mange slags bevegelser er gjennem tidene feilaktig blitt stemplet som Antikrists bevegelse. Hvad marxismen angår så viser den imidlertid på en ytterst merkelig og påfallende måte guds-motstanderens — (Antikrists) kjennetegn og egenskaper. Det er også påfallende at jødene spiller en dominerende rolle i utformningen av marxismens tanker og planer og deres omsetning i praksis. *Det utvalgte folk som korsfestet Kristus er det eneste som kan opstille hans fulle motbillede.*

Under alle omstendigheter er marxismen en verdensomspennende jødisk sammensvergelse av demonisk-materialistisk karakter, med brodden — ikke mot kapitalismen — men mot *kristendommen og den nordiske sivilisasjon. Marxismen er tvers igjennem og til avgrunnens dybder gudsfiendtlig og antikristelig. Den er hatets religion.*

Jeg vet at marxismen er slik; jeg har sett marxismen i praksis i mange år og vet hvad jeg skriver om.

Marxismen er ulovlig.
Nu må de borgerlige partipolitikere stå til ansvar.

I vår grunnlovs § 12 heter det:

«Av statsrådets medlemmer skal over det halve antall bekjenne sig til den offentlige religion.»

Og i § 4 forutsettes, som allerede nevnt, at regjeringen skal håndheve og beskytte denne religion. Det påbys i denne paragraf at «Kongen skal stedse bekjenne sig til den evangelisk-lutherske religion, håndheve og beskytte denne».

Disse bestemmelser gjelder naturligvis i første rekke kirkeministeren.

Meningen med bestemmelsen om «over det halve antall» — altså flertallet i regjeringen — er imidlertid tydelig nok at en anti-religiøs idéretning og politikk skal være utelukket som regjeringens grunnsyn. Den anerkjente statsrettslærde, professor *Morgenstierne*, sier dog også i sin statsforfatningsrett (utg. 1927, bd. II, s. 211) vedrørende grunnlovens bestemmelse om statsråders religiøse standpunkt:

«Betingelsen må ansees opfylt av enhver, der står som medlemmer av statskirken og *ikke offentlig og åpenbart har brutt med dens grunnsannheter.*» (Uthevet her.)

Men et mere åpenbart og offentlig brudd med statskirkens grunnsannheter, enn offentlig og åpenbart å bekjenne sig til marxismen, er ikke mulig. Det er ikke bare brudd på grunnlovens prinsipper, men også direkte på dens uttalte bud, — ja, det er et angrep på selve vårt folks idé, og dets dyreste livsverdier.

To slags pessimister.

«Nasjonal Samling», 7. 1. 1936.

Det er to slags politiske pessimister.

Den tåpelige og uvitende pessimist hvis svakhet og evneløshet hindrer ham fra å ta fatt på de opgaver som påtvinger sig til løsning, eller som ligger under for omstendighetenes trykk.

Den annen art pessismisme finner vi hos dem som skjønner hvad de alvorlige kriser i vårt folks og hele verdens historie innebærer, som ser fremover lengre enn til det neste døgn og som i en jernhard tid føler det som sin nasjonale plikt å gjøre en aktiv innsats for den riktige løsning. Til disse hører Nasjonal Samling.

Folkestyre og folkebedrag.

«Nasjonal Samling», 16. 1. 1936.

Norges Storting har efter forslag av president *Hambro* 10. januar 1936 enstemmig vedtatt *å henlegge Nasjonal Samlings grunnlovsforslag som tok sikte på å bringe til veie den formelle adgang til i en uoverskuelig fremtid å skape en korporativ, organisk samfundsordning i Norge.*

Politiker-oligarkiet i Stortinget begrunnet sin blanke avvisning av vårt velbegrunnede forslag med å skyte sig inn under påståtte presedenser for at grunnlovsforslag må vedtas til fremsettelse av et medlem av oligarkiet selv. Og noe medlem, villig til å påta sig dette, fantes altså ikke blandt den eksklusive klasse som har statens øverste makt i sine hender. Fantes ikke, til tross for at sådan faddertjeneste jo er av ren formell natur og ikke i noen henseende forpliktende og heller ikke er forbundet med noe ansvar, det mest fryktede av alt.

Under *alle* omstendigheter, om én ting står systemets opretholdere, som ellers ikke kan bli enige om noe, i skjønn enhetsfront, samlet og sluttet: å holde vekk og nede de nye og skapende nasjonale tanker.

Efter noen velvalgte bemerkninger up to the mark av herr Hambro begravet de altså raskt, eller mente å begrave raskt, den alvorlige sak som NS' forslag inne-

bærer, mens en rekke spasmaker- og pirkeforslag til grunnlovsendringer blev optatt til alvorlig behandling. Alt i alt en fremgangsmåte som ikke bare har presedenser i Stortinget, men som bekjent ennu mer i historien, hvis eksempler er for tallrike og velkjente til at de behøver å gjenkalles her.

Det sanne og ekte vilde ha lettere for å vinne plass i verden, hvis de som er ute av stand til selv å frembringe det, ikke var sammensvorne om ikke å la det komme op.

Quislings svar på angrepene.

Fritt Folk, 1. 4. 1936.

Marxismens mål er universalrepublikken under kommunistisk-jødisk diktatur, *verdenssovjetrepublikken* som bolsjevikene kaller den; «et verdensforbund av de sosialistiske samfund», som det heter i Arbeiderpartiets program. Dette mål skal nåes gjennem revolusjoner som skal forene sig i en almindelig verdensrevolusjon. For å bane veien for omstyrtningen i de forskjellige land må vedkommende borgerlige eller nasjonale stats forsvarsmakt og forsvarsvilje nedbrytes, både for å lette indre omveltning og for å svekke den nasjonale motstandskraft mot den røde armé, verdensrevolusjonens tropper.

Men for å bringe revolusjonene til utbrudd er *krig mellem de borgerlige og nasjonale stater det best egnede middel. Baer en ny verdenskrig vil ryste likevekten i samfundene slik at det skaper de ønskede revolusjonære konjunkturer.* På sammemåte som verdenskrigen skapte muligheten for bolsjevismen i Russland.

Krigsproblemet er således det sentrale problem i marxistenes makterobringspolitikk. Bolsjevikene hevder selv at alle andre problemer må underordnes dette ene.

Det er da derfor innlysende at de søker planmessig å utnytte alle fredsbevegelser for dette mål, idet marxismen og mange fredsforeninger har det *samme felles formål:* avrustning (av alle land utenfor Sovjet-veldet).

Det er et typisk demonisk trekk ved marxismen at den utnytter folks ideelle streben for sine umenneskelige mål. Det er jo klart at alle ærlige fredsvenner som arbeider for avrustning, gjør det fordi de tror at det vil føre til fred. Men marxistene arbeider for avrustning *fordi de vet at det svekker samfundets motstandskraft*, når dagen engang kommer for den endelige maktovertagelse. Samtidig er fredsagitasjonen for marxistene et effektivt propagandagrunnlag for kritikk av de borgerlig-kapitalistiske samfund. Vi ser da derfor også at de fredsorganisasjoner som enten er dekkorganisasjoner for Moskva, eller infisert av kommunismen, eller helt erobret av den, *aldri tar avstand fra Sovjet-veldets krigspolitikk.* De konsentrerer all sin agitasjon mot de borgerlige, nasjonalsosialistiske og fascistiske stater. Men i Sovjet-veldet selv finnes ingen fredsforeninger. I stedet for fredsforeninger har Sovjet-veldet «Ossoaviakhim»: Foreningen til fremme av krigsflyvning og kjemisk krig, med 15—20 millioner medlemmer, likesom marxistene betegnende nok skjelner mellem den «riktige» og den «uriktige» krig, eftersom den passer eller ikke passer deres bestrebelser og mål.

Den røde revolusjon forberedes over hele verden.

Fritt Folk 23. 5. 1936.

Det er en kjensgjerning at Moskvas arbeid for den røde verdensrevolusjon ikke noen gang har pågått så intenst som nu, såvel ved oprustning og andre forberedel-

ser i selve Sovjet-veldet som ved forsterket undergravnings- og opviglingsarbeid rundt om i alle verdensdeler.

Kommunismens nyeste resultater i Spania, Frankrike og andre land har sporet den kommunistiske internasjonale (Komintern) i Moskva til øket aktivitet. Fra alle kanter av verden kommer meldinger om stadig stigende kommunistisk virksomhet. Overalt er de røde opviglere og deres hjelpere og hjelperes hjelpere i arbeid. Overalt hisses til optøier og uroligheter. Overalt søkes efter Moskvas parole dannet enhetsfronter (mellem kommunister og sosialdemokrater) og folkefronter (mellem marxister og borgerlige) for å bane veien for den røde revolusjon.

Mer demokrati i «Arbeidernes fedreland».

Nytt bolsjevikisk propagandamiddel for enhetsfront- og folkefronttaktikken.

Fritt Folk, 13. 6. 1936.

Statsapparatet i Sovjet-Samveldet er som en kinesisk eske. Det består av tre lag, eller rettere sagt tre systemer.

Ytterst har vi selve *sovjetsystemet* med sovjetter, sovjetkongresser, folkekommissærenes råd o. s. v. Det svarer til det almindelige statsapparat i andre land. Således svarer folkekommissærenes råd eller sovjetregjeringen til regjeringen i andre land, *i det ytre!*

Innenfor sovjet-apparatet kommer nemlig *parti-apparatet*, som gjennemtrenger hele sovjetorganisasjonen og behersker den og hele samfundslivet på alle områder. Således er sovjetregjeringen i virkeligheten ikke annet enn et administrativt og utøvende organ for partiets *politiske byrå* og sekretariat, som er Sovjet-veldets virkelige regjering, og som under statens ledelse regjerer også

den marxistiske verdensorganisasjon, *Komintern*, med alle dens filialer og hjelpeorganisasjoner hele verden over, også i Norge.

Men inne i, eller ved siden av dette partinettet grener sig et *tredje system*, delvis skjult endog for partiets medlemmer og fryktet av alle: *Tsjekaen*, G. P. U. eller som det nu heter, innenrikskommissariatet, d. v. s. det politiske statspoliti, revolusjonens pretoriagarde og inkvisisjon, som står direkte til rådighet for det politiske byrå og dettes dominerende person, partiets generalsekretær *Stalin*.

*

Når det nu foretas visse endringer i Sovjet-Unionens almindelige forfatning, altså i sovjetsystemet, og dette utlegges som at Sovjet-veldet utvikler sig i *demokratisk* retning, og at bolsjevikene har opgitt verdensrevolusjonen, så kan en med sikkerhet betrakte den slags fortolkninger som tomme illusjoner, som vilde være utelukkende latterlige, hvis de ikke var så farlige i sine følger for de nasjonale folkesamfunds motstandskraft mot marxismen.

*

Men det kan tjene til å belyse sakens virkelige sammenheng å sitere hvad bolsjevikenes sterkeste og viktigste partiorganisasjon, Moskva-organisasjonen, selv uttaler om formålet for denne nye, såkalte *Stalinske forfatningsendring*.

Denne uttalelse inneholder nemlig følgende betegnende selvavsløring:

«Den stalinske forfatning vil ytterligere øke Sovjet-Unionens rolle som basis for verdensrevolusjonen. I den nye forfatning vil kommunistene i alle land få et usedvanlig sterkt våpen i sin kamp for enhetsfronten.»

Et Nordisk verdenssamband mellem skandinaver, briter, tyskere og andre nordiske folk.

Av Quislings tale på NS' 4. riksmøte.

Fritt Folk, 29. 6. 36.

Samtidig med vårt riksmøte i Stavanger ifjor åpnedes i Moskva i paléet til den tidligere russiske adelsklubb Den kommunistiske internasjonales (Kominterns) 7. verdenskongress efter en avbrytelse på 7 år, siden forrige verdenskongress i 1928.

Kongressen varte fra 25. juli til 21. august. Den hadde til opgave først å mønstre hvad den jødiske internasjonale marxistiske sammensvergelse i de forløpne 7 år hadde utrettet i og utenfor Sovjet-veldet med hensyn til å gjennemføre

Stalins program for verdens bolsjevisering

som var behandlet på den forrige verdenskongress.

Dernest bekreftet kongressen *de nye taktiske retningslinjer* som skulde følges for videre å gjennemføre programmet, ødelegge de nasjonale krefters motstand og tende den kommunistiske verdensrevolusjons brand. Herunder blev lagt særlig vekt på den såkalte *enhets- og folkefronttaktikk*, som vi senere har fått se utfolde sig i Spania og Frankrike, Belgia og flere steder. Vi kjenner den så godt for Norges vedkommende fra Arbeiderpartiets såkalte «kriseforlik» med Bondepartiet, og fra Arbeiderpartiets nye kamuflasj-taktikk med anleggelse av borgerlig og nasjonal maske. En annen ting som berører direkte vårt land, nemlig Sovjet-veldets deltagelse i Folkeforbundet (som statsminister Mowinckel stemte for, som han sa «med stor tilfredshet og glede») er også et utslag

av den samme enhets- og folkefronttaktikk som allerede for lengst var knesatt i Kominterns program.

Når vi i Nasjonal Samling nu iår holder vårt riksmøte, så ser vi igjen en slik verdenskongress samles. Det er denne gang aksjonærene i

Folkeforbundets fallittbo som holder ekstraordinær generalforsamling

for å drøfte om selskapet må likvideres, eller om det er en mulighet for å rekonstruere det til høsten, når forsamlingen pleier å holde sitt ordinære årsmøte.

Jeg nevner disse begivenheter, som tilfeldig er falt sammen med våre to siste riksmøter, både fordi de er så betydningsfulle i sig selv, og fordi disse ting også er særdeles betegnende for den

utenrikspolitiske situasjon vi idag står overfor.

På den ene side den utrettelig arbeidende verdensbolsjevisme som historisk sett ikke er annet enn det fryktelige uttrykk for en gammel verdens undergang og mørke makters iherdige forsøk på å tvinge verdensutviklingen over i sin ødeleggende retning, nemlig mot den materialistiske universalrepublikken under jødisk diktatur.

På den annen side den gamle verdens rådløse og forgjeves forsøk på å løse den nye tids uomgjengelige krav, kravet til fred og samarbeid mellem folkene. Men hvorledes det hele fortapes i stridende egeninteresser. Akkurat som det nasjonale samarbeid, som også tiden krever, ødes i klassekamp og partistrid. De internasjonale makter blander sig i spillet, og litt efter litt glir det hele over i marxisme og forfall. Nøiaktig på tilsvarende måte etes

FOLKEBIBLIOTEKET
233
KVITSØY

den borgerlige liberale staten litt efter litt op av marxismen, således som vi så tydelig kan se det i vårt eget land. Uro og kriser, krig og borgerkrig følger denne forfallsprosess.

En gammel verden faller. En ny blir til.

Skjønt vi her er samlet på nasjonalt grunnlag og for løsning av nasjonale opgaver, stiller det derfor hele verdenssituasjonen idag i relieff, når vi i forbindelse med vårt riksmøte ifjor og nu her minnes de store verdensmøter som har truffet til å finne sted på samme tid. Jeg våger også å se et karakteristisk tegn i den kjensgjerning at våre nasjonale riksmøter i all sin relative beskjedenhet, dog viser sterkt stigende kraftutfoldelse. *Det er den nye ordning som er under marsj også i dette landet.*

*

Det er videre en karakteristisk kjensgjerning som jeg vil peke på at den borgerlige, parlamentariske, kapitalistiske verdensinstitusjon, Folkeforbundet, ikke bare er brutt sammen på grunn av systemets egen morkenhet og marxismens muldvarparbeide eller på grunn av fundamentale og formelle feil i forbundets organisasjon. Det er en av representantene for den nye tids organiserte folkesamfund, den italienske fascisme, som knekket det. På tross av femti sanksjonsstater og hele den demokratiske og marxistiske verdens motstand og den verdensopinion som denne forstod å mobilisere mot fascismen og Italia, viste det nasjonale samhold sig å være den sterkeste kraft.

Uten på noen måte å gjøre oss til ett hverken med

den italienske fascisme eller med Italias interesser, har Nasjonal Samlings ledelse helt fra begynnelsen tatt et klart og bestemt standpunkt i den etiopiske konflikt.

For Norges nøitralitet og mot Norges deltagelse i de såkalte sanksjoner.

Vi var her utelukkende ledet av hensynet til vårt lands interesser. Jeg er for øvrig også av den opfatning at den offentlige mening her i landet som mange andre steder, var et offer for en propaganda som i virkeligheten tjente ganske andre interesser enn de høie idealer den foregav å tjene. Hvis verdenspropagandaen efter vedkommendes behov hadde vært satt inn for andre formål enn dem som den blev bestemt til å tjene, så vilde også de hos mange så anspente hensyn til moral og rettferd sannsynligvis ikke ytret sig i en så *fanatisk* partitagen for den ene part.

Vår bevegelse tok imidlertid *ikke* parti. Vi hevdet kravet om Norges nøitralitet, og påviste humbugen og hensiktsløsheten i hele sanksjonsspillet.

Vi kan idag si at

vi bedømte situasjonen riktig.

Militært gjorde vi det. På tross av den almindelige opfatning vurderte vi helt riktig så vel betydningen av de moderne krigsmidler som Etiopias og Englands motstandsevne, og ikke minst den umåtelige moralske og materielle styrke som skapes i et folk når det på nasjonal og historisk grunn organiseres til samlet innsats. Også *politisk* så vi rikrig, og tok — mener jeg — det rette

standpunkt. Sanksjonspolitikkens gagnløshet og alvorlige feilberegninger ligger nu i dagen. Se på det mektige Englands tragiske nederlag på grunn av dets kortsynte Folkeforbunds-politikk! Det største moralske og faktiske nederlag det britiske imperium har lidt siden det tapte Amerika.

Sovjet-veldet, det nye og merkelige Folkeforbundsmedlem, så til å begynne med i sanksjonspolitikken

> en mulighet til først å komme Mussolini og dernest Hitler til livs.

Men da beregningene begynte å slå feil, gled de slue bolsjevikjødene stille ut i bakgrunnen, og overlot skadefro nederlagets skam og skade til den britiske regjering.

Hvorledes vilde *vår* stilling vært idag om vi ikke hadde tatt det standpunkt som vi gjorde? Det vilde vært en stor moralsk svekkelse for oss, og vi vilde allikevel vært slått i hartkorn med fascismen. Ærlighet varer i det hele tatt lengst.

Våre hjemlige sanksjonister med Koht og følge i spissen fulgte Moskva for gjennem fascismens nederlag å ramme de nasjonale bevegelser i andre land. Vi vil i det lengste vegre oss for å tro at de også likesom Moskva spekulerte i en européisk krig.

La dem og hele den «store» og enstemmige utenrikskomitéen nu bære nesen i en klut og være glad over at vi i Nasjonal Samling ikke ennu er så sterke at *vi* kan trekke dem til økonomisk og strafferettslig ansvar, for deres uforstand i tjenesten, således som de vel fortjente. Den tid vil imidlertid komme her som på de borgerlige og marxistiske partipolitikeres andre operasjonsfelter.

I mellemtiden går vår opriktige sympati til våre nøisomme og strevsomme landsmenn, særlig fiskerne i Vest- og Nord-Norge, som må lide så hardt for de nuværende makthaveres lettsindige spill med landets og dets borgeres skjebne.

En ny handelspolitikk: Forening av nasjonal selvberging og planmessig internasjonalt samarbeid.

For første gang siden verdenskrigen står landet således også i utenrikspolitisk henseende ansikt til ansikt med virkelig harde kjensgjerninger som gjør det meget vanskelig å drive videre med den vanlige bygdepolitikk.

Jeg vil i den forbindelse fremheve en kjensgjerning som er sørgelig underkjent her i landet. Nemlig den at det er *utenrikspolitikken og ikke indrepolitikken som dominerer folkenes liv.*

De mellemfolkelige økonomiske forhold og markedsforhold bestemmer som intet annet, utenom folkenes egen livsvilje, statenes indre forhold og struktur. Disse er for en stor del tilpasning efter folkenes og statenes første og uavviselige behov, efter deres kamp for eksistens og leverum. Men en stats utenrikspolitiske innsats vil på den annen side alltid svare til den grad som utviklingen av dens indre krefter står på. — —

Utenrikstjenesten ute og hjemme må fylles ganske anderledes enn nu med nasjonalsinnet tiltakshug og ansvarsglede. Hver tjenestemann skal vite at ugjort yrke og forsømmelse er enda verre enn feil fremgangsmåte.

Det gjelder å sikre Norges plass og innsats, ikke bare i diplomatmiddager, men i omveltningene og nyskapningene i vår tid.

*

Forholdet er det at i verden, og først og fremst i Europa, holder på å danne sig to fiendtlige grupper på samme måte som før verdenskrigen. Sovjet-veldet, Frankrike og Tsjekko-Slovakia bakket av den internasjonale jødedom, som hisser til krig mot det nasjonalsosialistiske Tyskland, står allerede i bestemt enhetsfront mot dette land og søker å innsirkle Tyskland ytterligere, både politisk og militært.

I den forbindelse vil jeg også her understreke den overordentlig viktige kjensgjerning at arbeid for den røde verdensrevolusjon aldri har pågått med en slik intensitet som nu.

*

Under disse forhold er Norges stilling særlig utsatt, beliggende som det er i krysset mellem Russland, Tyskland og England og indrepolitisk allerede i hendene på marxistiske makthavere.

Russland er fra å være en européisk stormakt med asiatiske interesser, blitt en asiatisk stormakt med européisk interesse særlig mot Atlanterhavet. Men fremfor alt er det verdensrevolusjonens basis. Verdensbolsjevismen søker å lage Norge og dermed Skandinavia om til høire fløi av sin européiske angrepsfront mot Tyskland og England. Denne plan innebærer uhyggelige muligheter for vårt land. I tilfelle av

en konflikt mellem Tyskland og Sovjet-veldet,

vil Arbeiderpartiets hele innstilling drive Norge inn i en partitagen for bolsjevikene og i et motsetningsforhold til Tyskland som er uforenlig med vår nøitralitet.

Under de nuværende forhold i Europa eksisterer enn videre også

> den mulighet at Tyskland og England kan komme i krig, bli tvunget rett inn i krig.

En slik krig mellem England og Tyskland er for Norge en katastrofal mulighet. Hele stiuasjonen er totalt forandret siden verdenskrigen. Gjennem Folkeforbundet som redskap for britisk verdenspolitikk vilde vi da bli tvunget rett inn i krigen.

Vi krever Norges utmeldelse av det nuværende falske Folkeforbund, som ikke er annet enn en krigsallianse hvor det bare er altfor tydelig at Norge ikke har noen innflytelse på de skjebnesvangre avgjørelser som vi stilles overfor. Sanksjonspolitikkens begynnelse og andre ting er vel det mest slående eksempel herpå. *Vi er prisgitt utenlandske statsmenns tåpelige vilkårlighet og uforstand, akkurat som vi ikke skulde ha nok med våre egnes.*

Den kollektive fredssikring som man påberoper sig, er uten annen realitet enn den at den innebærer en god chanse for å lage *en verdenskrig ut av en lokal konflikt.*

Fred mellem England og Tyskland et livsspørsmål også for vårt land.

Jeg kommer nu til sluttkjernen i det jeg her vil ha sagt. På sett og vis er det også kjernen i hele Nasjonal Samling. Jeg har allerede fremhevet at fred mellem Tysk-

land og England er et livsspørsmål for vårt land. Det som vi fremfor alt må søke å hindre er at Tyskland og England står mot hinannen i en ny krig. Det vilde for oss være skjebnesvangert, ja, ødeleggende. Derfor må det være vår opgave å yde alt som står i vår makt til å skape fred og forsoning mellem disse to store folk der likesom oss er av nordisk ætt og innstilling. Selv om vi ikke makter så meget, og heller ikke kan blande oss i andre staters forhold, så må det for det første være en plikt for oss med alle rettmessige midler å motarbeide dem som søker å yppe strid mellem disse våre frendefolk, ovenikjøpet på et som regel ureelt og falsk grunnlag.

Vi vet hvilke makters interesser disse bestrebelser i virkeligheten tjener.

Det er *verdensbolsjevismen.* Å arbeide for fred og forsoning mellem Tyskland og England burde være et mål for norsk utenrikspolitikk uten hensyn til partiinteresser. I den grad er det selvinnlysende at Norges interesser krever det. Det er den eneste måte hvorpå vi kan undgå krig og kaos, at det er fred og forståelse mellem disse våre store naboer i syd og vest, som vi også står i det største handelssamkvem med.

For omkring 40 år siden var det som nu en anledning til et ærlig forsøk på å skape varig forståelse mellem de store nordiske folk. Anledningen blev forsømt eller avvist, og den katastrofe som fulgte av den forsømmelse trakk hele verden med sig.

Den som nu våger å drive den samme katastrofepolitikk må gjøre det med åpne øine. Men alle som forstår sin tid og vil det gode, må reise sig til sterk og positiv motaksjon.

Tvekampen mellem jødedommen og det nordiske.

Også en annen avgjørende betraktning bringer oss til det samme resultat med hensyn til de store linjer i vår utenrikspolitikk. Den dekadente liberalisme og dens ætling og arvtager *marxismen* er i sin brodd rettet mot de nasjonale folkesamfund, i første rekke mot de nordiske. Bevisst eller ubevisst er det en politikk hvis mål er å bryte ned folkenes naturlige nasjonale organisasjon for å virkeliggjøre den internasjonale verdensrepublikk. Da går folkenes indre samhold tapt. De blir et bytte for det folk som i motsetning til alle andre nasjoner lever spredt over hele jorden som parasitter på de andre folk og nettop derfor trenger en slik ordning for å kunne utøve sitt lidenskapelig tilstrebte verdensherredømme, som er *deres* nasjonalisme, den jødiske nasjonalisme og imperialisme.

Når det forholder sig slik at marxismen og internasjonalismen således er jødisk nasjonalisme og imperialisme, en jødisk inspirert sammensvergelse mot den nordisk bestemte européiske sivilisasjon, at tidens forfallsbevegelser i første rekke går de nordiske livsidealer på livet, og at de største motsetninger i verden i vår tid i virkeligheten reduserer sig til en tvekamp mellem jødedommen og det nordisk-européiske prinsipp, når det forholder sig slik, da må vi se det mest effektive botemiddel mot tidens forfall og det marxistiske-materialistiske undergravningsarbeid i

> en nasjonal nyreisning av det rette livsgrunnlaget for vårt folk,

den nordiske ætten og det nordiske særlynnet. Og på den annen side i et nærmere kulturelt, økonomisk og

politisk samarbeide mellem de nordiske og nordisk innstillede folk i videste forstand hele verden over, i de skandinaviske land, i Nederland, og Flamland, Det britiske rike, Tyskland, Amerikas forente stater, og i andre land hvor det dog er forholdsvis færre av nordisk ætt.

Med «nordisk» menes altså her ikke skandinavisk, men allnordisk eller *stornordisk*.

Det er altså heller ikke den tvilsomme nordiske samrøring det her er tale om. Det er tvert imot på den ene side nettop en konsekvens av den erkjennelse at det å opretholde den nasjonale egenart og organisasjon er for alle skapende folk den viktigste livsinteresse. Det er nettop veien til å sikre *fri og fredelig utvikling også for norskdommen og den norrøne egenart*, så vel i det nasjonale som i det universale. Samtidig som det er forutsetningen for en ekte, indre anerkjennelse av også andre nasjoners og rasers verd og kulturydelser, og dermed alle nasjoners styrke mot opløsning og kaos.

På den annen side er det en selvfølgelig konsekvens av at det mellemfolkelige samarbeid, som en blir nødt til å drive i vår tid, helst blir bygget på disse nordiske folk som er så beslektede i rase, sprog, kultur og interesser. De er av samme levestandard, av noenlunde det samme syn på livet, og også geografisk gruppert sammen. De er også i økonomisk henseende hverandres største og beste kunder.

Konklusjon.

Opfordring til stornordisk samarbeid.

En blokkdannelse av disse folk — et *nordisk folkesamband* — med felles tollpolitikk, vilde være ubetvingelig. Et slikt samband vilde i langt høiere grad enn det

fallerte liberalistisk-marxistiske Genfer-forbund kunde være et bolverk mot verdensbolsjevismen og skape garantier for en fredelig verdensutvikling. Veien til den organiserte menneskehet går gjennem forening av den store nordiske folkeætt i en sådan blokkdannelse som også har til mål å trekke andre land og maktgrupper inn i dette nordiske system. Samtidig vil en slik utenriks-politikk bedre *enn noen annen trygge Norges stilling i verden og mot bolsjevismen.* Den vilde også til gagn for oss selv og andre skape arbeidsmark derute for det kraftoverskudd en kan vente her i landet hvis våre egne hjelpekilder ikke strekker til.

For nu å komme til en umiddelbar og praktisk konklusjon vil jeg derfor i overensstemmelse med Nasjonal Samlings hovedstyre og råd foreslå at Nasjonal Samling går inn for organisasjonen av en slik *nordisk verdensbevegelse* og at vi vedtar følgende *resolusjon:*

«I betraktning av at et fredelig samarbeid mellem alle nordiske folk og i særdeleshet mellem England og Tyskland, er nødvendig forutsetning for Europas og verdens fred, og for vår redning fra kaos og katastrofe, og i betraktning av at hele den sivilisasjon som er skapt av den nordiske folkeætt og nordiske innslag i andre folkeætter, og som blir båret av de nordiske og nordisk innstillede folkesamfund og stater, nu holder på å skulle ødes av kulturødeleggende bevegelser, båret av arts-fremmede folk, er det en hellig plikt for alle nordiske folk verden over å samle sig om et ærlig og skjønnsomt samarbeid for å overvinne denne verdenskrise.

Nasjonal Samling samlet til riksmøte i Oslo 27. juni 1936 *opfordrer* alle av nordisk ætt og innstilling i alle land,

nordmenn, svensker, dansker, islendinger, færøyinger, tyskere, briter, nederlendere og flamlendere og alle andre av nordisk blod og ånd, til å slutte sig sammen i en *Nordisk verdensbevegelse* for å skape fred og samarbeide mellem alle nordiske folk verden over og føre kampen for vår nordiske kulturs frelse og fremgang. Nasjonal Samling vil representere dette stornordiske samarbeid for Norges vedkommende, og riksmøtet anmoder Nasjonal Samlings ledelse om å ta de nødvendige skritt til organisasjon av et slikt verdensforbund hvis hovedsete bør være i Oslo.

Nordiske i alle land, slutt dere sammen!»

*

Jeg vil slå fast at vår bevegelse nu er så sterk at den ikke lenger lar sig stanse. Man taler om at hvis det blir et marxistisk flertall i Stortinget til høsten, så blir Nasjonal Samling oppløst. Dertil er å svare at man nok kan oppløse et parti. Men man oppløser ikke en bevegelse og en idé.

Der gjelder Skriftens ord: Er dette verk av mennesker, da skal det gå til grunne. Men er det av Gud, er det det som verdensviljen vil ha frem, da vil de ikke kunde ødelegge det!

Våre motstandere i denne historiske og skjebnesvangre brytningstid bør derfor følge Gamaliels råd:

Israelitiske menn! Se Eder vel for, hvad I gjør med disse mennesker.

Ut med Trotsky!

Fritt Folk 10. 8. 1936.

Den absolutte forutsetningen for Trotzkys opholdstillatelse i vårt land var at han ikke skulde «drive politisk virksomhet i Norge eller politisk agitasjon mot noen

Norge vennligsinnet stat». *Disse forutsetninger er brutt på groveste måte og under graverende omstendigheter.* Til tross for gjentatte advarsler og henstillinger, blandt anner Nasjonal Samlings henstilling til Stortinget 7. februat iår, er ikke engang ført noen som helst kontroll med hans virksomhet her. Det er imidlertid nu avgjørende bevist at Trotzky har drevet graverende og farlig politisk virksomhet siden han ankom her til landet i juni ifjor med sin stab av medarbeidere under den nuværende marxist-regjerings beskyttelse.

Trotzkys nærvær innebærer den aller største fare for både indre og ytre forviklinger. Trotzky har skapt og leder den kommunistiske venstreopposisjon, den nevnte fjerde Internasjonale, som har avdelinger i de fleste land, og som han leder herfra. Han har på en kriminell måte blandet sig i andre folks indre forhold. Hans oprørsorganisasjon, som nu arbeider i forståelse med Moskva, har vist sig å være sterkest nettop i de land som de siste par år har vært særlig hjemsøkt av røde revolusjoner og uroligheter: Syd-Amerika, Cuba, Spania, Frankrike og Hellas. Og det norske regjeringspartis ledere har i en årrekke tatt åpenlyst standpunkt for Trotzky. Vi mener det ikke bare er en stor skjensel for vårt land, men at det også innebærer den største risiko for landet å la denne massemorder og revolusjonsekspert ta ophold i hjertet av Norge og drive sin oprørsvirksomhet herfra under beskyttelse av landets regjering. *Med landets grunnlov og straffelov i ryggen må vi forlange at Trotzky og hans medsammensvornes forhold gis en grundig og upartisk undersøkelse og at han nu uten ophold utvises fra vårt land.*

Ut med Trotzky!

Norske arbeidere!

Oprop til de norske arbeidere.

Det er en skjebnesvanger brytningstid Norge nu gjennemlever.

Revet med i den almindelige verdenskrise, splittet og svekket i klassekamp og partistrid, med vekt og vinglet styre, står det norske folk ved en avgjørende skillevei.

I dette historiske tidehverv, som uten tvil blir bestemmende for vårt lands og våre efterkommeres skjebne i mange slektledd fremover, har de norske arbeidere en stor opgave, og et sterkt ansvar. De norske arbeidere står bak den største politiske bevegelse i vårt land og det parti som har regjeringsmakten. — Løsningen av arbeidsproblemene er blitt et hovedspørsmål i dagens politikk.

Det norske Arbeiderparti bygger ifølge sitt prinsipielle program på den tyske jøde Karl Marx' lære:

Marxismen,

likesåvel som Norges kommunistiske parti og Det russiske kommunistparti.

Denne lære hevder at arbeiderne ikke har annet å tape enn sine lenker. Det er ikke sant. De norske arbeidere har tvert imot særdeles meget å tape, både av åndelige og materielle verdier. Alt hvad de hittil har opnådd kan de lett komme til å miste, hvis de lar sig føre videre på den linje som de marxistiske ledere har penset arbeiderbevegelsen inn på.

Den marxistiske lære hevder også at arbeiderne ikke

har noe fedreland. Men dette er, som det meste av marxismen, en falsk påstand. Arbeiderne er like gode nordmenn som noen annen, og arbeidernes kår er vel så meget som andre landsmenns avhengige av de nasjonale interesser.

På bunnen av sitt hjerte er sikkert arbeiderne likeså glad i landet sitt som noen annen. Norge er et av de vakreste og beste land i verden og kunde sikkert bli et ønskeland å leve i.

Norske arbeidere.

Både din plikt og ditt ansvar som nordmann, og som menneske, det enkle hensyn til din egen og din families interesse, fordrer at du nu tenker selv, i stedet for i flokk å følge de marxistiske folkeforførere!

En gammel sannhet.

Æsop, oldtidens mest berømte fabeldikter, fortalte en gang en historie om maven og lemmene. Den lyder slik:

«Det var en gang opstått konflikt mellem maven og lemmene. Lemmene misundte maven, fordi de syntes den hadde det så altfor godt. Den satt der og lot de andre arbeide for sig, mens den intet bestilte selv. Det skulde det bli slutt på.

Og så nektet benene å bære på maven lenger. Hendene vilde ikke føre maten til munnen. Munnen nektet å gape. Tennene å tygge. Nu kunde maven ha det så godt.

Slik gikk det en tid inntil lemmene blev så matte at de ikke orket å røre sig. Hendene visnet, benene kunde

ikke flytte sig av flekken, og munnen greide ikke å gape. Da først forstod lemmene at maven var god å ha allikevel. Og så blev de enige og forlikte om å arbeide sammen som før, i fred og vennskap.»

Denne lille fortelling er en av historiens eldste. Den har før bragt et splittet folk til eftertanke. Den belyser også på en enkel måte de sosiale vanskeligheter som vi er oppe i idag. Det er *kamp* mellem de forskjellige ledd i samfundet, istedenfor *samarbeide*. En bedrift er avhengig av sine arbeidere og kan ikke bestå uten dem. Men arbeiderne er like avhengig av bedriften.

Kapitaleierne har betraktet det menneskelige arbeide som en *vare* som det gjelder å kjøpe billigst mulig. Og arbeiderne på sin side betrakter kapitalens virksomhet som tyveri og utbytning.

Dette er fra begge parters side en falsk og farlig innstilling, som ikke kan annet enn føre til den ødeleggende klassekamp, som nu er i ferd med å drepe hele samfundslegemet. Men hverken vårt land i sin helhet eller arbeiderne er tjent med en slik utvikling.

Arbeiderne er i virkeligheten sviktet

både av de «borgerlige» og av sine egne ledere.

Det er vel riktig det at en stor del av borgerskapet lider av fett om hjertet, og at de må svette det av sig før de kan bli brukbare medarbeidere i opbyggingen av fremtidens norske arbeidsstat.

Det nu gjeldende kapitalistiske system, og dets politiske organer, de borgerlige partier, har uten tvil utspillet sin historiske rolle og er dømt til å vike for en

ny tids krav. Men *marxismen* — som Det norske Arbeiderparti og Kommunistpartiet bygger på — er *ikke* midlet til samfundets fornyelse.

De politiske førere i Arbeiderpartiet og Kommunistpartiet forteller dere arbeidere at de vil et systemskifte. Det nye samfund de vil bygge efter marxistisk opskrift settes op som et forlokkende paradis, hvor alle goder venter på dig.

Men hvad slags systemskifte er i virkeligheten marxismen?

Visste dere bare *hvad* den marxistiske samfundsordning i virkeligheten betyr, *hvorledes* det ser ut i et marxistisk paradis, hvorledes det arter sig i praksis, så vilde dere snart være kurert for slike idéer.

Marxismen er nemlig ikke annet enn det kapitalistiske system i sin groveste og mest ytterliggående skikkelse. Den er *statskapitalismen drevet av en politisk partiklikk*, til og med med sterkt jødisk innslag.

Det er derfor heller ikke å undres over at de land hvor henholdsvis den jødiske storfinans og den jødiske marxisme regjerer — Frankrike og Sovjet-Samveldet — har funnet hverandre, også i en militærallianse.

Kjernepunktet i det marxistiske program — således også i Arbeiderpartiets og Kommunistpartiets — er:

«*Sosialisering*».

D. v. s. å avskaffe den private eiendomsrett og det private tiltak og å overføre all eiendom til statseie og statsdrift, under ledelse av arbeiderklassens ledere, dens selvbestaltede ledere. Altså i Norge foreløbig Folkets Hus, senere andre diktatorer.

Ikke noe menneske som tenker over tingene kan vel for alvor tro at det vil bety en fordelaktigere ordning av det økonomiske liv og bedre kår for det arbeidende folk om

en flokk partipolitikere og fagforeningsledere på det vis tar privatkapitalistenes plass.

I Russland tjente en arbeider dårlig nok under tsartiden. Men han har idag bare en brøkdel av lønnen før revolusjonen. Marxismen er dårlig forretning for arbeiderne.

Med forsøk på å sette marxismen i verk, følger også nødvendigvis grufulle forbrytelser mot moral og menneskelighet og uhyre materielle og åndelige ødeleggelser. Man tar ikke all eiendom fra folket og jorden fra bøndene uten skrekkvelde og blodige opgjør.

I det marxistiske samfund vil også arbeiderne stå svakere — for ikke å si helt maktesløse — overfor kapitalen og arbeidskjøperne. Fordi kapitalmakten — staten — der er ett med den politiske makt. — Fagforeningene blir ikke lenger organisasjoner til å vareta arbeidernes interesser. De blir

organisasjoner til å tvinge arbeiderne

inn under de arbeidsvilkår som arbeidsherren — den allmektige stat — dikterer. Og det — som erfaringene viser — under utnyttelse av de verste og mest forhatte kapitalistiske utbyttermetoder. Utilfredshet med lønn og arbeidsvilkår blir motstand mot den eneveldige og vilkårlige statsmakt og betraktes som landsforræderi.

Norske arbeidere!

Pass op i tide! La ikke de marxistiske arbeiderledere og folkebedragere få narret dere så langt med at ingen vei er tilbake. La den terror som allerede idag hersker på arbeidsplassen og idrettsplassen være et varsel om det som uvegerlig vil komme, dersom det marxistiske system skal gjennemføres.

Arbeidernes organisasjoner blev i sin tid dannet og ledet av arbeiderne selv, med det mål å bedre arbeidernes levevilkår og yde hverandre gjensidig hjelp. — Til en begynnelse bidrog nok fagforeningene således også til å bedre arbeidernes kår, men

vår tids høie levestandard, den er skapt av alle

dem som er ledd i samfundsmekanismen. Av videnskapsmenn, teknikere, industriledere, handelsmenn og av arbeiderne selv — på grunnlag av tidligere slekters arbeide. De marxistiske fagforeningsledere — likeså litt som arbeidsgivernes kamporganisasjoner — har ingen positiv del i dette verket. Det har tvert imot ødet velstand og folkekraft i gagnløs partipolitikk og en meningsløs arbeidskrig. Klassekamp og arbeidskrig truer idag med å føre vårt land mot en blodig sosial revolusjon — det verste som kan times et folk.

Arbeidernes organisasjoner er nu for lengst gått over fra å være faglige bevegelser til å bli et redskap for de politiske partiledere og har utviklet sig til et hjerteløst byråkratisk system.

Arbeiderne betaler kontingenten mens velgasjerte ledere bestemmer og avgjør alt.

I det marxistiske samfund går utviklingen enda videre

Fagforeningene omdannes til utøvende tvangsorganisasjoner for den kommunistiske slavestat.

Det russiske eksperiment, det russiske folks tragedie, burde være oss alle en lærepenge. *Tro ikke* på beretningene fra Russland i marxistpressen. Tenk litt over det faktum at Russlands grenser er hermetisk lukket i snart 18 år — under hele bolsjevikstyret. Hvis Sovjet-Russland var et slikt paradis som det fremstilles i arbeiderpartipressen, hvorfor får da ikke russerne — i likhet med alle andre land — lov til å reise ut i verden og fortelle om sitt paradis? Og vilde det ikke være rimelig om alle verdens folk fikk adgang til å reise fritt omkring i landet for å beundre det marxistiske styre?

Landet er og blir lukket, og

dødsstraff er innført for rømningsforsøk fra paradiset.

Hele det veldige russiske rike er falt i hendene på og prisgitt en herskesyk og uansvarlig klikk av forbryterske ledere. I Russland hersker ikke det arbeidende folks diktatur, som man påstår. Det er diktatur *over* det arbeidende folk, over et ulykkelig folk som holdes nede i den dypeste elendighet og trelldom.

Marxismen gir sig ut for å kjempe for å fri det arbeidende folk fra kapitalistisk utbytning, å hindre at «mennesker utbyttes av mennesker». Men i praksis viser det sig at marxistene efter en revolusjon som har kostet millioner av menneskeliv og ødelagt livet for ennu flere, så synker de også ned til å bruke *slavearbeid* i veldig omfang. For det må dere vite at om kapitalismen fører til utbytning av mennesket ved mennesket, så er marxismen *utbytning av mennesket ved staten.* — Og

mot denne statskapitalistutbytning finnes ikke noe middel.

Den klikk som hersker i den marxistiske «bonde- og arbeiderstat» har samlet på sine hender ikke bare alle landets rikdommer, men også de mest moderne maktmidler til å undertrykke enhver opposisjon, enhver frihetsbevegelse, enhver arbeiderbevegelse.

Det er vel ikke derfor at dere arbeidere vil bekjempe privatkapitalismen — for å falle i hendene på det som er verre, det statskapitalistiske slaveri? Men det er dette som er *marxisme*, og det er dette system som Det norske Arbeiderparti og Kommunistpartiet arbeider for.

Det kan i øieblikket se ut som om det er gått mark i den norske revolusjonære arbeiderbevegelse. — De goder som det nuværende samfund kan by på, har ikke vært så dårlige allikevel, *for arbeiderlederne*. Mange av de fordums magre og sultne revolusjonshelter er blitt tykke og forsynte, sitter bra i det, delvis ualmindelig bra, de har fått nok av revolusjonssnakket og vil nyte livets frukter i ro. De er sikkert ferdige til å avblåse kampen, i stedet for å risikere liv og stilling på marxismens gjennemførelse.

De mette revolusjonære

er et fenomen som før eller senere optrer i enhver revolusjonær bevegelse, men her i Norge er det kommet *før* revolusjonens utbrudd.

På denne måte er det forståelig at marxistene går på kompromiss med borgerkapitalismen (omsetningsskatten!) likesom de borgerlige for lengst er gått på kompromiss med marxistene. På dette vis glir arbeiderbevegelsen og vårt fedreland med den, enten ut i marxismens avgrunn, eller bare dypere ned i levebrødspolitikernes og korrup-

sjonens sump. Inntil den uundgåelige regnskapets dag kommer.

Men hvad enten den marxistiske bevegelse i Norge driver i den ene eller den annen av disse retninger, hvad enten marxistregjeringen er som de borgerlige tror,

en regjering av reddiker,

røde utenpå og hvite inni, eller de er hvite utenpå og røde inni, så er og blir det et kolossalt bedrag like overfor det arbeidende folk.

De marxistiske ledere er nu også begynt å forstå at nordmennene er et sterkt nasjonalsinnet folkeferd. De innser at den våknende nasjonalfølelse kan bli den største hindring for deres vei mot makten. I den senere tid er de derfor begynt å spille også på de nasjonale strenger.

Likeoverfor dette knep bør arbeiderne merke sig at

internasjonal klassesolidaritet

som marxismen bygger på, er det motsatte av

nasjonal folkesolidaritet.

Slagord som: — Proletarer i alle land forener eder — utvikler en klassebevissthet som bare kan ødelegge nasjonalbevisstheten og samfundssolidariteten.

Det er ikke nasjonene som skal gå op i verdensproletariatet. — Men det rette og naturlige er at det arbeidende folk skal gå op i nasjonen, og *nasjonene* blir solidariske i verdensfellesskapet.

Den solidaritet som dere arbeidere har forstått å skape og viser innenfor en klasse, den må utvides til å omfatte hele det arbeidende norske folk, til en *nasjonal samling.*

Det slagord som de marxistiske ledere her i landet nu slår om sig med om «sosial og nasjonal frigjørelse» er et plumpt forsøk på å efterligne den tyske nasjonalsosialisme, og dertil en dobbelt humbug, for *marxismen er både antinasjonal og antisosial.* Og sist, men ikke minst er

marxismen en internasjonal sammensvergelse mot hele den kristne sivilisasjon.

Den marxistiske lære er utformet av en typisk jødisk rikmannssønn, og for en vesentlig del satt i verk av jøder. Ikke for å fremme arbeidernes interesser, men for å *utnytte* arbeiderbevegelsen for sine egne selviske formål. Jødene, som er et typisk handelsfolk, har aldri vært arbeidernes spesielle venner.

Av de 10 øverste ledere av den russiske bolsjevikrevolusjon var 7 jøder.

Av de 50 øverste nuværende ledere i den marxistiske verdensbevegelse og i Russland er 24 — altså praktisk talt halvparten — jøder, 17 russere, 6 av andre nasjonaliteter, og 3 av ukjent nasjonalitet.

Det er de som kommer til å få makten også i dette landet, hvis marxismen seirer. Det er

profesjonelle marxistiske revolusjonsledere som vil avskaffe ikke bare eiendomsretten, den personlige frihet, fedrelandet, men også religion, hjem og familie.

Alt som gjør livet verdt å leve for oss nordmenn. Det er med slike folk de norske arbeiderledere samarbeider, og setter de norske arbeidere i avhengighetsforhold til ved å motta penger fra dem. Det er *bevist* at de på

ett år har mottatt minst en million kroner. Det er også med disse folk at de i sitt (Arbeiderpartiets) prinsipielle program erklærer sig solidariske.

*

Til alle de norske arbeidere som ikke er blitt tutet ørene så fulle av den marxistiske lære at de ikke lenger formår å lytte til en nordmanns stemme, sier jeg derfor: Kast av marxismens åk! Kvitt dere med disse importerte, mindreverdige og kompromitterende idéer. Kvitt dere med

de marxistiske ledere som lever av sosialismen,

og ikke *for* den — som og innbiller dere at marxismen er sosialisme, frihet og folkestyre, mens den i virkeligheten er det motsatte. Det er ledere som fører både dere, oss alle, hele vårt fedreland i ulykken. Vær med å fri Norge for denne røde pest! Vær med alle byggende krefter for å bygge vårt norske samfund i former som passer for nordmenn!

De borgerlige partipolitikere

er blitt halvmarxistiske. De går på akkord med marxistene og deres system. De har aldri vist noen alvorlig vilje til å forstå arbeidernes problemer og vanskeligheter eller noen evne til å løse dem fra grunnen av. De borgerlige partier bryr sig ikke om dere.

Det gjelder derfor å finne en ny og tredje vei som kan føre til en brukbar løsning. Det er ikke klassekamp, men samarbeid, den *sanne* sosialisme, som vil frihet og fellesskap, vil orden, rettferd og fred til begge kanter. Det er den vei *Nasjonal Samling* peker på:

En solid og byggende nasjonal arbeiderpolitikk,

som kan fremme arbeidernes og det heles interesser. Et solidarisk norsk folkesamfund, bygget op organisk på arbeidslivets grunn i laug bestående av arbeidsgivere og lønnsmottagere, uten klassemotsetninger og partier, og med rett og plikt til arbeid for enhver. En

arbeidets lov,

som verner bedriftene, funksjonærer og arbeidere mot misbruk, fastsetter arbeidsgivernes og lønnsmottagernes rettigheter og plikter, deres innbyrdes samarbeide og bestemmer hvorledes interessetvister i arbeidslivet skal avgjøres på fredelig vis.

Norske arbeidere!

Les vårt program, våre aviser og skrifter. Hør hvad vi har å si dere. La dere ikke skremme vekk fra våre møter av terroristiske ledere. Tenk litt over hvorfor disse er så redde for at dere skal få vite sannheten om Nasjonal Samling. Forsøk å forstå at Nasjonal Samling vil arbeidernes beste, og at vi har tatt arbeidernes problemer op til alvorlig og menneskelig behandling. — Døm selv og la ikke våre borgerlige og marxistiske motstandere avgjøre hvad dere skal mene og tro. Treff ditt valg som fritt, selvstendig menneske under den frie manns ansvar.

1937

Redd Nord-Norge for Norge.

Fritt Folk, nr. 1 januar 1937.

En nordmann skriver til mig fra Nord-Norge:

«Som nordlending har jeg min landsdel kjær. Derfor føles det så veldig tungt å være kommet til klarhet over at denne landsdel i kanskje nær fremtid vil måtte lide under den mest hensynsløse erobrers trykk.

Jeg blir fullstendig maktstjålet i vissheten om folkets totale mangel på nasjonal solidaritet i pakt med fortiden, eller innbyrdes i nutiden. Kan den avverges den fryktelige skjebne som venter oss? Og hvorledes?»

Det er mange her i landet, og ikke minst her sørpå, som vil trekke på skuldrene av det syn som gir sig uttrykk i slike ord.

Men ved nærmere eftertanke og nærmere kjennskap til de foreliggende omstendigheter vil enhver vite at her står vi i virkeligheten overfor jernhårde og uhyggelige kjensgjerninger som ikke lar sig smile bort eller snakke bort.

*

Det er en kjensgjerning at Tsar-Russlands planer om å trenge frem til Atlanterhavet er blitt voldsomt forsterket av den røde imperialisme, hvis planmessig tilstrebte endelige mål er verdenserobring. I Sovjet-veldets grunnlov

heter det således direkte i 1ste artikkel, siste pasus: «Sovjet-Unionen er et nytt avgjørende skritt på veien til å forene alle lands arbeidende folk i Verdens Sosialistiske Sovjetrepublikk.» I den nye «demokratiske» kamuflasje-forfatning som nettop er utferdiget, er slike kompromitterende anførsler klokelig utelatt. Men ingen som grundig kjenner forholdene kan være i noen tvil om at de samme mål står like fast som før. Det kan også nevnes at i punkt 5 i utkastet til lover for Den karelske sovjetrepublikk (mellem Finnland og Kvitsjøen, omkring Murmanskbanen) finner vi utvetydige henvisninger til Karelen som støttepunkt for de kommende bolsjevik-revolusjoner i Skandinavia og til oprettelse av en skandinavisk sovjetrepublikk i Finnland, Sverige og Norge. Det fremheves at en sådan skandinavisk sovjetrepublikk er «en meget viktig etappe også for verdensrevolusjonen». Verdensbolsjevismen søker å lage Norge og dermed Skandinavia om til høire fløi av sin angrepsfront mot Europa, likesom Spania skulde være den venstre del av tangen som skal omklamre vår verdensdel.

*

Det er en kjensgjerning at det røde oprør i Finnland i 1917—1918 siktet på denne bolsjevisering av Skandinavia. I de senere år, og særlig efter at Russland igjen er kommet til krefter, er truffet alle slags foranstaltninger med det samme erobringsmål for øie, tiltak som stadig er øket i omfang og intensitet, deriblandt omfattende militære forberedelser av oplagt offensiv karakter. Tyngden av Russlands erobringsinteresser er efter 1932—1933 tydelig forlagt fra Østersjøen til Nordishavet og Atlanterhavet.

*

Det er videre en kjensgjerning at den marxistiske opløsningsprosess som disse erobringsplaner bygger på, og som er nådd meget langt i vårt folk, skrider i særdeleshet frem med fart i vår nordligste, utsatte landsdel. Vårt største parti og regjeringsparti er programmessig og ideologisk solidarisk med bolsjevismen. Et annet anerkjent politisk parti (Norges kommunistiske parti) som samarbeider med regjeringspartiet, står direkte i de fremmede erobreres tjeneste.

Vår historie har aldri sett noe lignende: Planmessig, systematisk undergravning av et angivelig vennskapelig folk for å opløse dets nasjonale organisme, styrte det ut i borgerkrig og erobre det!

*

Overveier man disse og lignende kjensgjerninger, vil enhver måtte innrømme at dette er *hovedspørsmålet* i norsk politikk idag.

Andre ting i sin orden naturligvis. Men dette, hvorledes vi skal holde vårt folk sammen i denne verdensrevolusjonens tid og bevare vårt fedrelands frihet og fred, hvordan vi skal komme gjennem de nuværende verdensforviklinger uten krig og borgerkrig og i hvert tilfelle uten å bli sønderlemmet nasjonalt eller endog utslettet, det er det mest livsviktige spørsmål for det norske folket idag, og det synspunkt hvorfra egentlig alle andre større og mindre spørsmål må bedømmes.

*

Men intet virkelig effektivt gjøres for å løse dette spørsmål, eller for å avvende de farer som truer oss med krig, kaos og kommunisme. Tvert imot. Tiltross for såkalte bedre tider, må enhver tenkende nordmann med

sorg og bekymring se at landet vårt i virkeligheten dag for dag maktløst og margstjålent glir dypere og dypere inn i den store krisen. Hårdt og ubønnhørlig vil den utvikle sig, hvis det ikke nu snart blir tatt grundige og omfattende forholdsregler.

Dette er livsspørsmål som kan sammenfattes i et eneste varselrop:

Redd Nord-Norge for Norge!

Det er en opgave som i mer eller mindre grad ruller op alle andre spørsmål i Norge idag, de være sig av politisk, økonomisk, kulturell eller rent militær natur.

*

Hele denne kamp må derfor ikke føres på en trang partipolitisk basis. Alle gode krefter i dette land må søkes samlet i en ekte og sund *nasjonal enhetsfront* for å bevare vårt fedrelands frihet og fred og Nord-Norge for Norge.

Og fremfor alt, mørksyn eller likegyldighet må gi plass for målbevisst og aktiv optimisme, for tro på vårt folk og vilje til å løse opgavene.

Dynamittprinsen.

Krig for fredens skyld.

Fritt Folk, 27. 2. 1937.

I 1930 hadde det kanskje vært på sin plass å gi fredsprisen til den engelske politiker lord *Cecil.* Til ham likeså godt som til noen annen. Hvis man da ikke hadde hatt tilstrekkelig fremsyn til å forutse lordens senere utvikling, og at det vilde være en slett finansiell investering fra fredssakens synspunkt å tildele ham denne pengebelønning.

Men i 1937 burde det være oplagt at det å gi Nobelprisen til Cecil det er avgjort malplasert, og ikke i samhøve med det som vi må gå ut fra var prisstifteren Alfred Nobels ærlige hensikt med denne gave.

Hvorfor?

Jo, av *tre* grunner som hver for sig burde vært tilstrekkelig til å utelukke lord Cecils kandidatur.

I.

For det *første* fordi lord Cecils innsats som britisk politiker i de senere år har vært et vrengebillede av virkelig klok og positiv fredspolitikk. Den som har fulgt med i hans taler og innlegg, sitter igjen med et ubehagelig inntrykk av en hysterisk fredsfanatisme. I sin feberhete drives den endog så langt i selvmotsigelse at den krever *krig for fredens skyld*, eller hvem vet for hvis skyld.

> *Hadde den freds- og folkeforbundspolitikk som lord Cecil er gått inn for i de senere år kunnet virkeliggjøres, så hadde hele verden stått i brand. Det kan det ikke være tvil om.*

Ansvarlige britiske statsmenn og nøkterne, fremsynte politikere i England har da også tydelig nok uttalt sin fordømmelse av hans optreden i de kritiske situasjoner som Europa og det britiske rike har vært i de senere år.

Det er vel ikke egentlig den slags «fredsarbeide» (som man må be Gud bevare sig for) som skal belønnes og opmuntres. Aller minst i en tid da Europa er et kruttmagasin, og kontinentet allerede brenner i begge ender, i Spania og i China, foruten i Islams verden.

II.

For det *annet* er lord Cecil president for den nystartede fredsdannelse: «*Verdenssamlingen for fred*» (RUP). Som tidligere gjentatte ganger fremholdt i «Fritt Folk», er dette fredsforetagende av så tvilsom, eller rettere sagt utvilsom, karakter *at enhver som mener det ærlig og alvorlig med fredens sak, ikke burde ha noe som helst å gjøre med denne organisasjon.*

Den er utgått av «folkefront-taktikken» som blev besluttet på Den kommunistiske Internasjonales verdenskongress i Moskva august 1935:

> *på bredest mulig grunnlag å samle under Kominterns maskerte ledelse, alle krefter mot de antikommunistiske stater og bevegelser — og således bruke disse krefter både direkte og indirekte til fremme av verdensrevolusjonens utbrudd og bolsjevismens verdensseier.*

Lord Cecil har trodd at det er fyldestgjørende å bortforklare denne kommunistenes raffinerte utnyttelse av RUP på følgende lettvinte måte:

«Jeg er ikke villig til å opgi noen bevegelse bare fordi kommunister i et eller annet land er med på å støtte den.»

Det dreier sig imidlertid her ikke om enkelte tilfeldige kommunisters individuelle optreden. Men om en systematisk og planlagt aksjon fra Sovjet-staten gjennem dens kommunistiske internasjonale og hele dennes apparat. Det dreier sig her om selve den *sentrale linje* i verdensbolsjevismens revolusjonstaktikk, nemlig om å *utnytte fredsbevegelsen til fremme — ikke av fredens sak, men av den røde imperialismes krigs- og borgerkrigspolitikk.*

Et avgjørende bevis herfor var blandt annet det telegram som *Dimitrov*, Stalins høire hånd i Komintern,

sendte RUP's utstilling i Paris i sommer, og hvori Komintern demonstrativt *uttaler sin tilfredshet med* RUP, *og sin solidaritet.*

III.

En *tredje* avgjørende grunn til at lord Cecil ikke burde ha fått fredsprisen er at han på ingen måte har bidratt til noen *forsoning* og utjevning av de motsetninger som splitter verden i to fiendtlige stormaktsfronter, og dette — særlig en forsoning mellem England og Tyskland — skulde dog være grunnlaget for ethvert positivt fredsarbeide idag i Europa og nøkkelen til freden.

Så langt fra å virke i den retning står lord Cecil som en champion for den motsatte politikk. Han inntar åpent en fiendtlig holdning mot Tyskland, Italia, det nasjonale Spania og selvfølgelig mot Japan.

> *Han vil organisere dette fiendskap ved hjelp av Folkeforbundet, og under denne forkledning danne en blokk av stater som med m a k t kan holde de antikommunistiske stater nede.*

Dette er en politikk som innebærer den aller største fare for freden, og også direkte baner vei for bolsjevismen og verdensrevolusjonen. Det er en virksomhet som står i diametral motsetning til enhver fredsstifting så vel mellem folkene som innen folkene.

Det er drøit å belønne en slik politikk med fredsprisen.

*

Dette er tre grunner som hver for sig er nok til at Nobelprisen ikke skulde være tildelt lord Cecil. Men det er dessverre grunn til å tro at det nettop er disse og lignende faktorer som har vært avgjørende for utdelin-

gen. Og som et *fjerde* moment kommer da til den økede begrepsforvirring som påskjønnelse av en slik politikk skaper i den forferdelige forvirring som allerede hersker omkring disse spørsmål.

Årets utdeling er i stil med fjorårets, og fredsprisen minner stadig mer om sitt ophav, *sprengstoffet.*

4 år N S.

Fritt Folk, 13. 5. 1937.

Den 17. mai dette år er det 4 år siden det blev sendt ut den «Opfordring til Nasjonal Samling» hvormed vår bevegelse trådte ut i livet som politisk parti.

Bevegelsens egentlige begynnelse ligger riktignok adskillig lenger tilbake i tiden. Allerede i 1918 i Russland hadde jeg under inntrykket av verdenskrigen og den russiske revolusjon, som jeg levet midt oppe i, utformet de grunntanker som jeg mente en nasjonal samlingsbevegelse til reisning av fremtiden måtte bygge på.

Det var blitt mig klart at vi stod likeoverfor en almindelig verdenskrise, hvor det borgerlige, liberal-kapitalistiske samfundssystem uvegerlig vilde bryte sammen, ikke bare i Russland, men efterhånden over hele verden, og altså også hjemme i mitt eget fedreland. På den nøitrale iakttager som levet midt oppe i krig og revolusjon, påtvang sig hurtig de russiske begivenheters universelle karakter. Det dobbelte problem reiste sig med styrke: hvorledes skal en hindre en lignende revolusjonær katastrofe i sitt eget land, og hvad er den virkelige nye orden som den russiske revolusjon innvarsler for verden, i likhet med sin forløper, den store franske revolusjon, og som like lite nå kan være marxismen som det dengang var jakobismen.

*

Siden jeg i 1930 kom tilbake til Norge, har jeg i ord og gjerning arbeidet for den praktiske løsning i mitt fedreland av dette problem, hvis teoretiske løsning for lengst var mig klar. Og av disse 7 år har vi altså nu sammen, vi NS-folk, slitt og stridt i *4 lange år* for den tingenes nye orden som vi vet må komme også i Norge, og som alene kan hindre vårt folkesamfunds opløsning og undergang i marxisme og fremmedvelde.

*

Disse fire kampår fremstiller sig under to synspunkter:

For det første den betydning Nasjonal Samling i denne tid har hatt for den politiske utvikling i Norge i sin almindelighet.

For det annet den etappe som disse 4 år utgjør av vår marsj mot målet.

*

Hvad det første punkt angår, så er selv våre argeste motstandere villige til å innrømme at vår bevegelse har hatt en betydelig innflytelse på den politiske utvikling i disse år. NS har ved sin eksistens virket aktiviserende på den samfundsbevarende politikk. NS har tvunget marxistene til moderasjon og folkefronttaktikk. NS har ved sin energiske innsats bidratt vesentlig til å avverge et rødt flertall ved siste valg og med det uoverskuelige ulykker for landet vårt.

Det er dem som mener at Nasjonal Samling dermed har opfylt sin misjon, og at utviklingen nå er bragt inn på en så lykkelig vei at vår bevegelse således har gjort sig selv overflødig.

En slik måte å se tingene på — vesentlig diktert av de «gode» tider — overser imidlertid helt den avgjørende kjensgjerning at vår tids utvikling stiller en rekke uomgjengelige krav som før eller senere *må* løses, men som aldri kan løses av de politiske og sosiale systemer som skapes av den borgerlige liberalisme eller av den marxistiske statskapitalisme, simpelthen av den grunn at utviklingen nettop krever disse systemers overvinnelse. Det eneste system som kan tilfredsstille tidens og utviklingens krav er den ordning som Nasjonal Samling kjemper for, og som derfor uvegerlig før eller senere vil påtvinge sig, båret frem av tingenes egen kraft.

Derfor ikke bare *skal* vi seire til slutt, men vi er nødt til det, hvis vårt folk i det hele tatt skal undgå nasjonal utslettelse. Om Nasjonal Samling gav op, vilde det riktignok være en stor triumf for samfundets fiender og for våre egne motstandere. Men det vilde bare bety at kampen for våre idéers endelige seier måtte finne andre uttrykk, og bli kanskje langvarigere, og iallfall ulykkeligere og kostbarere på alle måter, og særlig komme nettop mange av dem dyrt å stå som nå bekjemper eller neglisjerer vår bevegelse, blinde som de ennå er for tingenes virkelige sammenheng.

*

Om denne utvikling til *det nasjonale gjennembrudd i Norge* vil ta mange år eller forholdsvis kort tid, kan vi ikke bestemt vite. Heller ikke forestille oss nøiaktig hvilke former den avgjørende kamp om samfundsmakten vil anta. Begge deler avhenger således i vesentlig grad av den utenrikspolitiske utvikling.

Vårt 5. riksmøte.

Fritt Folk, 1. 7. 1937.

— — Andre synes det hele fortoner seg håpløst efter fire års tilsynelatende frukteløs kamp, med målet ennå så langt unna. Og så legger de hendene i skjødet. Istedetfor å gå på.

Våre motstanderes årelange agitasjon og propaganda undlater heller ikke å øve sin langsomt suggererende virkning. Man skal ha hode og hjerte på rette sted, og ha sine begreper og sine instinkter i orden, for i lengden å kunne motstå pågangen og trykket fra det borgerlig-marxistiske miljø, hvis makt ennå er overveldende. Og det er ikke alle i vår bevegelse som enda er sterke og uavhengige kjempere, kampfeller, som ser klart og virkelig tåler en støit. På den måten blir mange lammet av likegyldighet og motløshet, eller blir optatt med å kritisere i stedet for å yde positivt arbeide hver på sin plass. Men med slike folk kan en ikke gjennemføre noe nasjonalt samlingsverk.

Skal NS kunne løse sin oppgave, må det bli en helstøpt kamporganisasjon båret av levende tro og lojalitet og av en sterk, felles vilje til å vinne frem, og til å ofre for å vinne frem. De som ikke vil eller kan være med på det, har vi lite bruk for. Nasjonal Samling trenger arbeidssomme, dyktige og pålitelige mennesker, som besitter den nødvendige ansvarsfølelse for sin opgave, og som bevegelsen kan stole på under alle forhold. Vi trenger folk som virkelig er gjennemsyret av NS-ånd, og ikke bare båret av NS-stemninger.

Hvor lenge skal næringslivet lide for kommunist-regjeringens utenrikspolitikk?

Handelen med Russland ødelagt; eksporten til Tyskland og Italia svekket.

Våre handelsforbindelser med Spania foran ødeleggelsen?

De borgerlige partiers hovedansvar for denne katastrofale utvikling.

Fritt Folk, 20. 11. 1937.

Den berømte engelske redaktør *J. L. Garvin* fremholdt nylig i «Observer» at en mer himmelropende forfalskning av de virkelige kjensgjerninger er aldri blitt påtvunget det britiske folks uskyldighet enn den opfatning som folkefronten og dens tilhengere søker å gjøre gjeldende med hensyn til forholdene i Spania.

Det er som bekjent den samme falske opfatning som er blitt påtvunget det uskyldige norske folket. Ikke bare av arbeiderpressen. Men også av en stor mengde av borgerlige talerør, og som har skapt sympatier og antipatier på et fullstendig bedragersk grunnlag.

Kjensgjerningene begynner imidlertid nu å tale, og de begynner å tale på den måte som for tiden gjør mest inntrykk på det norske publikum, nemlig i *kroner*. At de samme kjensgjerninger, eller andre som står i nøie forbindelse med dem, senere kanskje vil komme til å tale med et ennu mer uttrykksfullt sprog, nemlig med *kanoner*, er noe som vi her bare vil minne om.

At den nuværende norske regjering, som er fremgått av et internasjonalt klassekampparti, og som ikke er

annet enn en nødtørftig maskert *kommunistregjering*, er skadelig og farlig for landet, også i utenrikspolitisk og handelspolitisk henseende burde vel nu noen hver begynne å forstå, og i første rekke de næringer som allerede må betale for denne dårskap i tapt fortjeneste og brutte handelsforbindelser.

Marxistregjeringen har jo endog ved sin partitagen i indre russiske stridigheter (Trotzky-affæren) ødelagt handelsforbindelsen med Russland, et land som den til og med var programforpliktet til å utvikle de økonomiske forbindelser med. (Jfr. Arbeiderpartiets prinsipielle program.) Det er da ikke å undres på at den også ødelegger Norges handelsforbindelser med de antikommunistiske stater, og i det siste med Spania.

Vår eksport til Spania som normalt dreier sig om mer enn en million pr. måned, er i løpet av de siste par måneder praktisk talt h e l t o p h ø r t. Norske skib er helt utestengt fra spanske havner, som normalt er blandt de aller viktigste for norsk skibsfart, med tusen anløp om året.

Franco-Spania har dessuten den vesentlige del av olivenoljen som vi trenger til hermetikkindustrien. Det har det betydeligste marked for Norsk Hydros produkter, for norsk cellulose og tremasse samt fisk. Vi har store interesser i malmleiene i Nord-Spania, som nu tilhører Franco.

I september var det direkte og indirekte salg til Spania sunket ned til kr. 22 000,—. I de 3 første kvartaler eksportertes for 4 millioner. I 1936 10 millioner (altså henimot 1 million pr. måned) og i 1935 endog 16 millioner kroner.

Vi konstaterer her at kommunist-regjeringen på grunn av sin partipolitiske og internasjonale innstilling ikke varetar sine plikter som norsk regjering. På grunn av sin marxistiske innstilling forsømmer den å sikre landets næringsinteresser ved i tide å knytte de offisielle forbindelser med den nasjonale spanske regjering, som idag allerede behersker over to tredjedeler av Spania, og som uten tvil om ikke så lenge vil være herre over hele landet.

1938

Erobrer Moskva Amsterdam-Internasjonalen?

Sovjets 20 millioner fagorganiserte innmeldes i den vesteuropeiske Internasjonale for å styre den revolusjonære bevegelse i Europa.

Arbeiderpartiet vil sluke Moskva-kommunistene. Men Moskva sluker istedet hele Internasjonalen som Arbeiderpartiet og Landsorganisasjonen hører til.

Fritt Folk, 22. 1. 1938.

Tydelig trer disse forhold frem i den *folkefrontbevegelse* som Moskva har satt iscene over hele verden, og i de anstrengelser som nu gjøres for *å samle de to faglige Internasjonaler*, Amsterdam-Internasjonalen og de røde fagorganisasjoner som er tilknyttet Komintern (Moskva).

Det som er skjedd i disse dager, er at Moskva opgir sin faglige internasjonale og melder Sovjet-Samveldets overmektige fagorganisasjon inn i Amsterdam-Internasjonalen for å få makten over hele den internasjonale fagbevegelse og gjøre den til et redskap for sin revolusjonspolitikk.

Med sine over 20 millioner fagorganiserte arbeidere representerer kommuniststaten et større antall medlemmer enn alle de andre til sammen. Men dessuten er den russiske fagorganisasjon en kommunistisk *statsorganisasjon* — bakket av den russiske stat og dennes kommunistiske verdensorganisasjoner.

På tilsvarende måte som Moskva trengte inn og erobret Folkeforbundet, og på samme måte som de søker å erobre f. eks. idretten ved å trenge inn i den «borgerlige» idrett, erobrer de nu også ledelsen over den internasjonale fagorganisasjon. Samtidig holder de fullstendig intakt sine egne politiske organisasjoner, først og fremst Komintern og dens seksjoner i alle land.

Folkets Hus henlegger sin virksomhet til Stortingsbygningen.

Det russiske regjeringssystem i Norge.

Marxistpartiets sentralstyre holder møte i Lagtingsalen.

I disse dager er hendt det utrolige at Arbeiderpartiets sentralstyre har holdt møte i Stortingets Lagtingsal med et utvalg av regjeringen og av partiets stortingsgruppe for å behandle og faktisk avgjøre en sak hvis avgjørelse alene tilkommer landets konstitusjonelle myndigheter.

Fritt Folk, 12. 2. 1938.

Det er ikke lenge mellem hver gang vi har kunnet konstatere at det marxistiske regjeringsparti har vært nødt til å søpe i sig den kålen de selv har spyttet i.

Denne gang er det *voldgiftstanken* i arbeidslivet som det gjelder, og som marxistpressen med redaktør Tranmæl i spissen tidligere har bekjempet på det voldsomste og med de sterkeste skjellsord. Den strider jo også mot selve klassekampens idé, det vil si mot partiets grunnleggende kampprinsipp.

Likeoverfor den truende transportarbeiderstreik i Nord-Norge har regjeringspartiet sett sig nødt til å fremsette for Stortinget et forslag om *tvungen voldgift*,

en løsning som partiet i en menneskealder har tordnet imot som arbeiderfiendtlig og som et kapitalistisk samfunds overgrep.

Denne «omvendelse» vil berolige mange innen den borgerlige leir. De vil gjerne tro at *det* skjer som de ønsker, og de vil også i dette tilfelle gjerne tro at dette er en ny bekreftelse på at marxistene er blitt borgerlige.

Men som vanlig er dette bare en dyd av nødvendighet, og fortjener ikke mer anerkjennelse enn de beveggrunner som har vært avgjørende. Så meget mindre som det er en meget tvilsom dyd, all den stund makthaverne nu mener sig sterke nok til å kunne sette et bestemt antall av sine egne folk inn i voldgiftsdomstolene.

Hvad som virkelig er graverende i denne forbindelse, er imidlertid ikke marxistregjeringens forlegenhets-manøver og folkefront-taktikk. Det er den kjensgjerning at

> *saken på forhånd er avgjort, ikke av rikets lovlige institusjoner, men i et fellesmøte av et regjeringsutvalg, Arbeiderpartiets sentralstyre, og styret for Arbeiderpartiets stortingsgruppe, og at dette møte blev holdt i Stortingets Lagtingsal!*

*

Nordmennene blir langsomt stekt i sitt eget fett uten å reagere. Denne prosess er temmelig langt fremskreden når et revolusjonært klassekampparti (herr Nygaardsvolds egne ord) ikke bare sitter med regjeringsmakten, men dette partis sentralstyre utilhyllet optrer som den øverste faktiske statsmyndighet i likhet med kommunistpartiets «politiske byrå» i Russland, og mener sig sterk nok til å kunne ignorere folkeopinionen i den grad at de holder sine møter i selve Stortingets offisielle forsamlingssaler.

Nytt system: Selvvalgte stortingsmenn.

Fritt Folk, 26. 2. 1938.

I innledningen til Nasjonal Samlings program heter det:

«Den kapitalistiske liberalisme har hatt sin historiske misjon, men har nu utspilt sin rolle og er dømt til å vike for den nye tids krav.»

Hver dag viser riktigheten av denne sats, og også deri at med den kapitalistiske liberalisme er likeledes dennes politiske form: partipolitikken og parlamentarismen, det falske «folkestyre», dømt til å forgå.

Det er kanskje menneskelig sett for meget forlangt at *bærerne* av dette politiske — økonomiske system selv skal innse denne sannhet og i tide legge stat og samfund om efter en nyordning som kommer utviklingens krav i møte.

Men hvis ikke hele livet skal trekkes nedover, må det alltid bli som det før har vært, et uomgjengelig krav at også det som må gå under, skal gå under med anstand og verdighet, og ikke som en utspillt primadonna klamre sig til rollene inntil livet selv jager dem fra scenen.

*

Det er imidlertid denne siste sortie som våre partipolitikere øiensynlig vil prøve. Vi ser hvorledes deres «folkestyre» i denne selvopholdelseskamp antar mer og mer groteske former.

Den siste vits er at valgperioden skal forlenges til 4 år, og at *denne forlengelse skal vedtas av det nu sittende Storting og gjøres gjeldende for dettes egne medlemmer.*

Norges nøitralitet i Stalins lomme.

Fritt Folk, 5. 3. 1938.

En kjenner av Folkeforbundet — for øvrig en franskmann — uttalte i sin tid frykten for at Genfer-ligaen, som alle historiens fredsligaer, vilde bli en tragikomedie i 3 akter: første akt, en pakt sluttet i begeistring og i tvetydighet; annen akt, ensidig avrustning; tredje akt, et fryktelig blodbad.

Mannen risikerer å få rett i sin profeti. Men denne tragikomedie har også enkelte sidescener som fortjener opmerksomhet.

*

Statsminister *Baldwin* sa under Etiopia-konflikten at det vilde være historiens bitreste ironi om Folkeforbundet lykkedes i å sette verden i brand.

Men er det ikke en like stor ironi, om enn kanskje ikke så bitter at de to tidligere bankrøvere, kaukasieren *Djugasvili — Stalin* og jøden *Finkelstein-Litvinov* nå har folkerettslig og moralsk rett og makt til å hindre gjenoprettelsen av Norges nøitralitet og til å tvinge vårt land med i det verdensblodbad som de forbereder gjennem Folkeforbundet som dettes tredje og siste akt?

At en slik utvikling anstendigvis skulde synes særlig bitter for våre partipolitikere som «med stor tilfredshet og glede» stemte verdensbolsjevismen inn i Folkeforbundet, «i full forvissning om at medlemskapet vil medføre at Samveldet føler sig sterkere forpliktet til å arbeide for fredens trygge og fremme», ja det skulde en tro.

Man skulde tro at efter en slik åpenbar kjempeflause vilde de rette vedkommende innse sin medskyldighet i Norgeshistoriens største ironi, og i stillhet søke privatlivets fred. Men historisk ironi biter øiensynlig

like lite på dem som argumenter. De pretenderer fremdeles like høilydt å ha monopol, ikke bare på å drive politikk, men også på politisk innsikt. Ja, med den samme beskjedenhet setter de endog offentlig *sitt* styre op som et mønster for andre folk!

Og det oplyste norske folket? Det har det styret det fortjener.

Moskva-prosessen og Arbeiderpartiet.

Fritt Folk, 12. 3. 1938.

— — At Sovjet-maktens nederlag vil være et nederlag for hele verdens arbeiderklasse, d. v. s. for deres selvbestaltede ledere, det har vårt marxist- og regjeringsparti anledning til å konstatere i disse Moskva-prosessenes dager.

Men hvorledes er det blitt med Arbeiderpartiets internasjonale samling og solidaritet? Støtter det den russiske arbeiderklasse i dens «sosialistiske» opbyggingsarbeide (som det også heter i programmet) ved å forsvare den russiske marxistregjering mot de ødeleggende fraksjoner i Sovjetveldets marxistiske parti?

Nei. De fornekter feigt sin herre og sin mester. De skriver artikler om «*diktaturets konsekvenser*». Akkurat som det som nå skjer i Moskva ikke utelukkende og alene er *marxismens* konsekvenser, den marxisme som Arbeiderpartiet selv bygger på, og som statsminister *Nygaardsvold* priser som en genial lære.

*

Arbeiderpartiet tar nå likesom avstand fra Stalin. Men det er ikke så lenge siden at Folkets Hus ikke tok avstand fra Stalin, men tok *en million kroner* fra ham.

Dengang var Stalin ikke optatt med å «likvidere» en håndfull forbrytere mot menneskeheten, og hvorav de fleste fortjente å bli skutt hundre ganger. Nei, dengang da Folkets Hus bevislig tok en million kroner fra Moskva, og dengang f. eks. den nuværende norske justisminister drev forhandlinger og sluttet avtaler der borte om A. I. F.s forbindelse med den kommunistiske internasjonale (om hvilken Stalin i vidners nærvær uttalte: «Komintern eksisterer bare ved vår støtte»), da var nettop Stalin i ferd med å tilintetgjøre med koldt blod millioner av uskyldige arbeidere og bønder, og i særdeleshet «likvidere kulakkene som klasse», for å bruke hans egne ord. Bare i 1932—1933 må systemets ofre regnes til minst 5 millioner mennesker.

«Arbeiderbladet» affekterer å skrike op når som nu en gjeng av revolusjonsmakere får sin velfortjente straff. Men det hadde bare krypende lovprisning for systemet, og fortielse likeoverfor de forferdelige redsler hvori millioner av uskyldige arbeidere og bønder er blitt drept.

*

Marxistpressen her i landet (utenom den direkte betalte Stalin-presse), vasker nu sine hender og søker å falle inn i det borgerlige hylekor om Moskva-prosessens redsler og fantastiske tilståelser for å redde sitt eget skinn.

Men det faktiske forhold er at den nuværende Moskva-prosess er en meget human prosedyre sammenlignet med hvad en ellers er vant til i «arbeider- og bondestaten», Arbeiderpartiets mønsterland.

Og anklagerne og tilståelsene? Ja, de er fantastiske. Men at de går utover de flestes fantasi og forestillingsevne betyr ikke at de ikke er overensstemmende med

virkeligheten. Selvfølgelig er det mulig eller endog sannsynlig at adskillig er laget av G. P. U. (de forstår jo den kunst). Men at affæren i hovedtrekkene er riktig, det kan ingen være i tvil om som kjenner forholdene og personene og revolusjonens historie.

*

Marxist-pressen affekterer å være rystet over at slike revolusjonshelter og gammelbolsjeviker kan anklages for noe så fantastisk som landsforræderi, og lignende svære forbrytelser.

Men det burde dog ikke forbause våre hjemmebolsjeviker.

De har da selv gjort sig skyldig i verre landsforræderi.

Har de ikke i årevis pleiet forbindelser med bolsjevikjødene i Moskva og konspirert med dem om revolusjon og borgerkrig i Norge og Norges sammenslutning med Sovjet-Russland?

*

Det er derfor det er så fullstendig forfeilet å resonnere slik som en rekke godtfolk gjør her i landet i sin godtroenhet, eller godhjertethet:

At tiden nu er kommet, eller kom allerede med Arbeiderpartiets maktovertagelse, slik som den kommer i enhver alvorlig strid hvis denne ikke skal bli ulægelig og endeløs — til å holde op med anklager og beskyldninger om fortiden og søke å gjøre en ny start i fellesskap.

Dette synspunkt, som nu dominerer, overser fullstendig den fundamentale kjensgjerning at i dette landet står vi ikke ved avslutningen av en epoke, hvor en bør glemme fortiden for å leve fremtiden med forente krefter. Vi har hovedkampen foran oss. Sosialiseringsprosessen

i vårt land pågår for full damp. Vi befinner oss i full overgang fra det borgerlige samfundssystem til statskapitalismen og marxismen.

Arbeidet er for en vesentlig del tvangsorganisert, og skattlagt og behersket av marxistiske fagforeningsfuter som avtvinger arbeiderne en årlig arbeidsskatt på millioner. Sentraler og monopoler brer sig. Antallet av økonomisk selvstendige familier og foretagender avtar, mens antallet av eiendomsløse lønnsmottagere (proletarer) stiger. Minst 40 prosent av nasjonalinntekten er sosialisert ved de stadig stigende offentlige skatter og avgifter. Og vi kan se frem til den situasjon at nordmennenes eiendom og inntekt er på statens hender, d. v. s. disponeres av en hær av byråkrater som likesom i Stalins Russland optrer som de eier det hele og mener at folket er til for deres skyld, og ikke de for folkets skyld. Men samtidig samles de nasjonale krefter til motstand og til nasjonal nyreisning.

I en slik tid å tale om akkord og kompromisser er bare å spille marxistenes spill, slik som de borgerlige partipolitikere i virkeligheten gjør.

Heldigvis er jøde-marxismens basis, Russland, kommet lengere i sin utvikling. Marxismen har der forpuppet sig, og de nuværende prosesser setter rifter i det hylster hvorunder nasjonalismen modnes hos Russlands forskjellige folkeslag. Ulvene eter hverandre. Revolusjonen fortærer sine egne barn. Store forandringer forestår. Fra å være marxistenes borg kan Russland en dag bli deres grav.

Også av den grunn er Moskva-prosessene et varsel for våre hjemlige marxister.

Guds møllestener maler langsomt, men de maler sikkert. I Russland, — og i Norge.

Samlingen av alle tyskere.

Det er stukket hull på en moden byld.

Fritt Folk, 19. 3. 1938.

Anschluss er fullbyrdet. Det sårede Østerrike, lemlestet siden verdenskrigen og ved freden i St. Germain, er endelig efter 20 års forløp forent med det tyske moderland.

Det er *første* punkt i det Nasjonalsosialistiske Tyske Arbeiderpartis program som slik opfylles i sin tur for Østerrikes 7 millioner tyskere. Dette hovedpunkt lyder:

«Vi krever sammenslutning av alle tyskere på grunn av folkenes selvbestemmelsesrett, til et Stor-Tyskland.»

De store begivenheter vi i disse dager er vidne til er imidlertid noe mer enn delvis opfyllelse av en post på et politisk partis program, hvor betydningsfullt dette parti enn er, og hvor viktig enn dets mål.

Det er også noe mer enn en enkelt personlighets tanke og denne tankes virkeliggjørelse.

Skal vi danne oss en riktig opfatning av det som nu er skjedd, må vi se det i dets historiske sammenheng.

Det er nemlig den konsekvente, historiske utvikling av forsøket på å samle alle tyske stammer og å løse det gamle problem om Mellem-Europas politiske organisasjon ved en samenet nasjonal tysk stat.

Fredrik den store skapte grunnlaget for dette tyske samlingsverket. Bismarck satte det ut i livet og førte det langt frem. *Hitler* strever nu med å gjenoprette Bismarcks delvis ødelagte arbeide og å fullføre verket.

Det er en linje i det hele. Ikke minst når en ser på det ideologiske grunnlaget og på dettes utvikling. Det

er også en mening og en skjebne i at verket påbegynnes av to prøissere og drives videre av en østerriker, som blev rikstysker i livet.

*

Problemet for Hitler — det mellemeuropéiske og stortyske problem — er imidlertid ikke bare det efterhånden å få samlet og organisert på nasjonalsosialistisk maktgrunnlag det sluttede mellemeuropéiske tyske rum med dets åtti millioner tyskere.

Problemet er også for Hitler, som det var for Bismarck, å sikre sig de betingelser på hvilke et tysk Mellem-Europa, bygget på nasjonalsosialistiske prinsipper, kan leve i fred og samarbeide med sine naboer.

Det var ikke så vanskelig for Tyskland å gjøre op det østerrikske spørsmål i egenskap av tysk familieanliggende. Det er en betydelig vanskeligere opgave å påtvinge det européiske system den nye nasjonalsosialistiske stortyske stat, og å påvirke dette system slik at det anerkjenner det nye Tyskland, og også gir det de nødvendige *kolonier*, i samhøve med 2. og 3. punkt i nasjonalsosialistenes program, hvor det heter:

«Vi krever det tyske folks likeberettigelse med andre nasjoner, ophevelse av fredstraktatene i Versailles og St. Germain» (2. punkt). «Vi krever land og jord (kolonier) til ernæring av vårt folk og bosetting av vårt befolkningsoverskudd». (3. punkt.)

Den européiske likevekt, hvori man i hele den nyere tid (fra 1500 tallet) har sett garantien for Europas frihet, begynner å forrykkes ved Sentralmaktenes (Tysklands og Italias) voksende overmakt. Som følge derav nærmer de tre andre européiske stormakter Storbritannia, Frank-

rike og Russland sig hverandre. Tyskland blir nu kringsatt av dem akkurat som før den første verdenskrigen. Rustningene jager hverandre gjensidig op, og hittil er ikke i historien noen kapprustning endt uten i krig.

*

Det store spørsmål som således nu reiser sig med styrke er dette hvorvidt det tyske nasjonale samlingsverket og det nasjonal-sosialistiske programs nevnte tre hovedpunkter, kan gjennemføres uten européisk krig.

På den ene side drives Hitler og nasjonalsosialismen skjebnebestemt stadig videre på sin historiske bane, både av sin egen bestemte innstilling og av den voldsomme nasjonale bevegelse som er vakt i hele det tyske folket, og som mer og mer antar en trosbevegelses fanatiske styrke.

På den annen siden vekkes dermed i sin tur alle motkrefter, internasjonale og nasjonale, over hele verden til mer og mer organisert motstand. Ikke bare viljen til å sette grenser for tyskernes planer vokser, men sikkert også i stillhet viljen til igjen å ødelegge Tyskland og grundigere enn forrige gang.

*

Den fredelige løsning på disse fryktelige motsetninger kan bare komme ved at det nasjonale prinsipps anerkjennelse seirer i tide i de avgjørende land. Men fremfor alt ved en *forsoning mellem England og Tyskland*, nøkkelen til freden. Stornordisk fred og forståelse er forutsetningen for det tyske problems fredelige og varige løsning, og dermed forutsetningen for européisk fred.

Også av den grunn er det jeg for min del i mange år har lagt så meget vekt på *et stornordisk samvirke* mellem

de nordiske folk i videre forstand, i første rekke skandinavere, tyskere og briter.

Vi skandinaver har her en særlig opgave fremfor våre britiske og tyske fettere. Vår historie, vår beliggenhet og vår utvikling har gjort oss til et naturlig mellemledd mellem folkene omkring Nordsjøen. Vi har lettest for å tale klart og forståelig til begge sider.

Og innen selve det engere Norden har igjen vi nordmenn av lignende grunner en særlig opgave fremfor våre danske og svenske brødre. Norge og nordmennene har en nøkkelstilling i dette avgjørende verdenshistoriske spørsmål.

Vårt folk burde i denne skjebnetime forstå denne sin misjon og av full kraft gå inn for den, både av hensyn til sig selv og den européiske sivilisasjon og fred.

I mellemtiden løper vi den mest overhengende risiko for å bli trukket inn i krig for Tsjekko-Slovakias skyld, for internasjonal finanskapitalisme, marxisme og jødedom.

Et farlig spill.

Skal Norge ruste ensidig mot Tyskland?

Vårt forsvar redskap for «anti-fascismen» og bolsjevismens folkefront.

Vi krever nøitralitet!

Fritt Folk, 2. 4. 1938.

Da Norge forrige gang blev trukket med i et storopgjør i Europa, da vi i den siste halvdel av de franske revolusjonskriger kom med på Napoleons side og i krig med England, Sverige og Prøissen, og senere også med Russland, så var Englands overfall på København høsten 1807 den direkte årsak til at vi kom med i krigen.

Men en sterkt medvirkende årsak til at vi blev dratt inn, og det på den siden som regjeringen ikke var innstilt på, det var vårt riksstyres (det danske riksstyres) svake nøitralitetspolitikk. Den bevirket at både England og Napoleon, de to hovedmotstandere, næret en voksende mistanke om at vår regjering ikke mente det ærlig med sin nøitralitet.

Hver for sig bestemte de sig derfor i 1807 England og Napoleon, til å tvinge vår regjering til å ta deres parti. Men England var først ute, om enn med motsatt resultat. Danmark—Norge blev drevet til krig med England, som vår regjering egentlig var innstilt på å gå sammen med, hvis den skulde bli nødt til krig.

*

Dette sviende eksempel fra siste gang vårt land blev trukket ut i krig og nød, burde vært en slik lærepenge for vårt folk og våre statsmakter at den ikke var glemt selv efter hundre år.

Den dyre lærepengen er imidlertid ikke bare glemt. Men det norske folket tolererer nu et riksstyre som er et ledd i en infam internasjonal krigs- og borgerkrigssammensvergelse, og som driver et meget tvetydig eller rettere meget utvetydig spill. Langt mer hasardiøst enn regjeringen i 1807, som i grunnen bare beflittet sig på å være begge parter til lags.

Hvis dette farlige spill ikke i tide blir stoppet, vil det uvegerlig føre til en lignende katastrofe som i 1807, og meget verre.

*

Men hvad er grunnlaget for den utenriks- og forsvarspolitikk som nu føres her i landet?

La oss høre de angjeldendes egne vidnesbyrd:

I en leder 13. mai 1936 skrev regjeringsorganet («Arbeiderbladet»):

> «Den norske arbeiderklasse vil selvsagt i en gitt situasjon (d. e. krig mellem Tyskland og Sovjet-veldet) forsvare arbeider- og bondestaten (d. e. Sovjet-veldet) med alle de midler som står til rådighet.»

Omtrent et år senere uttalte regjeringens forsvarsminister, tidligere stortingsmann for Moskva-kommunistene *at Norge måtte styrke sitt forsvar for å «forsvare demokratiet»*. Og vi vet hvad de folk mener med «demokratiet», og med «forsvar» også. Stalin-demokratiet er det største av alle demokratier, og angrep er det beste forsvar.

I februar iår, i forbindelse med Folkeforbunds-krisen, avgav så regjeringens utenriksminister i Stortinget en såkalt «nøitralitetserklæring». Den gikk imidlertid *ikke* ut på å fastslå Norges nøitralitet. Tvert imot blev erklært at «Norge vil visselig alltid opfylle sine plikter efter Folkeforbundspakten». Man forbeholdt sig bare adgangen (en illusorisk adgang) til selv å avgjøre når det er opportunt å bryte nøitraliteten.

Senere, i forbindelse med den siste tids begivenheter i Spania og Mellem-Europa, har vi så i regjeringspartiet og hos dets allierte, Den faglige landsorganisasjon og Norges kommunistiske parti (Stalin-partiet), oplevet en ren orgie av direkte ophissing til intervensjon i Spania på de rødes side og væpnet innsirkling av Tyskland.

Samtidig som marxist-regjeringen fremsatte sin proposisjon om et «forsvarslån» på femti millioner kroner deltok

Martin Tranmæl, regjeringspartiets fremste leder, i en internasjonal marxistkongress i Paris, hvor det blev drøftet frontdannelsen mot de anti-kommunistiske makter, særlig mot Tyskland.

Efterpå holdtes et stort demonstrasjonsmøte i Oslo av Arbeiderpartiet og Kommunistpartiet, hvor Tranmæl talte om

> *de nye forsvarsbevilgninger som et ledd i den internasjonale kamp mot fascismen. Vi måtte slutte op om Folkeforbundet og gjøre det så sterkt at det kan løse sine opgaver. Det nordiske samarbeide måtte også utbygges for kampen mot fascismen. Vi kan ikke stå utenfor denne internasjonale kamp, uttalte Tranmæl.*

*

Og Moskva-kommunistene, som virker som pacere i dette kappløp mot krigen, går energisk inn for rustninger og for kravet på et *nordisk forsvarsforbund mot Tyskland.*

*

Avkledt alle fraser om nøitralitet og demokrati, frihet, fred og folkestyre, går altså denne forsvars- og utenrikspolitikk ut på Norges deltagelse i et internasjonalt korstog mot de antikommunistiske stater, i første rekke mot Tyskland.

Det er ikke bare forbausende, men forferdende at de ansvarlige borgerlige politikere og den borgerlige presse lar sig viljeløst bruke i dette ryggesløse spill om liv og død for vårt folk.

Vi krever nøitralitet. En ærlig og sterk nøitralitet. Måtte det norske folket våkne før det er for sent!

Stortingets statskup.

Fritt Folk, 9. 4. 1938.

Forlengelsen av stortingsperioden kan ikke redde det nuværende system. Dets undergang er skjebnebestemt. Den vil tvert imot påskynde systemets selvødeleggelse. Heller ikke vil den gardere partipolitikerne selv mot å bli feiet vekk av utviklingen.

Det er i så henseende tilstrekkelig å henvise til Frankrike. Frankrike har også 4 års parlamentsperioder uten opløsningsrett, og det parlamentariske livs korrupsjon og forfall som tilskrives for en vesentlig del nettop disse lange perioder, hvor parlamentarikerne ikke kan rokkes, derfor er uansvarlige og overmodige.

Stortingsmennene har imidlertid 5. ds. ikke bare innført her i landet den franske karikatur av parlamentarisme.

Stortinget har også i samme forbindelse gjort et vedtak som i rettslig henseende uten tvil er direkte lovstridig, og som i politisk henseende vil ha konsekvenser så store at det idag er vanskelig å se rekkevidden av dem.

At stortingsmennene uten folkets billigelse selv forlenger sine fullmakter, er en så uhørt ting at man må helt tilbake til den franske revolusjon for å finne et sidestykke og som for øvrig efter sitt resultat ikke skulde opmuntre til efterfølgelse. (Nasjonalkonventet i 1795.)

Det forsvar som er anført fra partirepresentantene og deres interesserte presse for dette lovstridige og umoralske skritt, er så opkonstruert eller så naivt at folket mann og mann imellem hånlig avviser slike argumenter.

Stortinget blev i 1936 valgt for 3 år og *ikke* for 4 år. At stortingsperioden nu — forsåvidt lovmessig — forlenges til 4 år, skulde ikke bety noen endring i det sit-

tende Stortings forhold, men bare at ved *fremtidige* valg skal representantene velges for 4 år.

Dette blir ganske klart hvis man tenker sig at det ikke som nu, var *ett* år det dreiet sig om, men fem år, eller ti år, eller for livstid. *Da* vilde enhver innse at det ikke blev stort igjen av folkestyret.

Og hvad med hensyn til de tre unge årsklasser som efter grunnloven er stemmeberettigede i 1939, men som nu uten hjemmel er fratatt sin rett for et tidsrum av ett år?

*

Vedtaket om at de nuværende stortingsmenn skal sitte til årsskiftet 1941 er *en oplagt ulovlig handling som har karakteren av* et statskup, og som fører vårt offentlige liv inn i farlige baner.

Ansvaret for dette hviler helt og holdent på de 123 partirepresentanter som ved sin stemme har bifalt dette skjebnesvangre vedtak, som er et avgjørende skritt på Norges vei mot diktaturet, i hvilken form dette enn vil komme. Det er ikke folkestyre, det er voldspolitikk.

Det er en provokasjon mot det norske folket, et slag i ansiktet på frihet og folkestyre.

Vår bevegelse har lidt mest under de partipolitiske overgrep og maktmisbruk. Vi er også de nærmeste til å føre kampen mot denne nye korrupsjon.

Vår bevegelse må gå i brodden til vern om folkets rettigheter.

Den dag vil komme da folket vil kreve dem til regnskap som har villedet det og forrådt det i en skjebnesvanger tid.

De nuværende makthavere som idag demonstrerer sitt overmot, vil også få sanne at det ikke er så langt fra Kapitol til Den tarpejiske klippe.

Subsidier til Sovjet-Spania.

Fritt Folk, 30. 4. 1938.

Tallrike uttalelser og tallrike andre kjensgjerninger lar ingen tvil tilbake om den internasjonale politikk som Arbeiderpartiet — det norske regjeringsparti — driver på med i den farlige krisetid som Europa nu gjennemlever.

I samhøve med den lære som Arbeiderpartiets program bygger på, *marxismen*, er denne politikk ikke annet enn ren og skjær *internasjonal bolsjevik-politikk*, bare nødtørftig kamuflert og moderert av hensyn til de «lokale» forhold. Norge, behersket av den marxistiske arbeiderbevegelse, skal utnyttes til «kraftig og positiv innsats» i den internasjonale kamp mot «fascismen», om nødvendig like til krig.

Noen ytterligere bekreftelse på dette forhold er overflødig. Men de stadig dristigere sjakktrekk i denne kommunistiske krigspolitikk vil sikkert bidra til å åpne øinene på stadig flere nordmenn for marxistledernes forbryterske spill med landets skjebne, og for de *borgerlige* partiers like forbryterske godtagen av denne landsforræderske politikk.

Et slikt nytt sjakktrekk har vi for oss i den ekstraskatt som Folkets Hus nu er gått i gang med å legge på alle organiserte arbeidsfolk for å skaffe nye subsidier til den bolsjevikklikken som ennå herjer i det røde Spania.

Fagorganisasjonen har allerede presset arbeiderne for omkring *900 000 kroner til finansiering av den spanske borgerkrig*. Landsorganisasjonen og forbundene skal nu ytterligere sikre en kontantbeholdning på 150 000 kroner. Men dessuten skal de fagorganiserte efter godt mønster fra Moskva gi regelmessige bidrag ved «frivillige» ekstrakontingentmerker på 25 øre hver uke.

Med en fraseologi som kunde være direkte oversatt fra «Pravda», skriver det norske regjeringsorgan:

> «*Vi går ut fra som en selvfølge at praktisk talt alle organiserte som er i arbeide, vil løse disse merker når de betaler sin regulære kontingent.*»

Som man ser, *helt frivillig!*

*

De tvinges til å yde bidrag av sine arbeidspenger, og det under den falske forutsetning at pengene skal brukes til å hjelpe det spanske folk i dets kamp for sin nasjonale uavhengighet og frihet, mens pengene i virkeligheten går til å støtte op under et internasjonalt forbrytersystem, som er en dødelig fiende av både det spanske og alle andre folk.

*

Det er ikke liten ironi i at de norske arbeiderne «frivillig» skal gi sine penger til et slikt spill. Det er ikke bare ironi. Det er tragisk.

Prestene og forsvaret.

Fritt Folk, 7. 5. 1938.

Et dusin prester i den norske statskirke har nylig sendt ut et oprop til sine kolleger og til andre norske teologer om å slutte sig sammen for å drive et «radikalt og målbevisst» fredsarbeide.

Det fremgår av opropet at dette fredsarbeidet skal ta særlig sikte på å motarbeide *forsvarskrig*. Vi er overbevist om, heter det i opropet, at all våpenkrig er mot Jesu Kristi ånd og kjenner oss derfor forpliktet til å mot-

arbeide den. En av de prester som har sluttet sig til opropet, ender sitt offentliggjorte svar med følgende nye oprop:

La oss i Guds navn være for «veike» til å bære våpen mot våre medmennesker!

«Times» om den truende verdensrevolusjon.

Amsterdam og Moskva møtes i Oslo.

Nytt varselskudd til det sovende borgerskap og til vill-ledte arbeidere.

Fritt Folk, 15. 5. 1938.

I sin politiske uvitenhet og likegyldighet og vill-ledt av den borgerlige og marxistiske partipropaganda lever det norske folket under to kjempeillusjoner som før eller senere kommer til å eksplodere.

Den *ene* illusjon er at marxismen i Norge er *et overvunnet stadium*. Arbeiderpartiet, som er det eneste marxistparti som man tror betyr noe, tror man er blitt «borgerlig», og hele revolusjonsbråket vil gli stille og rolig over i «borgerlig» og «nasjonal» politikk. Se bare — sies og skrives det — på de borgerlige og Arbeiderpartiets samling om forsvarssaken!

Den *annen* illusjon som henger nøie sammen med den første, er at også i Russland, verdensrevolusjonens basis, er marxismen lagt på hyllen. Kommunismen er gått over til en slags russisk nasjonalsosialisme. Stalin og hans følge er blitt «realpolitikere» og skal ha opgitt det chimæriske arbeide for en kommunistisk verdensrevolusjon.

Ingen feiltagelser kan imidlertid være mer feilaktig og mer farlig enn slike fantasterier om bolsjevikenes politikk, fantasterier som ingen rot har i virkelige kjensgjerninger.

*

I en artikkel nylig i «Pravda», det russiske kommunistpartis hovedorgan, gikk Stalin blankt inn for verdensrevolusjonen, og bekreftet *at Sovjetveldet støtter borgerkrigsforberedelser i alle land*, foruten selvsagt borgerkrigen i Spania og krigen i Kina.

I samme forbindelse erklærte Stalin *at verdenskrigen, som skal vendes om til verdensrevolusjon, er uundgåelig.*

*

Sovjetveldet har *to* fiender, skriver Stalin, den *japanske imperialisme og fascismen i Tyskland og Italia.* Det er sikkert at det vil komme til et væpnet sammenstøt med dem, et sammenstøt som vil utvikle sig til en stor krig, hvori en av sidene vil bli ødelagt.

*

Man behøver ikke å lete lenge efter kjensgjerninger som bekrefter disse Stalins uttalelser om at Moskva med fortsatt og øket styrke går inn for verdensrevolusjonen. Begivenhetene i Spania, i Frankrike og i det fjerne Østen taler i så henseende et tydelig språk. Det samme gjør dagsordrene 1. mai iår til den røde hær og den røde flåte. Gjentagende påkalles der den kommende verdensrevolusjon, og sovjetregjeringens marineminister slutter sin befaling med:

Leve den kommunistiske internasjonale — verdensrevolusjonens generalstab!

Leve den røde armé og den røde flåte!

Det er i den forbindelse verdt å legge merke til at verdenskommunismen nå tiltrekker sig stadig større og større opmerksomhet også i *England*, som hittil har stått temmelig uforstående like overfor dette spørsmål.

Her om dagen bragte f. eks. «Times» en lang artikkel fra sin Riga-korrespondent (som er verdensbladets korrespondent for russiske spørsmål) om Komintern, verdensrevolusjonen og bolsjevikenes borgerkrigs- og krigsplaner i Europa og Asia.

Denne bemerkelsesverdige artikkel, som for øvrig ikke inneholdt vesentlig annet enn hvad vi i NS mange hundre ganger har talt og skrevet om, blev ledsaget av en lederartikkel med overskriften «*En revolusjonær generalstab*» (d. e. Komintern). I denne leder blev i tilslutning til korrespondansen fremhevet at

> *Komintern, «verdensrevolusjonens generalstab» er et redskap i Stalins hender, at Komintern nå må ventes å gå på med et diktaturs hensynsløse effektivitet, og at det ingen grunn er for England til å vente immunitet».*

Det er 4 stadier i den ønskede revolusjon:
Det første er «enhetsfront» og folkefront,
det annet streiker og uroligheter,
det tredje borgerkrig,
det fjerde sovjet-regjering.

*

Om det norske folket ikke vil høre på oss i Nasjonal Samling, så la det ta lærdom av advarslene i «Times». Så meget mer som både det vi har sagt og det «Times» nu sier får en slående bekreftelse *i det møte som i de nærmeste dager finner sted i Oslo.* Der skal drøftes dannelse av en-

hetsfronten over hele verden, foreningen av Amsterdam-internasjonalen og Moskvas røde fagorganisasjoner til den avgjørende kamp mot de «kapitalistiske» og fascistiske stater.

Den truende verdenskrig skal fremprovoseres og vendes om til kommunistisk verdensrevolusjon.

En farlig måned.

Fritt Folk, 13. 8. 1938.

Men fremtiden er mørk for freden, også for Nordens og Norges fred. Det er mer oplagt enn noensinne at den siste verdenskrig nok ikke blir den siste.

Hvis bolsjevikveldet i Russland ikke styrter sammen i indre sammenbrudd, må krigen komme, og vårt land med dets nuværende styre løper den største risiko for å bli innviklet i den, og det helt uforberedt, både materielt og moralsk.

Det faktum er klarere idag enn da vi første gang fremholdt det, for år tilbake.

Det tsjekkiske spørsmål.

Fritt Folk, 27. 8. 1938.

Men stillheten er også bare foreløbig. Stillheten foran stormen. Det bestemte inntrykk påtvinger sig at dette stridsspørsmål i midten av Europa ikke kan bli liggende på den lange benk, men *må* finne sin løsning i den aller nærmeste fremtid. Hvis ikke så skjer, på fredelig vis, er det dem som vil friste å hugge knuten over. Historien i Østerrike kan komme til å gjenta sig, men uten så fredelig utgang.

Det er ikke liten risiko for at det slaviske Tsjekkia med sine bolsjevikiske forbindelser kan komme til å utløse en storkrig likesom dets slaviske bror, Serbia, med

sine russiske og franske forbindelser, i 1914 utløste den første verdenskrig. Det foregår idag en iscenesetting som minner uhyggelig om innledningen til verdenskrigens drama.

Også våre hjemlige statister er i arbeide med den lokale parlamentariske primadonna i spissen, hvis lyriske syn på utenrikspolitikkens og forsvarspolitikkens realiteter allerede har kostet landet meget.

Nürnberg og Tsjekko-Slovakia.

Fritt Folk, 10. 9. 1938.

Det 10de riksmøte til det tyske nasjonal-sosialistiske parti finner sted i skyggen av en alvorlig internasjonal krise. Spørsmålet om de $3^1/_2$ million sudettyskere i Tsjekko-Slovakia er blitt akutt. Det truer med å utløse en ny verdenskrig og enkelte makter har allerede løsnet sverdet i skjeden. Den tyske rikskansler og anerkjente leder også for sudettyskerne er vel nødt til å ta et åpent standpunkt til spørsmålet innen riksmøtet reiser fra hverandre. Hans erklæring 6. ds. gikk ikke direkte inn på saken. Men det blev dog med tydelig henblikk på situasjonen, og på Englands rolle som «ærlig megler», sterkt fremhevet at det nye og selvbergende Tyskland ikke kan knekkes ved en blokade.

*

Hvad Hitler enn kommer til å si i Nürnberg, så er det imidlertid oplagt at de ikke kan føre frem disse forskjellige «ordninger» som nå på løpende bånd lanseres av den tsjekkiske regjering. De som i god tro måtte mene det, har neppe den rette forståelse av hvilket historisk problem det her gjelder, nemlig det å fullbyrde tyskernes

nasjonale samling og å løse det gamle problem om Mellem-Europas politiske organisasjon ved et sament nasjonalt tysk rike.

Hvorledes kan man tro at disse veldige og så brennende spørsmål kan løses f. eks. ved det foreslåtte kanton-system, eller ved lignende haltende og halvhjertede tiltak. Hvorledes kan man i det hele tatt tro *at disse spørsmåls endelige løsning kan forenes med opprettholdelse av det tsjekkoslovakiske statskonglomerat, som jo endog binder sudettyskerne til eventuelt å kjempe sammen med Frankrike og bolsjevikene mot Tyskland?*

*

Det er her bare én virkelig løsning som kan skape orden, rettferd og fred, og som den historiske utvikling vil tvinge frem, *nemlig at den oppløses denne unaturlige statsdannelse, denne forminskede og forverrede utgave av det gamle Österrike-Ungarn som de allierte og tsjekkene i verdenskrigen jo selv så som en av sine hovedopgaver å ødelegge.*

*

Går Hitler nu for å bevare freden med på en *annen* ordning, *betyr det bare en utsettelse av spørsmålet. Koalisjonen mot Tyskland vil la falle tilbake i skjeden de allerede løsnede sverd. Men om kort tid vil spørsmålet igjen melde sig med styrke.*

Men den norske marxistregjeringen og våre andre ansvarlige politikere holder i mellemtiden vårt land fast *i en krigsallianse som forplikter Norge til å opprettholde Tsjekko-Slovakias territoriale integritet og bestående politiske uavhengighet mot ethvert angrep utenfra.* (Folkeforbundspaktens artikkel 10.) I 1934 var en slik politikk en forsømmelse. *Idag er den en forbrytelse.*

De hjemlige krigsforbryterne.

Fritt Folk, 17. 9. 1938.

I den kritiske tid vi nu går inn i, er det derfor for alle nordmenn som ønsker å bevare Norges fred en plikt å bidra sitt til å avsløre og uskadeliggjøre våre hjemlige internasjonale *folkeforrædere* og *krigsforbrytere*. De har allerede kanskje gjort uoprettelig skade. Får de fortsette fritt, *driver de sikkert vårt land ut i krigen før eller senere*, hvad enten de handler i dumhet eller med velberåd hu.

Denne forbrytelse er så meget større, som den tyske blokk har all utsikt til å seire i en kommende verdenskrig.

Ut av krigspolitikken!

Fritt Folk, 24. 9. 1938.

Hvis man vil ha ytterligere bevis på denne *gjennemsiktige nøitralitetssvindel* kan man bare følge det norske regjeringspartiets utenrikspolitikk i disse dager, da Europa gjennemlever den alvorligste krise siden verdenskrigen.

Arbeiderbladets og sovjetpressens holdning f. eks. til statsminister *Chamberlains* møte med *Hitler* er nøiaktig like ens. Det er den samme frykt som kommer til uttrykk, *frykten for at Chamberlains fredsaksjon kan virke som forstyrrende faktor i deres revolusjonsplaner og hindre krigen mot Tyskland, hindre den imperialistiske krig som skal vendes om til borgerkrig og kommunistisk revolusjon.*

En sjel — en tanke!

Men vårt krav og situasjonens krav er det samme som vi forlengst har fremsatt:

1. Uten ophold ut av Genf-alliansen.
2. Uten ophold slå fast like overfor alle stormaktene Norges ærlige vilje til ubetinget nøitralitet.

3. En nasjonal riksregjering som uten ophold kan treffe de nødvendige forberedelser til effektivt å sikre landets nøitralitet og forsvar både på hjemmefronten og på den militære front.

Absurd og kriminelt.

Fritt Folk, 1. 10. 1938.

I stedet for å gi verden en skikkelig og rettferdig fred, efter verdenskrigen 1914—1918, slik som de allierte hadde lovet folkene og frontkjemperne, var det om å gjøre for Tysklands fiender, i første rekke Frankrike, å skaffe størst mulig *sikkerhet* for Versailles-traktatens diktat, og for å holde Tyskland nede. Midler til det var blandt annet Folkeforbundet og oprettelsen av et nytt system av stater i ryggen på Tyskland, stater som fikk størst mulig landområde, og som Frankrike bandt til sig ved Folkeforbundspakten og ved spesielle politiske, militære og økonomiske allianser.

Nu trekkes hele verden i krig for å opretthold et lignende undertrykkelsessystem.

> For å opretthold 7 millioner tsjekkeres herredømme over $7^1/_2$ million ikke-tsjekkere, skal det kanskje drepes og lemlestes flere mennesker enn det bor i hele Tsjekko-Slovakia!

Våre to store frendefolk, engelskmenn og tyskere, hvis samvirke kunde sikre verdens fredelige utvikling, skal rive hverandre i stykker. Og Englands allierte er verdensbolsjevismen, vår européiske sivilisasjons verdensfiende!

Det er absurd og kriminelt!

Europa ved skilleveien.

Fritt Folk, 8. 10. 1938.

Også i *England* vokser i uhyggelig grad følelsen av at lederskapet i Europa og verden holder på å gli over på Tysklands og Hitlers hender, en uutholdelig tanke for mange englendere, kanskje for de fleste av dem.

Vil disse faktorer vise sig sterkere enn de positive krefter som arbeider for fred?

Hertil kommer rasekampen og den ideologiske kamp. Den verdensstrid er blitt ytterligere skjerpet ved det som nu er skjedd, og dens eneste utgang er under alle omstendigheter, hvad enten det skal gå gjennem krig eller fred, ikke noe kompromiss, *men seier eller undergang.*

*

Moskva som har spilt en slik makaber rolle bak kulissene i den siste tids dramatiske begivenheter, freser over å ha sett sin store chanse glippe sig ut av hendene: *den imperialistiske krig som skal vendes om til borgerkrig og verdensrevolusjon.* Bolsjevikene raser over å være satt utenfor, og forbereder nye fremstøt. De er kastet ut av Mellem-Europa, og mer enn noensinne henvist til sine naturlige nærliggende nordiske operasjonsområder: *Polen og de nordiske og baltiske stater.*

*

Således er de siste ukers begivenheter og deres iallfall foreløbig fredelige utfall en sterk og kanskje siste appell til oss nordmenn om i tide å beskikke vårt hus. Til oss i NS er det en særlig opfordring til med øket kraft å gå inn for vår bevegelse. Begivenhetene har gitt oss rett, og til fulle vist nødvendigheten av de reformer vi arbeider for.

Det er heller ingen tvil om at i den nye fase som begivenhetene nu trer inn i, vil Norden og ikke minst Norge, bli trukket ennu nærmere begivenhetenes sentrum og hvirvler. Både fordi at vi ligger så nær det russiske spørsmål som nu vil melde sig med stigende styrke, og fordi Norden efter Tsjekko-Slovakias likvidasjon i øket grad blir skueplassen for kryssingen av de stridende stormakters interesser.

Hvis det norske folket skal fortsette sitt liv som fri og selvstendig nasjon, må det nu vise sig verdig til dette *ved å nytte rett den utsettelse som historiens Herre, uten noen vår fortjeneste, i sin nåde har gitt vårt folk.*

Krig og revolusjon uten blod.

Er hele vårt folk eller bare politikerne veiet og funnet for lett?

Fritt Folk, 29. 10. 1938.

Den nye tid er inne! Som Henrik Ibsen profetisk sier i sitt dikt ved Norges tusenårsfest (1872):

Hafrsfjordsolen, (den nasjonale samlingstanke)
lyser høit over alle jordens topper!

Bare her i Norge, i Henrik Ibsens hjemland, turer det gamle systems menn videre frem som fordums Belsjazar i Babylon, som om intet er hendt. Men historiens hånd skriver på veggen: *mene, mene, tekel, ufarsin.*

Mene: Gud har tellet ditt herredømmes dager og gjør slutt på det.
Tekel: Du er veiet og funnet for lett.

Ufarsin: Splittet er ditt hus og skal gis mederne og perserne.

La oss se til at dette ikke kommer til å gjelde hele vårt folk, men bare våre partipolitikere og marxistledere.

Stornordisk forståelse.

Fritt Folk, 3. 12. 1938.

Dessverre er utviklingen efter den tid ikke gått i den retning som denne historiske avtale (München-avtalen) peker. Forholdet mellem England og Tyskland er i de senere uker så langt fra blitt bedret at det tvert imot er kommet inn i et skjevt og meget farlig spor. Den ytre foranledning er jødene og jødespørsmålet, som således atter viser sig å være det som splitter de nordiske folk og undergraver deres samhold og verdensherredømme.

*

Men det er fremdeles vår misjon her i det egentlige Norden å gjøre vårt ytterste for å *dempe* motsetningsforholdet mellem disse våre to store frendefolk, og ikke å puste til ilden, slik som nu gjøres selv fra landets prekestoler.

Det kan ikke sterkt nok fremheves hvor helt avgjørende et godt forhold mellem England og Tyskland er for verdensfreden, og hvilket livsspørsmål det er for vårt eget land.

Vi må ikke opgi håpet om at utviklingen kan føres utenom en så vanvittig katastrofe som et nytt blodig storopgjør mellem de to fremste folk i vår sivilisasjon.

La oss gjøre hvad vi kan for å skape fred og forsoning mellem de to stormakter.

La det bedes om *dette fra* landets prekestoler.

1939

Har den norske kirke bundet sig til den anti-tyske blokkdannelsen?

Englands erkebiskop trekker kristendommen inn i krigspolitikken.

Et åpent spørsmål til Oslobispen.

Fritt Folk, 1. 4. 1939.

I.

I det britiske parlaments overhus tok *erkebiskopen av Canterbury*, den engelske kirkes primas, 20. mars ordet for dannelse av *en krigskoalisjon mot Tyskland* — bestående av England, Frankrike, U. S. A., de nordiske stater, *Sovjet-Samveldet* m. fl.

Erkebiskopen forkastet det pacifistiske standpunkt. «Jeg er helt ute av stand til å innta en pacifists synspunkt,» uttalte han. «Like overfor den tyske utfordring, må man bruke det eneste sprog som de tyske ledere synes å forstå, nemlig *makt*.»

Hans Høiverdighet innrømmet at det var mange som vilde finne et samarbeide med Sovjet-Russland vanskelig. «Men», sa erkebiskopen, «når det gjelder de største spørsmål, *må vi være rede til å motta hjelp fra hvilken kant den enn kommer!*»

*

Altså en av kristenhetens øverste ledere, vel den fornemste i kristenheten, nest paven, går i sin kristelige

stilling (han fremhevet selv at han uttalte sig i egenskap av «a Christian minister») inn for *allianse med den antikristelige kommuniststat*, for å knekke det nasjonale Tyskland og for å opprettholde det britisk-jødiske mammonvelde. Den engelske kirkes primas går inn for samarbeide med bolsjevikstyret, hvis fundamentale doktrine, om det har noen, er *den totale materialisme* (les satanisme), og hvis kamp fremfor noe annet er en verdenskamp *mot all religion* og i særdeleshet mot den kristne tro. I Russland og senere i Spania har erkebispens fremtidige forbundsfeller gitt de grusomste beviser på det. I Russland har de røde drept over 40 000 geistlige og ødelagt så godt som alle kirkene. I Spania drepte de røde over 15 000 geistlige og brendte mere enn 10 000 kirker.

Det er samarbeide med slike forbundsfeller bispen anbefaler, når det gjelder de største spørsmål, «the supreme issues».

*

Erkebispen av Canterbury deler vel allikevel ikke det politiske syn til sin nærmeste hjelper *domprosten* av Canterbury. Denne kirkens tjener *sympatiserer nemlig åpent med kommunismen*, har tatt direkte parti for de røde i Spania, likesom han støtter kommunistpartiet i England med penger og på annen måte. Domprosten har i sin tid åpent erklært dette i en offentliggjørelse i kommunistbladet «Workers' Weekly».

Men er erkebiskopens standpunkt ikke så ytterliggående som hans domprosts, så er det desto mer skinnhellig, for ikke å si skandaløst. Man minnes uvilkårlig den store vismann og sannhetssøker *Schopenhauers* karakteristikk av det engelske presteskap, som han sier, de mest hovmodige og frekke av alle verdens prester som

skriver sig *reverend* (ærværdige), men som degraderer Europas mest intelligente og nesten i enhver henseende første nasjon (den engelske) ved det groveste bigotteri, ved sin skandaløse folkebedragerske obskuratisme, og ved det frekkeste simoni i verden.

II.

Man vil forstå at en slik almindelig forvirring av begrepene fra kirkens høieste hold ikke bare er et britisk anliggende. Det blir et européisk spørsmål og også et nasjonalt norsk spørsmål når den engelske kirkes overhode utnytter sin stilling til å ville trekke andre land og blandt dem Norge inn i sin krigspolitikk. Så meget mer som erkebiskopen av Canterbury er den øverste leder av den økumeniske (kirkelige enhetsbevegelse) hvori også den norske statskirke offisielt deltar.

III.

Det store spørsmål som derfor reiser seg, er om den *norske statskirkes ledere* virkelig har gitt sitt samtykke til en slik umoralsk og landsfarlig politikk, således som anført av den engelske erkebiskop i parlamentet 20. mars.

Vi retter spørsmålet til den norske kirkes primas, hr. biskop *Berggrav*. Og vi mener at den norske offentlighet her har krav på et utvetydig svar.

I Nasjonal Samlings program punkt 22 heter det: «Kristendommens grunnverdier vernes.»

Det vilde være mer enn beklagelig om vårt land skulde komme i den situasjon at vår nasjonale bevegelse, både før og efter sitt gjennembrudd, blev tvunget til å verne disse verdier, *mot* kirkens egne tjenere.

Tre skjebnesvangre feilgrep.

Fritt Folk, 6. 5. 1939.

I.

Fiendtlige kritikere av Tyskland, med det store politiske blad IKC (x) i spissen, har funnet ut at Hitler og den tyske utenriksledelse i de siste ukene har gjort ikke mindre enn *ti store og for Tyskland skjebnesvangre feil.*

Det er ikke vår mening å lage noen mannjevning. Men gjør tyskerne «feil», som kan bli farlige for dem selv og andre, så er det sikkert at den anti-tyske «demokratiske» liga nu er iferd med å gjøre også *sine* feilgrep, og det *katastrofalt.*

Her skal pekes på tre slike feil, — ikke for mannjevningens skyld — men fordi disse feil har en god chanse til å bli skjebnesvangre både for freden og for «demokratiene» selv, — det norske iberegnet.

*

Ved sin blanco-garanti til Polen har England og Frankrike lagt avgjørelsen av Europas fred og dermed sin egen skjebne i hendene på polakkene, om hvilke det med all anerkjennelse av det polske folks tapperhet, patriotisme og andre gode egenskaper, vel må kunne sies at ingen europeisk nasjon er ved sin folkekarakter *mindre* skikket til å være en slik opmann over Europas fred, og i særdeleshet ikke når det gjelder en sak, hvor den polske patriotisme er engasjert. Det gamle Stor-Polen blev slitt istykker og slettet av europakartet, ikke vesentlig fordi det lå mellem tre grådige stormakter, men først og fremst fordi polakkene, selv en stormakt, *ikke greide å styre sig selv.*

Og nu stimulerer England dette udisiplinerte folks naturlige og anmassende pågåenhet *ved å garantere å gå til krig for dem, hvad så enn polakkene måtte finne på.*

Enhver som kjenner den polske psykologi og Polens historie, må innrømme at denne polske garantipakt er en ti-dobbelt forverret utgave av den garanti, som England for mindre enn et år siden med rette nektet Tsjekko-Slovakia. England vilde ikke den gang opmuntre den tsjekkiske regjering til lettsindighet, og vilde selv være herre over på hvilket grunnlag England skulde gå til krig. Det vilde ikke den gang overlate til en *annen* stat å avgjøre om det skulde gå til krig mot Tyskland.

II.

For det *annet* er det en kapitalfeil at England og Frankrike nu lar dette eventuelle krigsgrunnlag presentere sig i form av det polske spørsmål om *Danzig* og den *polske korridor*. En kapitalfeil, fordi at er det noe spørsmål hvor verdensopinionen har innrømmet Tysklands rettferdighet, og det helt fra Versailles-traktatens dager, så er det vel nettop i *dette* revisjonskravet, som «demokratiene» nu er rede til å slippe løs en ny verdenskrig for å stoppe. Men som de ikke er istand til å stoppe. For de kan ikke hindre med alle sine garantier, at Tyskland, hvis det provoserer til krig, beseirer Polen.

Under verdenskrigen tok det tyskerne fem måneder (mai—oktober 1915) å erobre Polen mot hele det russiske keiserrikes samlede stridsmakt. Og den militære eksekusjon av Polens nuværende allierte, Romania tok i 1916 fire sommermåneder.

Det er lite sannsynlig at det nuværende Polen med sine 35 millioner, hvorav nesten 15 millioner er ikke-polakker, og som vestmaktene ikke direkte kan hjelpe, skal kunne holde stand så meget lenger enn det russiske keiserrike med dets 180 millioner. Dertil har det nå bolsjevikene i ryggen.

III.

Den demokratiske politikks *tredje* kjempefeil i disse dager er *alliansen med bolsjevikene.* Om dette forrykte eksperiment kan man med rette si, at bolsjevikene er farligere for sine allierte enn for sine fiender — og å alliere seg med dem er å friste selvmord av frykt for å dø.

Fra 4. til 7. riksmøte.

Fritt Folk, 12. 8. 1939.

På vårt riksmøte i Oslo 1936 blev fremholdt at den mest livsviktige opgave for vårt land og dermed også for vår bevegelse, var spørsmålet om *hvorledes vi skal komme gjennem tidens internasjonale forviklinger uten krig, og i hvert tilfelle uten nederlag og nasjonal sønderlemmelse eller endog utslettelse.*

I dag, efter tre års forløp, har situasjonen i den grad forverret sig, og har våre statsmakter i den grad forsømt sin plikt at vi er nødt til å innstille oss på *at Norden og Norge blir krigsskueplass.* Det er det alternativ som vi nu har å regne med. Jeg påstår ikke at vi sikkert får krig. Men jeg mener at det er overhengende fare for et krigersk opgjør i Europa og at forbundet mellem England og bolsjevikregjeringen sammen med våre partipolitikeres internasjonale folkefrontforbindelser og folkeforbundspolitikk har ødelagt enhver chanse for Norge til å være nøitral i den truende krig. Europa er *i dag en vulkan, og vi lever på toppen av denne vulkan, i Europas såkalte fredelige hjørne, likesom slumrende landsbyer på et rykende ildberg som man intet utbrudd venter fra, men som en ond dag eller en ond natt plutselig gir sig til å sprute ild og utbre død og fordervelse.*

*

Det eneste rette og forsvarlige for oss er å se disse harde kjensgjerninger klart i øinene, og å innrette oss derefter med klokskap og kraft, og med plan og framsyn i arbeidet.

Av Quislings tale på NS VII. riksmøte på Hamar, to uker før krigsutbruddet.

Tyskland er tilfreds med de nordiske lands nøitralitet. Demokratiene forlanger vår medvirken i krigsfronten.

Fritt Folk, 19. 8. 1939.

I sin uavhengighetskamp mot England og Sovjetveldet og i sin ideologiske kamp mot folkefronten er de nasjonalistiske staters *interesser fullt varetatt med Nordens og Norges nøitralitet, hvis denne nøitralitet var å stole på.* Derimot er Nordens og Norges nøitralitet *ikke* i Englands og Sovjetveldets og folkefrontens interesser (som våre partipolitiske makthavere er solidariske med).

*

Spanias tragedie har vist oss at England ikke har noen skrupler ved å utlevere et land til de bolsjevikiske mordere og røvere, når det menes å tjene de engelske interesser.

We do not trust in England.

Vi stoler ikke på England.

Vi vet at England vil bruke Norge som en brikke i sitt spill, som det har gjort med så mange andre. Vi må frykte at England og Russland vil *utnytte* det tak som de har over landet vårt ved folkeforbundspakten og ved våre makthaveres ideologiske innstilling og internasjonale engasjementer, — England også *ved sin makt over vår handelsflåte, vår utenrikshandel, våre tilførsler og vårt pengevesen.*

Vi frykter Englands «omsorg».

Ja, vi må frykte for at Englands «omsorg» for de små nasjoner kan strekke sig så langt at de overlater *Nord-Norge til bolsjevikene, om hvis hjelp de nå har kjøpslått i fire måneder, og at det selv søker å sette sig fast i Syd-Norge.*

I 1907 delte England og Russland på den måten Persia. *I Times blev i vår direkte uttalt at England kunde bli nødt til å okkupere Norge,* og en fremstående britisk statsmann (en tidligere marine- og krigsminister) slapp nylig ut med at *i tilfelle av krig, skulde de nordiske land straks trekkes inn i blokaden mot Tyskland.*

Nye linjer for nordisk og stor-nordisk samarbeide.

NS representerer den *norske* egenart av det 20de århundres nye og universelle politiske lære som kjemper sig fram i kamp mot de gamle universelle systemer, liberalismen og kommunismen og disse systemers bærer

den internasjonale jødedom.

Overalt trenger sig fram en voksende anerkjennelse av at fremtidens internasjonale samarbeide må bygges på de nasjonale bevegelser og på de av dem gjenreiste nasjonalstater. Jeg vil våge å spå at en verdenskrig, *om demokratiet og kommunismen i forening slipper den løs, vil bety demokratiets endelige undergang over hele linjen og nasjonalsosialismens verdensseier.*

Innkretsningspolitikken brutt.

Moskvapakten splitter jødefronten.

Fritt Folk, 2. 9. 1939.

Det har alltid vært Englands politikk å *hindre* at det opstår en sterk fastlandsmakt i Europa. Fordi en slik makt

kan få herredømmet på det europeiske kontinent, og derved får muligheten til å skape en flåte som vil kunne gjøre slutt på Englands sjøherredømme — og derved dets verdensherredømme.

Så snart en slik makt har vært i ferd med å opstå, har England mobilisert hele Europa og verden for å stanse den, og om nødvendig å slå den ned med makt. Det var tilfelle med det gamle Frankrike, med Napoleon og med det keiserlige Tyskland.

*

Det er mange også i England som har forstått at denne tradisjonelle engelske balansepolitikk har overlevet sig selv og ikke lenger svarer til tidens utvikling. Men pushet og bakket av den internasjonale jødedom har imidlertid de krefter i England, som fremdeles holdt på denne avlegse krigspolitikk, vist sig *for* sterke. England har i de senere år, tro mot sin århundrelange *splitt- og hersk-politikk*, systematisk bygget op et alliansesystem *mot* det gjenreiste Tyskland, i demokratiets og fredens misbrukte navn. Til slutt gikk England så langt at det i nesten fem måneder pruttet med bolsjevikene for å få den Røde Armés hjelp mot Tyskland.

Ved denne skruppelløse innkretsningspolitikk stod Tyskland likeoverfor den militære nødvendighet for enhver pris å måtte bryte jernringen om Tyskland og fri sig fra et drepende kvelertak. Ansikt til ansikt med denne forferdelige trusel så Tyskland sig nødsaget til å nøitralisere så meget som mulig den ene part i innsirklingen ved en *ikke-angrepspakt.*

Denne pakt med Sovjetveldet betyr imidlertid ingen som helst utjevning mellem ideologiene — mellem den nasjonalsosial-

istiske livsanskuelse og den kommunistiske. Forskjellen er like *avgrunnsdyp* som den alltid har vært.

Ikke-angrepspakten mellem Tyskland og Sovjetregjeringen betyr ikke mer at nasjonalsosialistene er blitt «brune bolsjeviker» enn *Brest-Litovskfreden* gjorde keiser *Wilhelm* og *Ludendorff* til bolsjeviker. Og de røde makthavere idag i Moskva har like lite ved denne pakt opgitt verdensrevolusjonen og bolsjevismen, som Lenin og Stalin gjorde det i 1918 ved fredsavtalen med det keiserlige Tyskland i *Brest-Litovsk*.

Den nye stat.

Fritt Folk, 16. 9. 1939.

Enhver krig virker som et sjokk som påskynder den almindelige utvikling fra gamle stats- og samfundsformer til nye.

Det kan ikke være noen tvil om at den nuværende krig i *særlig* grad vil ha denne virkning, som i sin alminde lighet karakteriserer krigen som sosialt fenomen. Så meget mer som statene og samfundene nettop befinner sig i selve overgangsstadiet *fra det 19de århundres liberalisme, til det 20de århundres nasjonalismes korporative ordning.*

Utviklingens uundgåelige gang medfører omdanning av våre politiske og sosiale innretninger, slik som vi i NS i årevis har pekt på, og som vi hadde håpet kunde skje i vårt land ved «fornuftens metode» gjennem en fredelig utvikling.

Men krigen vil kraftig påskynde denne prosess også i vårt land, selv om Norge ikke blir krigsskueplass.

Det er hele tidens og utviklingens bydende krav som fremtvinger en nyordning: *en organisk sammenfatning av*

nasjonens åndelige, moralske og materielle krefter. Men krigssituasjonens nød og vanskeligheter vil i høi grad forsterke disse krav. Den *forlanger* likefrem en nasjonal organisering.

Europas forente stater.

Et kjernespørsmål i den nuværende krise.

Fritt Folk, 30. 9. 1939.

I.

At vår sivilisasjon, det som i århundrer med stolthet er blitt kalt *Europa*, nu står midt oppe i en avgjørende og fryktelig krise, kan ikke lenger betviles av noen, efter at krisen har løst sig ut i *en ny storkrig mellem England og Tyskland, mens bolsjevismen lurer innenfor murene og marsjerer op utenfor portene.*

I virkeligheten er det den alvorligste krise Europa har gjennemgått siden den européiske sivilisasjon opstod for mellem 1600 og 1900 år tilbake.

Det er heller ikke lenger noe menneske i Norge som tviler på at denne krise betyr en krise *også for vårt land.*

Men med alt dette, og på tross av at denne store verdenskrise nå faktisk har hersket i en hel menneskealder, så finnes fremdeles — selv blandt tenkende mennesker en overfladisk og særdeles innskrenket opfatning av krisens dimensjoner og natur, ja ofte komplett uvitenhet eller vrangforestilling om hvad det egentlig gjelder.

Det mest iøinefallende eksempel på slik uvitenhet eller vrangforestilling er den gjengse opfatning av krigen og krisen som et *rent maktpolitisk opgjør mellem England og Tyskland*, Hitlers Tyskland.

*

Denne formel er enkel, lettfattelig og følelsesbetonet. Den er derfor vel egnet til propaganda, så meget mer som den *tilsynelatende* er helt overensstemmende med de faktiske forhold. I virkeligheten rummer denne formel imidlertid ikke mer enn den *halve* sannhet og uttrykker en bare *halvt* riktig tankegang.

Under disse omstendigheter vil man forstå at den krig som England begynte søndag formiddag kl. 11 den 3. september 1939, den er i sitt vesen ikke bare en stormaktskrig mellem England og det nasjonalsosialistiske Tyskland, men i virkeligheten en krig mellem England og Tyskland *om den fremtidige ordning i Europa.* Skal det européiske kontinent under det nye Tysklands ledelse nå det som Napoleon og Frankrike *ikke* nådde for Europa, og som det gamle Tyskland ikke forstod:

> *Å virkeliggjøre Europas forente stater på det européiske fastland som en fjerde verdensmakt mellem det britiske verdensrike, Amerikas forente stater og det russisk-asiatiske verdenssamvelde?*

Eller skal Europa under Englands ægide fortsatt være splittet og sondret i hatefylte militærstater, som mistenktsomt vokter på sine naboer? Som bruker sine midler til krigsrustninger og står rede til med millioner av soldater å kaste sig over hverandre, så snart en stakket fredsperiode har gjort en av dem så sterk at England føler sig truet, og efter sine 250 år gamle resept lager en koalisjon for å slå den ned?

Hvorledes skal et slikt splittet Europa kunne holde stillingen like overfor det kommunistiske Russland, som alt står ved Weichsel med sine røde millionarméer, og hvis befolkning på et sammenhengende område av en

sjettedel av jordens faste land, vokser med tre millioner om året?

Vil ikke denne engelske politikk, om den seirer bringe Tyskland til bolsjevisme, og den røde armés invasjon i Europa gjøre slutt på den européiske kultur og sivilisasjon?

*

Statsutviklingen i Europa er kommet til en fullstendig stans, og dermed til en dødelig krise, *fordi de européiske stater ikke har kunnet virkeliggjøre et organisert samarbeide ut over den løse kontakt mellem suverene stater i det fallerte folkeforbund i Genf.* Den européiske sivilisasjon, ja, hele vår verdenssivilisasjons framgang eller undergang er avhengig av om det lykkes å løfte utviklingen op på et høiere plan og å virkeliggjøre også i Europa *et føderativt samband av selvstendige nasjonalstater.*

Det er ikke uten betydning at tenkende mennesker også her i Norge søker såvidt mulig å klargjøre sig hvad kampen gjelder.

Bolsjevismen over Norden.

Fritt Folk, 2. 11. 1939.

— — — Disse to førere for de to store borgerlige partier Høire og Venstre (Hambro og Mowinckel) bærer hovedskylden for den ulykkelige utvikling, som nå modnes i vårt land.

Og de er ingen *tilfeldige* syndebukker.

Helt siden forrige verdenskrig har disse to personer, som står utenfor virkelig *norsk* tankegang, *utøvet en dominerende og ulykkesbringende innflytelse i norsk politikk.*

*

I disse dager løftes sløret av bolsjevismens planer mot Norden, og den fare som vi i årevis forgjeves har advart mot, truer med å bli akutt.

Men hvor lenge skal det norske folk enda bøie sig under politiske ledere, som i de siste tyve år ikke har gjort annet enn ødelegge våre chanser for å bestå som fri nasjon?

Den totalitære sjøkrig.

Fritt Folk, 2. 12. 1939.

— — — Handels- og sjøkrigen antar stadig mer totalitær karakter, og det ikke bare de krigførende sig imellem. Men efter som den ene repressalie avføder den annen, skyves de nøitrales rettigheter mer og mer til side, for til slutt å bli satt helt ut av betraktning.

Efter 1807 anerkjente Napoleon ikke mer noen nøitralitet på kontinentet, fordi England ikke anerkjente noen på havene. I verdenskrigen oplevet vi Englands totale hungerblokade og som repressalie Tysklands uinnskrenkede ubåtkrig.

*

Vi ser allerede England og dets allierte Frankrike gjøre et slikt svært overgrep mot de nøitrale som å kapre tysk eksport som går med nøitrale skip, både den direkte fra tyske havner, og den indirekte via nøitrale. Tysklands mottrekk kan selvfølgelig ikke utebli og må i sin tur bli enda mer ytterliggående.

*

Under all denne elendighet bør man forstå å legge skylden for denne utvikling der hvor den virkelig ligger. *Ondets rot er Englands blokadekrig.*

Det er England som med sin tradisjonelle krigføring setter i gang dette rullende hjul av repressalier som går knusende henover den nøitrale handel og skipsfarts rettmessige krav.

Det synes som ikke få mennesker savner enten tilstrekkelig intelligens eller tilstrekkelig historisk kunnskap, til å forstå denne årsakssammenheng, som dog i og for seg er ganske klar, om enn tilsløret av britisk-jødisk propaganda.

Under alle omstendigheter burde være klart for alle, at den dag England vilde fire på sine blokade- og kontrabande-bestemmelser, så vilde også Tyskland straks mildne sine inngrep mot de nøitrale, om ikke for annet så i sine egne interesser. *Så* oplagt er det, at England er den drivende i dette for oss nøitrale så ødeleggende spill.

*

Vi kan tilføie, at denne Englands *tradisjonelle krigføring*, når man nøiere gransker årsaker og virkning, viser sig å være den virkelige, undertiden usynlige kilde hvorfra flyter ikke bare alle innskrenkninger i nøitrales rett, men i virkeligheten også *størstedelen av Europas evige uro og ufred.*

Englands sjøherredømme, grunnlaget for Englands verdensherredømme og verdensutnyttelse, hviler tungt på havet og tungt på fastlandet. Skal det en gang bli varig fred i Europa, og ikke bare våpenstillstand, må det bli *sjøfred og en rettsordning til sjøs.* England må anerkjenne det krav nasjonene imellem som Napoleon formulerte slik:

«Alle makters flagg skal nyte like og fullstendig uavhengighet på havet.»

Når det brenner i naboens hus.

Fritt Folk, 9. 12. 1939.

Bolsjevikenes overfall på Finnland og den blanding av lumskhet og kynisk brutaliet hvormed dette overfall blir utført, har med rette skaket Europa op, og særlig hele Norden.

*

Denne illusjon er nu brutt i den grad at arbeiderpartilederne i Norge — Kuusinens kolleger, — som i årevis har konspirert med Moskva mot vårt fedreland, nu er nødt til å hykle den varmeste medfølelse med Finnland — det samme Finnland som de tidligere fordømte og fornektet i den grad *at de i sin tid hindret riksforstander Mannerheims besøk i Oslo ved trusel om generalstreik.*

*

Men er ikke selve denne «omvendelse» også en illusjon som må brytes, eller vil bli brutt, på samme måte som illusjonen om Sovjet-Russland og bolsjevikenes «omvendelse» er blitt så grusomt tilintetgjort av kjensgjerningene?

Det er et ynkelig skuespill å være vidne til hvorledes nettop de som har gjort hvad de kunde for *å bane vei* for bolsjevismen, nu skriker høit ved utsikten til å få virkeliggjort den politikk de både direkte og indirekte har støttet.

Det er feigt av de borgerlige og marxistene nu å kaste skylden på et annet land, — på Tyskland, når de selv i årevis har holdt ved makten i vårt land en regjering med et rent bolsjevikisk program.

*

Når vi nu ser hvorledes de skranker som folkerett, traktater og menneskerettigheter skulde sette — så brutalt brytes ned ved at de store politiske krefter slippes løs, når vi nu ser hvorledes det brenner i naboens hus, er det på tide at nordmennene opgir illusjonenene og frasene, ser kjensgjerningene i øinene og handler derefter.

Nordmennene må forstå *at Norden og Norges skjebnetime er inne*, og at vi ubønnhørlig trekkes inn i verdensbegivenhetenes malstrøm.

1940

Den tysk-russiske pakt.

Fritt Folk, 6. 1. 1940.

Fra 14. april i fjor til midten av august — i hele 5 måneder — førte England (og Frankrike) forhandlinger i Moskva i den hensikt å trekke Sovjet-Samveldet inn i krigskoalisjonen mot Tyskland, efter at vestmaktene først hadde gitt Polen blankofullmakt og garanti mot Tyskland.

Bolsjevikregjeringen var gjort presentabel i verdensopinionens øine for en slik allianse ved sin optagelse i Folkeforbundet, et trekk som man vil erindre blev hilst med stor glede og fortrøstning i en offentlig uttalelse av Norges daværende stats- og utenriksminister, herr *Mowinckel*. Videre hadde Frankrike allerede sluttet en særskilt pakt med Sovjet mot Tyskland, en pakt som imidlertid var blitt svekket ved den tredje partners bortgang, Tsjekko-Slovakia.

*

Og dog burde det være klart for alle tenkende nordmenn, at i den store militære folkefront som blev søkt virkeliggjort mellom de to «demokratiske» stater og Sovjet-Samveldet mot Tyskland, var Skandinavia tiltenkt en lignende rolle som det utslåtte Tsjekko-Slovakia, nemlig som bro og basis for krigskoalisjonen mot Tyskland.

Det innebar at Norden, og *Norge* i særdeleshet ville umiddelbart bli krigsskueplass for en total krig til lands, til sjøs og i luften mellem England og Russland fra vest og øst, Tyskland fra syd. Krig, kaos og kommunisme.

Fra denne uhyre katastrofe reddet i virkeligheten Hitler og Tyskland oss, — ikke for våre blå øines skyld, *men ved for sine egne vitale interesser å sjalte Sovjet-veldet ut* av den truende krigsallianse ved den tysk-russiske pakt, som blev undertegnet i Moskva den 23. august i fjor, tolv dager før England og Frankrike erklærte Tyskland krig og slapp løs verdenskrigens demon.

*

Istedenfor å ville forstå dette holder det norske folk nu igjen på å bli et bytte for de samme internasjonale og hjemlige demokratiske krigsintriger som atter har satt inn, denne gang med forandret fortegn.

Vestmaktene søker med øket styrke sin anti-tyske angrepsbasis i Norden.

Den stemning som krigen mellem Finnland og Russland har utløst i Skandinavia og i verdensopinionen, gir England og deres herværende hjelpere et godt arbeidsgrunnlag. Og i forbindelse med den finsk-russiske konflikt har Ofotbanen og malmfeltene i nord, som er av avgjørende betydning for Tysklands krigsførsel, fått en særlig aktuell interesse.

Det er slike kjensgjerninger, og ikke sympati med bolsjevismen som er bestemmende for Tysklands sterke reaksjon mot vestmaktenes forsøk på gjennem Finnlandshjelpen å trekke Norge og Sverige inn i krigen.

I denne nye pågang fra demokratiene for å bryte vår nøitralitet gjelder det for det norske folk å holde hodet klart.

*

Det er en fryktelig historiens lov som vi de siste år gang på gang har sett bekreftet, nemlig at et folk har det styre det fortjener, og får sin skjebne derefter.

Det nuværende styre i Norge er dømt og går sin sikre undergang i møte. Men *omfanget* av de ulykker som de vil bringe over vårt land, avhenger av om det norske folk lar dem få løpe linen ut eller ikke.

Norge uten konstitusjonelle statsmakter.
Stortingets åpning — dets faktiske opløsning.

Økende forbitrelse mot de selvvalgte stortingsmenn.

Fritt Folk, 13. 1. 1940.

Med kongens åpning av det selvvalgte og ulovlige storting er vårt land ført inn i et *interregnum*, hvis forløp og følger ingen i dag kan overskue.

Det er betegnende for forfallet i vårt offentlige liv at det er det såkalte «folkestyre»s forsvarere og forkjempere som begår dette anslag mot folkesuvereniteten, og det mens landet trues av en ytre krise som er den mest alvorlige i vårt folks historie.

Efter i 1936 å ha sikret seg sin maktstilling ved svindelagitasjon mot vår nasjonale bevegelse turde partipolitikerne med herr *Hambro* og ringen om ham i spissen ikke ta valget i 1939, som de visste måtte bli holdt under

krigens tegn og under inntrykket av parti-kamariljaens grove forsømmelse av landets forsvar og forsyning.

Valgets springende punkt i 1936 var *kampen mot bolsjevismen*, ført av Nasjonal Samling med de borgerlige partier som lunkne medtravere.

Folkets store flertall gav i virkeligheten Nasjonal Samlings standpunkt i dette kjernespørsmål sin tilslutning. Men på grunn av de borgerlige partiers, særlig Hambrohøires og Aftenpostens svindelagitasjon høstet de borgerlige partier fruktene av Nasjonal Samlings antimarxistiske arbeide.

*

Men det borgerlige flertall fjernet ikke efter valget den marxistiske arbeiderpartiledelse med dens russisk-bolsjevikiske program fra regjeringsmakten. De lot dem skalte og valte videre med landets livsinteresser. Og på tross av den europeiske utviklings åpenbare uværstegn, og Nasjonal Samlings inntrengende henvendelse og advarsler, lot de tingene drive og gjorde ingenting for å gjøre landet beredt til å møte den kommende krise.

Selv nå da bolsjevik-faren og krigsfaren er direkte over oss, gjør de intet for å fri landet for en regjering av tidligere Moskva-håndlangere.

*

Det er disse borgerlige partipolitikere som *sammen* med marxistene, dem de førte valgkampen mot, er frekke nok til *å sette grunnlovens klare bestemmelser ut av kraft og velge seg selv til stortingsmenn, og til og med kreve full godtgjørelse for dette selvbestaltede hverv.*

Det er et faktisk forsøk på å etablere *diktatur* i Norge.

Landsskadelig virksomhet.

Fritt Folk, 13. 1. 1940.

De store «demokratiske» organer i Oslo, Aftenposten og Tidens Tegn har i årevis siden den europeiske krises begynnelse tatt parti for den ene stormaktgruppe. De har til stadighet vært eksponenter for ensidig og usaklige synspunkter, som i høi grad har bidradd til å undergrave Norges nøitralitet.

Aftenposten har konsekvent skrevet mot det nye Tyskland, og det på den selvgode måte som er karakteristisk for dette organ, og som virker dobbelt anmassende ved sitt åndsarmod.

Tidens Tegn har opptrådt på en lignende måte. Det nektet plass for nasjonale og objektive innlegg, og åpnet sine spalter for internasjonale krigshissere. Blant dets opreklamerte medarbeidere var så beryktede krigsagitatorer som *Pertinax*, (f. Grünbaum) *Churchill*, Duff *Cooper* — ja endog Madame *Tabouis* og Bronstein *Trotsky*.

Efter utbruddet av den europeiske krig og særlig efter Sovjet-Russlands angrep på Finnland, har disse organers unøitrale skriverier antatt karakteren av mer eller mindre åpenbar *krigsagitasjon*. Helt åpenbar har krigsagitasjonen vært i Tidens Tegn, som har tatt et direkte standpunkt *for* England, og utilhyllet opfordret til at Norge skulle gripe inn i krigen i Finnland — det vil si innvikles i den alminnelige europeiske krig på Englands side mot Tyskland.

— — Det er frekkhetens foreløbige toppunkt når disse unøitrale organer søker å reise en opinion mot Fritt Folk ved å beskylde oss for den slags landsskadelig virksomhet, som de selv driver.

Det er nettopp den slags overgrep et dødsdømt systems menn griper til, når de føler at grunnen begynner for alvor å svikte under dem. Tidligere standpunkter, lov og grunnlov, moral og prinsipper skyves til side for det *ene*: å opprettholde sin egen stilling og fremme sine egne interesser.

Samkjensle.

Fritt Folk, 27. 1. 1940.

På de styrendes foranstaltning er det landet over slått opp plakater som oppfordrer til *samkjensle*. —

Samkjensle med en kompromittert og livsfarlig marxistregjering?

Samkjensle med et ulovlig storting?

Samkjensle med pampeveldet i Folkets Hus?

Samkjensle med de menn og de krefter som har bragt Norge i den situasjon det befinner sig i i dag?

Vi reserverer oss mot den skrekkens og feighetens samkjensle med udugeligheten, uretten og korrupsjonen som det åpenbart er meningen å søke skapt nå. Den eneste form for samkjensle vi i Nasjonal Samling anerkjenner, er den som helt naturlig opstår i et velstyrt folk, og hvis kvalitet er uavhengig av spørsmålet krig og fred.

Varselsrop som blev overhørt

— fordi Mowinckels ånd svevet over Stortinget.
Hvad Quisling sa om forsvarsspørsmålet av 1931.
Sitat fra hans proposisjon nr. 66.

Fritt Folk, 3. 2. 1940.

I en artikkel 3. februar 1940 gjengir Fritt Folk en del av Quislings innlegg i forsvarsdebatten i 1931 og skriver bl. a. i sin innledning:

For å vise hvordan en forutseende og ansvarsbevisst politiker så på situasjonen i den tiden da alle Mowincklers himmel var på sitt aller skyfrieste, skal vi gjengi en del av forsvarsminister *Quislings* tilleggsproposisjon (nr. 66 av 1931) til den nylig avgåtte regjering Mowinckels — da *vedtatte* — forslag om ny forsvarsordning. Som bekjent var den daværende forsvarsordning ikke eldre enn 4 år.

Quisling fremholdt bl. a. i 1931:

Europas (Russlands ikke medregnet) samlede militærutgifter i 1929—30 angis i Folkeforbundets offisielle publikasjoner til ca. 7469 millioner kroner mot umiddelbart før verdenskrigen ca. 5740 mill. kroner.

Russlands militærbudgett var i 1913 1380 mill. kroner, i 1926 1150 mill. kroner, i 1931 3000 mill. kroner, altså tross landavståelsene en fordobling av budgettet siden verdenskrigen og en økning i de siste 5 år på over 250 prosent.

Disse forhold er så meget mer betenkelig som vi i og med vårt medlemskap i Folkenes forbund er trukket inn i verdenspolitikken. Liksom vi har verdenskrigens erfaring for at motsetningsforholdet mellem statene hurtig kan utløses i en akutt krise.

Hertil kommer at i verdenspolitikken er bragt inn

et nytt moment av vidtrekkende betydning. Nemlig den *internasjonale revolusjonære bevegelse* som har satt seg fast i en betydelige del av verden, og som støttet herpå søker å bringe hele den øvrige verden til revolusjon for å organisere den efter sine grunnsetninger i et *verdensforbund*, under en enkelt nasjons hegemoni.

For Norge betyr dette at en gammel fare som de fleste trodde for alltid var begravet i verdenskrigens ruiner, igjen er opstått i nye og farligere former.

Rent bortsett fra denne sosialrevolusjonære side av spørsmålet er vår verdensdel også i nasjonal henseende blitt balkanisert i en utstrekning som kun delvis kompenseres av de forskjellige bestrebelser for europeisk og internasjonalt samarbeide. I særdeleshet er også i den østlige del av vårt kontinent opstått eller gjenopstått en rekke nasjoner som øiensynlig ennå ikke har nådd stabile former for sitt fredelige samliv, og hvis virksomhet og motsetninger kan gi sig utslag som det er umulig ennå å ha oversikt over, *men som er av den største betydning for Skandinavia og især for Norge på grunn av Nord-Norges utsatte beliggenhet.*

Under disse omstendigheter finner departementet det ikke tilrådelig å foreslå en forsvarsordning som ikke kan møte de forannevnte eventualiteter, der — så lenge de er til stede — innebærer en så stor risiko for vårt land og vårt statssamfunds eksistens. Selv om man aldri så sterkt kan ønske verdensrustningenes innskrenkning og krigens endelige avskaffelse, er departementet av den bestemte opfatning *at de fredsvennlige nordiske staters militære svekkelse ikke er egnet til å fremme disse eftertraktelsesverdige mål.* Tvertimot er et enig og militært sterkt Norden en betydelig garanti for fredens bevarelse.

Tiden er heller ikke kommet til å se bort fra forsvarets betydning for folkets opdragelse og som uttrykk for et livsdyktig folks fysiske og moralske kraft. *For å sikre vårt lands plass og innsats under de omveltninger og nydannelser som nå pågår i verden, er det nødvendig at vi som nasjon opretholder vår forsvarskraft og vår forsvarsvilje.*

Folkeforbundsbedraget brister.

Fritt Folk, 2. 3. 1940.

I en artikkel i Tidens Tegn lørdag 24. februar i år gav mr. Hore *Belisha*, som nylig er gått av som britisk krigsminister, og som må antas å stå i intim kontakt med ledende britiske kretser klart og kynisk uttrykk for de *engelsk-franske intervensjonsplaner i Skandinavia.* Sivilisasjonen og de små nasjoner må beskyttes, idet det blandt annet gjelder å nytte den gunstige mulighet til å avskjære Tysklands tilførsel av jernmalm fra Nord-Sverige. Mister Tyskland denne tilførselen (hvorav en vesentlig del går over Narvik) vil dets evne til å føre krig være slutt på en bestemt tid, skriver den engelsk-jødiske statsmann.

I samme forbindelse avslører den forhenværende krigsminister at intervensjonen skal skje over *Norge.* Han bruker et tydelig sprog:

«Norge,» sier han, «er et lojalt medlem av Folkeforbundet, og artikkel 16 i forbundspakten fastslår at alle forbundets medlemmer skal ta de nødvendige skritt for å sikre gjennemfarten gjennem sitt område av styrker tilhørende hvem som helst av forbundets medlemmer som samarbeider for å beskytte (hevde) forbundspakten". *Storbritannia og Frankrike har derfor en klar rett,*» skriver Hore Belisha, «*til å fullbyrde den beslutningen forbundet nylig tok.*»

Den britiske marineminister *Churchill* har som bekjent nylig uttalt sig i samme retning om enn, på grunn av sitt embede, i mer tilhyllede vendinger. Likesom man i den britiske og franske presse kan lese sig til de samme hensikter. Det bekreftes også av en rekke andre kjensgjerninger også indireke av Lloyd *Georges* alvorlige advarsel forleden dag mot disse planer — en advarsel som får et særlig dystert skjær når en erindrer hans rammende, men forgjeves kritikk i mai i fjor av Englands manøver i Polen.

Det er således liten tvil om at England og Frankrike har alvorlige planer om å trekke Norge inn på sin side i krigen og gjøre Norden til hovedkrigsskueplass mot Tyskland.

Med støtte i folkeforbundspakten og under dekke av hjelp til det overfalte Finnland planlegges nu i England og Frankrike intervensjon i Norge.

Nu avdekkes omsider det forbryterske folkebedrag som våre ansvarlige politikere har gjort sig skyldig i, ved gjennem sin folkeforbundspolitikk og sine internasjonale forbindelser å innvikle Norge i krigspolitikken, samtidig som de har forsømt enhver effektiv foranstaltning til landets forsvar og forsyning.

Da Folkeforbundet i 1934 fremtrådte som en ensidig storallianse rettet mot Tyskland, og det ble klart hvor utviklingen bar hen, advarte jeg inntrengende mot faren ved Norges fortsatte medlemskap. Daværende stats- og utenriksminister *Mowinckel* hadde imidlertid bare et overbærende smil til overs for min advarsel. I et intervju til «Dagbladet» uttalte «den forutseende utenriksledelse» med

et smil at det som Quisling sier, viser at han er utenfor enhver begripelse av utenrikspolitikk.

Siden da har jeg personlig, og Nasjonal Samling som organisasjon, i hundrevis av foredrag, artikler og henstillinger søkt å vekke det norske folk til forståelse av dette livsviktige spørsmål, mens partipolitikerne og deres presse, mer eller mindre bevisst, skjulte kjensgjerningene for folket, og dermed viklet dette fastere og fastere inn i krigspolitikken.

Under utviklingens trykk, som efterhånden ikke lenger var til å skjule, og vel også under innflytelse av Nasjonal Samlings utrettelige oplysningsarbeide, blev det dog til sist nødvendig for partikamariljaen, formentlig mest av hensyn til dem selv, å gjøre visse tiltak for å dempe folkets voksende uro med hensyn til forbundspaktens forpliktelser.

Den 15. februar 1938 utgav således marxistregjeringen en «nøitralitetserklæring» i Stortinget.

Denne erklæring var en eneste selvmotsigelse og konkluderte med følgende uttalelse av utenriksminister *Koht:*

«*Norge vil visselig alltid opfylle sine forpliktelser efter folkeforbundspakten. Men det har selv rett til å avgjøre om forpliktelsene i en given stund foreligger.*»

Senere samme år blev dette «norske standpunkt» bragt inn for Folkeforbundet, men avvist som stridende mot pakten.

Istedenfor å ta den eneste ansvarlige konsekvens av den derved opståtte situasjon, nemlig øieblikkelig å melde Norge ut av Folkeforbundet, skjulte de ansvarlige partipolitikere og deres presse det virkelige forhold for folket og innbilte det at Norges «*nøitralitet*» var anerkjent av

forbundets stormakter. Den tidligere nevnte «forutseende utenriksledelse» uttalte til Tidens Tegn bl. a., at sommerens lyspunkt var anerkjennelsen av Norges nøitralitet!

Herr Koht og herr Hambro m. fl. gav uttrykk for en lignende opfatning. Våre største presseorganer likedan, til tross for at de var blitt gjort uttrykkelig opmerksom på det virkelige forhold.

Den finske fred.

Fritt Folk, 16. 3. 1940.

Finnlands forsvar mot Sovjet-Samveldets angrep var fra begynnelsen av en militær umulighet og en på forhånd avgjort sak. Finnland sammen med vestmaktene kunne riktignok ha laget hele Norden om til krigsskueplass, men i en slik selvmordshandling lå ingen redning.

Den eneste mulige løsning var å komme til en ordning med Russland, og den burde finnene helst ha opnådd uten en håpløs krig. Men det er også andre verdier enn kold fornuft. Ingen vil i denne stund bebreide finnene at de appellerte til våpnenes avgjørelse, selv om det kostet dem uhyre tap og bare skaffet dem hårdere betingelser, samtidig som det kastet hele Norden ut i en situasjon som på et hengende hår kunne blitt katastrofal.

Vestmaktene og deres hjelpere her i Norge er forbitret over at det blev fred. Det er forsåvidt naturlig nok som anledningen til å utvide krigen mot Tyskland gikk tapt, og freden i sig selv betegner en seier og styrkelse langt mer for Tyskland enn for bolsjevismen, og et nederlag for vestmaktene og den demokratiske front

ute og hjemme. Men hele det norske folk som nå ånder lettet ut efter freden, vil også av denne reaksjon måtte kunne se hvor dets virkelige interesser ligger.

Norge og Nordens forsvar.

Fritt Folk, 30. 3. 1940.

«Norge og Sverige er nærmere faren enn noensinne. Det er intet som vil eller kan redde dem uten besluttsomheten på å forsvare sig selv og slutte sig sammen med andre som er villige til å hjelpe dem med deres forsvar.»

Slik uttalte statsminister *Chamberlain* sig i underhuset *19. mars* om situasjonen efter Moskva-freden.

Og han lot ingen tvil tilbake om hvem de «andre» er «som er villige til å hjelpe Norge og Sverige med deres forsvar,» og som de må slutte seg sammen med for å «redde seg».

Det er England og dets allierte, Frankrike.

Den britiske statsministers betydningsfulle erklæring gikk altså ut på en allianse mellem Norge og Sverige og vestmaktene. Hans uttalelser levnet heller ingen som helst tvil om at hensikten er å trekke våre to land inn i krigen mot Tyskland, enten direkte eller via det foregitte forsvar av de nordiske stater mot Russland.

Like overfor den nuværende britiske statsministers erklæring må vi nordmenn derfor med rette si: *Sporene skremmer!* Men enda mer skremmende virker — uten hensyn til historiske forløpere — den nuværende virkelighet og en nøktern vurdering av den alliansepolitikk som England nu vil påtvinge oss. Å drive en slik politikk i Norge er å styrte vårt land i fordervelsen og å bringe de forferdeligste ulykker over vårt folk.

— — Det norske folk må gjøre front innad og utad mot denne desperate politikk, som vil ofre landet i engelsk-franske krigsinteresser. Med alle midler må vi hindre at kriminelle dårer av partipolitiske og personlige hensyn styrter vårt land ut i en selvmorderisk «polsk» politikk, slik som den vi nylig med nød og neppe undgikk, i forbindelse med den finske krise, og slik som den nu igjen er under forsterket utvikling.

Også den «demokratisk» bestemte finske politikk som førte til den ulykksalige finsk-russiske krig, burde være et advarende eksempel. Så meget mer som selv Finnlands dyktig forberedte og heltemodig gjennemførte nasjonale forsvar ikke kunne avverge de ulykkelige følger av en feilaktig politikk. Våre demokratisk-marxistiske partipolitikere og deres presse fører i bevisst eller ubevisst uforstand og i militær ukyndighet Norge og Norden mot undergangen på polsk vis.

> Skal Norge reddes, må dette landsskadelige og ulovlige parti- og klikke-velde feies vekk. En handlekrafitg nasjonal regjering må dannes, uavhengig av partipolitikken, og Norges nøitralitet og selvstendighet effektivt forsvares mot vestmaktenes politiske og økonomiske overherredømme og deres forsøk på å trekke vårt land inn i krigen og sette sig fast her.

Vi har den britiske og franske statsministers egne ord for hvor overhengende denne fare var under den siste fase av den finske krig. Chamberlains forannevnte uttalelser og engelskmennenes fornyede nøitralitetskrenkninger av våre territorialfarvann viser at faren for vestmaktenes intervensjon ikke er blitt mindre nu, selv om

påskuddet med Finnland foreløbig er bortfalt. I virkeligheten vokser denne fare hurtig, efterhånden som vestmaktene nu får følelsen av at de *taper krigen, hvis de ikke får fast fot i Skandinavia og særlig på den norske kyst.*

Efter Finnlands nederlag brer sig med voksende styrke i England og Frankrike den opfatning at Norges og de andre nordiske staters nøitralitet er fordelaktig for Tyskland og *mot* de britiske og franske krigsinteresser. Man krever aksjon. Man ønsker å gjøre slutt på nøitraliteten for å slå hurtigere og hårdere slag mot Tyskland, og da fortrinsvis på det svakeste og mest virkningsfulle punkt, hvilket er Norge. Således har såvel den britiske marineminister, som både den nuværende og den forrige britiske krigsminister, antydet forestående brudd på Skandinavias nøitralitet, det vil i første rekke si på Norges nøitralitet. Ex-krigsminister *Hore Belisha* som må antas å stå de britiske regjeringskretser nær, tar endog direkte til orde for at England skal angripe Norge og Skandinavia på det samme grunnlag som Russland anførte i Finnland, nemlig strategisk nødvendighet, maskert bare av det påskudd at det er represalier for hvad Tyskland påståes å ha begått i våre territorialfarvann. England har som bekjent også uten noen som helst grunn allerede reist strid med Norge om opdiktede tyske nøitralitetskrenkelser, nøiaktig efter samme metode som de brukte før sin intervensjon i Hellas under verdenskrigen.

III.

Under disse omstendigheter burde det gå op for alle nordmenn, at Norge og Nordens livsinteresser i en vesentlig grad faller sammen med Tysklands, og at denne kjens-

gjerning ikke innebærer noen risiko for vår selvstendighet, med mindre våre statsmakter i disse spørsmål handler på tvers også av Norges interesser. Mens vestmaktene nu tydelig vil ha Norden trukket inn i krigen, er det like klart at Tyskland, i motsetning til vestmaktene, *i sin egen økonomiske og militære interesse ikke ønsker noen utvidelse av krigsskueplassen.* Tysklands interesse er et *nøitralt* Norden, forutsatt at denne nøitralitet er effektivt sikret.

Hvad særlig angår det *russiske spørsmål* som truer vår Achilleshæl i nord og hele vår nasjonale eksistens, så må vi se den kjensgjerning i øinene at Norden alene, delt eller samlet, ikke kan forutsettes i lengden å kunne motstå trykket av den røde imperialisme og av menneskehavet i øst, som hvert år vokser med mer enn hele Norges samlede folkemengde.

Vestmaktenes støtte mot denne dødelige fare er som sagt mer enn tvilsom. Det erfarer vi nu. Og i verdenskrigen så vi at vestmaktene, tross sin totale seier over Tyskland, ikke engang var i stand til å stoppe den da så svake russiske bolsjevisme. Vi kan heller ikke helt se bort fra den farlige mulighet av *en engelsk-russisk ordning på Skandinavias bekostning*, akkurat som disse asiatiske stormakter i 1907 delte Persia imellem sig for å enes i ententen mot Tyskland.

Hvad derimot *Tyskland* angår, *så er det den eneste makt som kan nøitralisere Russland og effektivt hindre bolsjevismens fremtrengen i Skandinavia.* I motsetningen til propagandaen

om tysk-russisk deling av Skandinavia, må vi gå ut fra at *et sterkt Tyskland aldri vil tillate Russland å få herredømme over Nord-Skandinavia, såvel av rasehensyn som av vitale militær-politiske og økonomiske egeninteresser.* Ikke bare den nord-skandinaviske malm og dens transport spiller her en avgjørende rolle, men også spørsmålet om Tysklands sikkerhet i den nordlige flanke.

Finnlandskrigen motbeviser ikke denne antagelse, og freden *bekrefter* den. Det er riktignok så, at ordningen mellem Tyskland og Russland gjorde det mulig for bolsjevikene å misbruke denne til å overfalle Finnland, fordi det finske demokrati stillet sig avvisende til det eneste som kunde ha reddet Finnland: et foreløbig kompromiss med Moskva og en finsk-tysk ordning. Men man overser at det var Tyskland som nu bragte Norden fred, og at enda sikrere og sterkere vilde det russiske overfallet på Finnland ha kommet, hvis det hadde gått i lås med den av England i fjor sommer så hett efterstrebte krigsallianse med Sovjet-Russland. Da vilde angrepet med en gang ha slått tvers igjennem til Atlanterhavet.

På den annen side må vi være forberedt på, at hvis Tyskland kommer i vanskeligheter, vil Russland *gjenopta sin foreløbige avbrutte marsj mot Atlanterhavet.* Og hvis Tyskland skulde *bryte sammen*, er bolsjevismen like sikker i Skandinavia som i Tyskland.

Tyskland er uten tvil Skandinavias eneste bolverk mot bolsjevismen, på samme tid som Tysklands fredelige

forhold til Russland gir det beste grunnlag og den beste garanti også for fredelige forhold mellem Skandinavia og Russland.

På tross av all demokratisk-marxistisk agitasjon består et dypt *germansk interessefellesskap*, såvel i kampen for Norges nøitralitet som i den nasjonale frihetskamp både mot det vestlige og internasjonale plutokrati, og mot den østlige og internasjonale bolsjevisme, denne gigantiske kamp som i videre forstand er *Europas uavhengighetskamp og vår nordiske folkeætts Ragnarokkstrid.*

*

Åtte dager senere, 7. april — gikk ifølge statsminister Chamberlains uttalelse i underhuset 2. mai — den engelske hovedflåte og en krysseskadre ut fra Scapa Flow og Rosyth for å besette Norge.

istiske livsanskuelse og den kommunistiske. Forskjellen er like *avgrunnsdyp* som den alltid har vært.

Ikke-angrepspakten mellem Tyskland og Sovjetregjeringen betyr ikke mer at nasjonalsosialistene er blitt «brune bolsjeviker» enn *Brest-Litovskfreden* gjorde keiser *Wilhelm* og *Ludendorff* til bolsjeviker. Og de røde makthavere idag i Moskva har like lite ved denne pakt opgitt verdensrevolusjonen og bolsjevismen, som Lenin og Stalin gjorde det i 1918 ved fredsavtalen med det keiserlige Tyskland i *Brest-Litovsk*.

Den nye stat.

Fritt Folk, 16. 9. 1939.

Enhver krig virker som et sjokk som påskynder den almindelige utvikling fra gamle stats- og samfundsformer til nye.

Det kan ikke være noen tvil om at den nuværende krig i *særlig* grad vil ha denne virkning, som i sin alminde lighet karakteriserer krigen som sosialt fenomen. Så meget mer som statene og samfundene nettop befinner sig i selve overgangsstadiet *fra det 19de århundres liberalisme, til det 20de århundres nasjonalismes korporative ordning.*

Utviklingens uundgåelige gang medfører omdanning av våre politiske og sosiale innretninger, slik som vi i NS i årevis har pekt på, og som vi hadde håpet kunde skje i vårt land ved «fornuftens metode» gjennem en fredelig utvikling.

Men krigen vil kraftig påskynde denne prosess også i vårt land, selv om Norge ikke blir krigsskueplass.

Det er hele tidens og utviklingens bydende krav som fremtvinger en nyordning: *en organisk sammenfatning av*

nasjonens åndelige, moralske og materielle krefter. Men krigssituasjonens nød og vanskeligheter vil i høi grad forsterke disse krav. Den *forlanger* likefrem en nasjonal organisering.

Europas forente stater.

Et kjernespørsmål i den nuværende krise.

Fritt Folk, 30. 9. 1939.

I.

At vår sivilisasjon, det som i århundrer med stolthet er blitt kalt *Europa*, nu står midt oppe i en avgjørende og fryktelig krise, kan ikke lenger betviles av noen, efter at krisen har løst sig ut i *en ny storkrig mellem England og Tyskland, mens bolsjevismen lurer innenfor murene og marsjerer op utenfor portene.*

I virkeligheten er det den alvorligste krise Europa har gjennemgått siden den européiske sivilisasjon opstod for mellem 1600 og 1900 år tilbake.

Det er heller ikke lenger noe menneske i Norge som tviler på at denne krise betyr en krise *også for vårt land.*

Men med alt dette, og på tross av at denne store verdenskrise nå faktisk har hersket i en hel menneskealder, så finnes fremdeles — selv blandt tenkende mennesker en overfladisk og særdeles innskrenket opfatning av krisens dimensjoner og natur, ja ofte komplett uvitenhet eller vrangforestilling om hvad det egentlig gjelder.

Det mest iøinefallende eksempel på slik uvitenhet eller vrangforestilling er den gjengse opfatning av krigen og krisen som et *rent maktpolitisk opgjør mellem England og Tyskland*, Hitlers Tyskland.

*

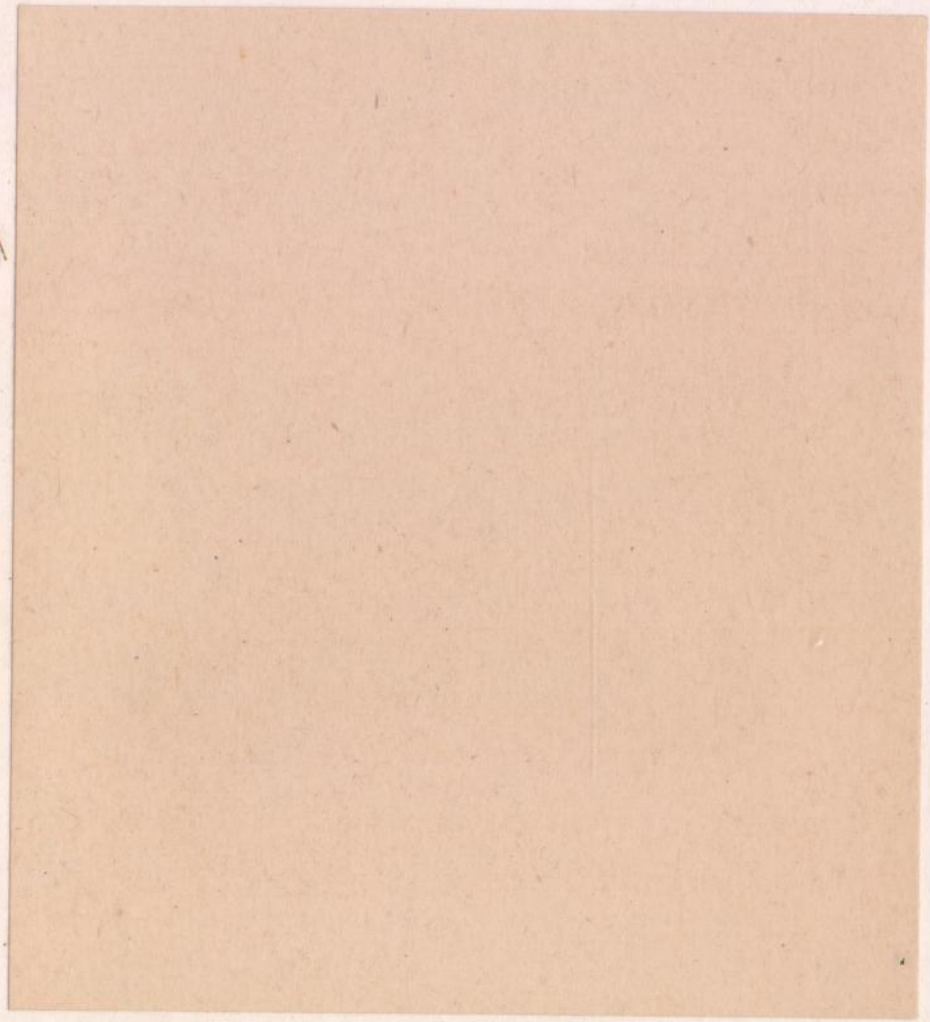

NBR Depotbiblioteket

94sd 46 007

320
Q4qu

QUISLING
HAR
SAGT-

II